

Christian Loge

Existují židovské rituální vraždy?

**Probádání a psychologické objasnění
historického materiálu**

Z německého originálu Christian Loge,
*Gibt es jüdische Ritualmorde? Eine Sichtung und psychologische Klärung
des geschichtlichen Materials*, Ulrich Mosers Verlag, Graz-Leipzig 1934,
Druck der Universitäts-Buchdruckerei „Styria“, Graz
přeložil © Jaroslav Voříšek 2010

Christian Loge

Existují židovské rituální vraždy?

**Probádání a psychologické objasnění
historického materiálu**

Přehled obsahu

Úvodní slovo editora českého překladu	7
Židovská výzva	8
Dopis pokřtěné Židovky	8
Vysvětlení sporného bodu	11
Výpověď Starého zákona o rituální vraždě	12
Šimon z Trientu 1475	15
Utrpení svatého Šimona	17
Smysl mučení	19
Židovské intriky	20
Potvrzení procesu	23
Svaté mučednické děti	23
Bula Beatus Andreas	25
„Poprvé 1236“	29
Odhalení rabína Moldavo	29
Páter Tomáš z Damašku O. Cap. 1840	41
Vypátrání a odsouzení vrahů	41
Osvobození vrahů	44
Ester Solymosiová z Tisza-Eszláru 1882	47
Zmizení Ester	47
Odhalení vrahů	48
Intriky proti vyšetřování	50
Komédie s vyplavenou mrtvolou	53
Protektoři vrahů	55
Proces v Nyiregyháze	56
Objasnění osvobozujícího rozsudku	60
Vraždy v Polné 1898 a 1899	62
1. část: Odhalení a předběžné vyšetřování	62

Zavraždění Marie Klímové 1898	62
Zavraždění Anežky Hrůzové 1899	63
Zatčení jednoho z vrahů	64
Velmi pozoruhodný proces	66
Hilsner všechno popírá	67
Cestou k vraždě a na útěku	68
Přepadení v lese	68
Viděn na místě činu	69
Bezesné noci	69
Nález zakrvácených kalhot v synagoze	70
O spolupachatelích a rabínu Goldbergovi	70
2. část: Kutnohorský porotní soud	72
Hilsnerovy odpovědi: zapírání	73
Zločin spáchalo více osob	76
Tři vrazi	77
Korunní svědek	79
Hilsner po vraždě	81
Hilsnerův košerácký nůž	82
Hilsnerova teta zatčena v soudní síni	83
Hilsnerovy zakrvácené kalhoty	84
Krev oběti zachycena a odnesena	87
Beran není pajdavým vrahem	91
Potvrzení Pešákovy výpovědi	91
Otázky	92
Řeč dr. Baxy: Kde je krev?	93
Souboj Baxa – Auředníček	95
Jednohlasně: Vinen – trest smrti	96
3. část: Dohra	96

Události kolem kutnohorského procesu	96
Podezřelé okolnosti proti Goldbergovi a Kurzweilovi	97
Druhý rozsudek – vězení – omilostnění	98
Jak se z Hilsnera udělal „mučedník“ a z Polné „báchorka“	99
Kořeny rituální vraždy	101
Hřích a myšlenka oběti	102
Oběť ze msty	103
Židovstvo a rituální vražda	105
My křesťané a rituální vražda	108
Svědectví proti rituální vraždě	108
Císař Bedřich II. a papež Inocenc IV.	110
Posudky učenců – biskup Kopp jako svědek proti rituální vraždě	111
Omlouvání rituálních vražd	113
Svátek purim ve staré a nové době	114
Obviňování mladé Církve z vraždění dětí	116
Primas Czernoch a kanovník Veith	117
Naše křesťanská povinnost	120

Rituální vraždy nežijí pouze v „hysterické fantazii pověřivých lidí“, a ani přiznání rituálních vrahů nelze dodatečně označovat za „vynucená mučení“, nýbrž jsou doložena spisovými materiály i svědectvími židovských vražd, která jejich existenci až do našich dnů prokazují jako skutečnosti. Židovské rituální zločiny budou pokračovat tak dlouho, dokud nebudou skutečné příčiny těchto ďábelských zločinů jasně ukázány jako talmudskými zákony diktované, pravidelně se opakující a záměrné hanobení Nežidů, stavěných na roveň dobytku. Jde o zločiny, které nikdy nebyly důsledně potírány, protože jejich nejtajnější motivy zůstávaly skryté; Nežidé stáli před nimi šokováni a ještě se mnohdy sami stavěli na obranu krvavé příšery pouštního démona. (Schramm).

„Ve věku osvícenství a tolerance jsme už šťastně dospěli tak daleko, že všechna příslušná zkoumání i bádání (ve věci rituální vraždy) prostě ignorujeme a proti Židům vznášená a stále novými zločiny jen potvrzovaná obvinění jednoduše prohlašujeme za temnou pověru, patřící do haraburdí intolerantního, bigotního a duchovně omezeného středověku. Vznášení takových obvinění prý pokrokovému duchu doby a géniu lidstva působí škodu a hanbu“ (poslanec Géza Ónody u příležitosti velkého procesu rituální vraždy z Tisza-Eszláru).

Katolický autor Christian Loge ve svém pojednání o rituální vraždě ovšem hned také upozorňuje, že nikdo nikdy rozumně netvrdil, že předmesíánské nebo pomesíánské Židovstvo něco takového páchalo všeobecně nebo že je rituální vražda součástí jeho náboženství v tom smyslu, že by při oficiální bohoslužbě Židovstva byly přinášeny lidské oběti!

„Tak předně je zde vykonstruován falešný pojem rituální vraždy, a pak se „dokazuje“, že pro takový falešný pojem neexistuje žádný důkaz. Tím samozřejmě skutečnost rituální vraždy nelze sprovodit ze světa!“

V žádném případě nevědí všichni Židé o tajemství krve a mnoho se jich od toho s ošklivostí odvrací. Určité kruhy Židovstva se však vždy znovu a znovu stavějí do role ochránce usvědčených rituálních vrahů a využívají svého obrovského vlivu na vlády i veřejné mínění k jejich beztrestnosti, jak sami uvidíme na stránkách předkládané knihy.

Autorova studie je cenná především tím, že se nespokojuje jen s výčtem nejznámějších případů rituálních vražd a průběhem i důsledky soudních procesů s vrahy, ale také a hlavně dokládá, že kořeny postmesíánské rituální vraždy spočívají v samém nejzákladnějším zdroji judaismu!

V zájmu pravdy by proto bylo pro obě strany jen žádoucí, kdyby se čtenář dokázal oprostít od lží a vytáček, které se na něj hrnou ze všech médií, a sám se pokusil

nezaujatě posoudit, zda studie Christiana Logeho je pouze „historicky nedostatečně ověřeným“, nenávisně „antisemitským“ a „hloupým výmyslem“.

Židovská výzva

Ve vídeňském čtrnáctideníku „Nový národ“¹ vyšla recenze knihy malých „Církvních dějin“², určených především pro katolické školy. Autor recenze, dr. Sebastian Hahn, tam má následující věty:

„Pro nás Rakušany je kuriózní, je-li tato kniha o podivné židovské zaslepenosti poplatná říšskoněmeckým katolíkům. Na str. 94 je tam řeč o středověkém pronásledování Židů, které je sice odvozováno také od „tíživé lichvy“ (Židů), ale i na základě „obviňování z hanobení hostií a rituální vraždy“. Obviňování – oprávněné nebo neoprávněné? Pokud oprávněné, pak se již nejedná o pouhé obvinění, nýbrž o skutečný zločin. Neoprávněné? Ale vždyť Církev přece řadu umučených dětí zahrnula mezi své svaté, jako jsou např. sv. Richard (Paříž), sv. Joanettus (Kolín n. R.), sv. Vilém (Anglie), sv. Rudolf (Švýcarsko), sv. Šimon z Trientu, bl. Uršula z Lienzu a bl. Andrýsek z Rinnu (polední tři v Tyrolsku). Dále se v recenzi říká: „Ve všech dobách nacházeli Židé ochranu u papeže, ale ani on nemohl zabránit všem excesům.“ Je pravdou, že se papeži i další, např. sv. Bernhard, vždy snažili ochraňovat Židy před svévolnými krutostmi. Pokud je však řeč o této skutečnosti, pak ovšem už vůbec nesmí být zamlčovány početné přísné zákony papežů a koncilů proti Židům, jimiž měl být z nejlepších důvodů co možná omezen styk křesťanů se Židy. Židé jako cizí národ vždy stáli stranou křesťanské kultury, kterou všude rozkládali a podrývali všude, kam si zjednali přístup.“

Tyto přísně věcné odkazy a nesporné skutečnosti bez jediného slova vášní a přehánění, nemluvě už o nějaké antisemitské nenávisti, daly podnět k následujícímu, ze slezského města redakci zaslanému

dopisu pokřtěné Židovky

Je tomu asi rok, co se mi dostala do ruky tři čísla „Nového národa“. Proti-židovská nenávisť mnou tak otřásla, že jsem časopis odložila a uzamkla jako prudký jed. Dnes mi byl doručen znovu tentýž list, protože v něm stál článek profesora Udese, kterého jistě každý katolík upřímně uznává.

¹ V originále *Das neue Volk*; pozn. překl.

² V originále *Kirchengeschichte*; pozn. překl.

Slova profesora Udese mne bohužel zklamala, protože na prvních stránkách sice burcuje svědomí k odpovědnosti, avšak na posledních stranách zase **káže jejich opak**. Neostýcháte se odmítnout azyl ve svaté hostii těm, kterým umírající pravil: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ – Ten, který zemřel za **všechny**, aby se tím **všem** dostalo věčné blaženosti, protože kdyby byl měl zemřít jen za tehdejší křesťany, pak by to bylo pouhých 120 lidí, jak nám říká Písmo svaté. Ježíš, nás Spasitel, při poslední večeři řekl: „Aby všichni jedním byli.“ A my jako Boží nástroje bychom měli tomuto ztotožnění se sloužit. Jak odstrčeným se však musí cítit hledající Žid od náboženství, jehož „věřící“ nekáže lásku svého Mistra, nýbrž **nenávist**. Jak můžete jednou klidně umírat ohledně odpovědnosti za duše, které jste **tak nepřátelskými výroky** navždy vypudil z cesty ke svaté církvi? – Pomyslete na nekonečnou cenu jedné jediné duše: Kristus by byl zemřel za každého z nás, aby zachránil třeba jen jedinou duši, učí sv. Pavel.

Povězte, kolik duší jste již vy přivedl do lůna svaté církve? Naproti tomu vím o vroucně zbožném knězi, který jako pomýlený Žid byl laskavými slovy dr. Metzgera od „Bílého Kříže“ dotčen Boží milostí. Předtím postrádal ovoce u nás katolíků, totiž lásku, a nemohl proto nalézt cestu zpět. František Saleský má pravdu: Na kapku medu se polapí více much než na sud octa!

A teď zcela konkrétně, pokud jde o krvavé bajky: Žádný katolík **nemá právo** věřit bez **spolehlivého** důkazu na rituální vraždy, protože jinak se prohřešuje proti spravedlnosti a pravdě. Co je o tom psáno? Generálním vikářem Buchbergerem vydaný „Příruční církevní lexikon“ nám říká: „Rituální vražda, obecně k rituálním účelům spáchané zabití člověka, dnes obvykle jen Židům přibájené zabíjení křesťanských dětí k bohoslužebným účelům. Taková výtku Židům se poprvé objevila u příležitosti případu z Fuldy v roce 1236, tehdy však hned jako fama communis. Avšak již císařem Bedřichem II. nařízené vyšetřování prokázalo nevinu Židů a papeže Inocence IV. přimělo varovat německé biskupy před pronásledováním Židů. A skutečně také neodolá věčné kritice **ani jediný** (z více než 150) případů, snesených Konstantinem Cholewou de Pawlikowskim, Gézou Onodym, Rohlingem, milánským listem Osservatore Cattolico, atd. Mnoho z těchto případů se vůbec nestalo, na jiných se nesporně Židé nepodíleli, a v žádném z nich se neprokázalo obětování nebo odebrání krve k rituálním účelům. Samotné dva nejznámější případy blahoslaveného **Ondřeje z Rinnu** a blahoslaveného **Šimona z Trientu** nejsou historicky dostatečně ověřené. Podle výzkumu protestanta H. L. Stracka můžeme mít za prokázané, že se v Talmudu ani v celé postbiblické židovské literatuře, stejně jako ve Starém zákoně, nenachází **sebemenší stopa** po rituální vraždě. Zcela také selhal Mommertův pokus soudit z početných zákazů požívání krve na mimořádnou krvežiznivost Židů, a rovněž nebyl dosud předložen jediný

důkaz pro často opakované tvrzení o údajně přísně utajovaném ústním předávání tajemství rituálních vražd.

Ostatně nikdy vás ještě nenapadlo, že pobíjení dětí a otravování studní bylo podsouváno také prvním křesťanům?³ A nejsou snad i mezi křesťany sadisti? Proč je u křesťanů sadismus, sexuální vraždy – ale u Židů to musí být rituální vražda?

Kníže primas Czernoch opakovaně chválil Židy a o antisemitismu nechtěl nic slyšet. Tento velký církevní prelát snad nebyl podle přání Božího srdce? – Emmanuel Veith (náhodou příbuzný mého muže) bránil pronásledované Židy a s křížem v ruce z kazatelny hlásal, že rituální vraždy neexistují, což jako bývalý Žid musel vědět. – Ostatně již od dětství jsem se stýkala se Židy, jsem pravnučka rabína a viděla jsem, že všichni Židé – a to i významní a za svaté považovaní duchovní – rituální vraždu odmítají jako **hloupý výmysl**.

Na chvíli jsem byla v pokušení odpovědět vám otevřeným dopisem. Byla bych k tomu použila jedněch z mála katolických novin, které ještě mají prakřesťanský duch, duch lásky. Vy byste to však jistě nepocíťoval jako znamení lásky. Bratře! Pohlédněte na sebe upřímně, přezkoumejte před Bohem důvody svého **nepřátelského** postoje a pomyslete na následující: „Milujte své nepřátele! Čiňte dobře těm, kdož vás nenávidí a modlete za ty, kteří vás pronásledují a pomlouvají!“ (Já sice nenazývám Židy nepřáteli, ale vy to děláte. Proto se zamyslete, jak dodržujete přikázání Matouše 5,44.⁴ Modlíte se vroucně každý den za obrácení Izraele?). A žijete podle svatého Pavla (1 K 13)? Modlíte se upřímně prosbu Otčenáše: Jakož i my odpouštíme našim viníkům?

Ještě není příliš pozdě – jen pýcha nás udržuje v nepravu. V pokoře napravovat je sice nekonečně těžší, ale co bychom nedokázali z lásky k Bohu, je muž je právě pokora tak příjemná. Měli jsme tolik poznání a milostí, které našim ubohým bloudícím bratřím scházejí. Mějme přec soucit, vlídnost a lásku, abychom byli dítky Boha, který hříchy nenávidí, ale hříšníky miluje, nechává svítit slunce na spravedlivé i nespravedlivé, a bude soudit i nás. Běda! Žádný z nás přece nechce jednou skládat účet za duše, jimž byl náš život pohoršením. Provázej vás Boží láska! H. G.

Porovnání klidné a přísně věcné recenze s výše citovaným dopisem, plným zuřivě nespravedlivého obviňování, jasně ukazuje obrovský rozdíl obou postojů. Recenze knihy se odvolává na notoricky známé skutečnosti, paní G. označuje právě jejich uvádění za projev nekřesťanské, slepé nenávisti, ba dokonce za „kázání nesvědomitosti“, a snaží se tím prokázat, že zmíněné skutečnosti jsou jen „hloupé výmysly“.

³ Je třeba hned dodat, že tehdy takové ohavné pomluvy roznášeli a obviňování vznášeli právě jen farizejští Židé (viz např. doklad z Tacita). Proti historické pravdě není argumentů; pozn. editora.

⁴ „Milujte nepřátele své (dobře čiňte těm, kteří vás nenávidí), a modlete se za ty, kteří vás pronásledují (a pomlouvají),“ atd.; pozn. překl.

Věc si tedy v každém případě zaslouží **veřejného** projednání. Ne snad z toho důvodu, že by paní G. uvedené argumenty byly tak závažné a přesvědčivé, aby vyžadovaly důkladné přezkoumání, nýbrž proto, že celé její pojetí pojednávání rituální vraždy i židovské otázky obecně je **typické jak pro Židy na křesťany vznášený požadavek**, tak i pro mnohé **špatně poučené a pomýlené křesťany**, kteří vyjadřují stejné myšlenky. Dopis je proto mimořádně vhodný k důkladnému projednání otázky rituální vraždy, jelikož naznačuje téměř všechny argumenty, které jsou proti rituální vraždě jako takové vznášeny.

Vysvětlení sporného bodu

Tak předně – je třeba rozlišovat mezi předmesiránským hebrejským národem skutečných **izraelitů** („božích bojovníků“) a **judaisty**. První z nich se snažili žít podle Božích příkázání i Mojžíšova zákona a ve vědomí své hříšnosti i ochoty k pokání očekávali přislíbeného spasitele od hříchu. Naproti tomu judaisti – s nimiž měli ustavičné nejzásadnější spory proroci, Jan Křtitel i sám Kristus se svými apoštolů – se v příznačně nepochopeném svazku s Abrahámem jako jeho děti spoléhali na to, že jsou vyvoleni jaksi automaticky bez potřeby pokání a ospravedlnění k očekávání mesiáše, který jim, Židům, zajistí světovládu.⁵ Již za éry soudců došlo k mnoha pohanským průnikům do hebrejského národa. Avšak období králů (od 1000 př. Kr.) je časem zjevného pohanského úpadku, spojeným se silným rozšířením pohanské modloslužby. Od Ezry (kolem 500 př. Kr.) tomu bylo více či méně podobně. Tím silněji pak postupoval protiklad mezi izraelity a judaisty, který dosáhl svého vrcholu s vystoupením Mesiáše: Nepočtení izraelité se kolem Něj semkli, naprostá většina národa spolu s legitimní reprezentací jej odvrhla a zavraždila. Zákonu věrní izraelité se odloučili jako první křesťané, zákona nedbalý a Mesiáše s Jeho vykoupením nechápající judaismus se stal **novým náboženstvím** zbývající části židovského národa, který Mesiášovu krev svolal na sebe i na své potomky.

V pravém izraelitství i skutečném křesťanství nikdy neexistovala vražda z religi-
ózních důvodů. Mezi Hebrejci jsou však **takové vraždy početné**, jak hned uvidíme. Přesto však **nikdo nikdy** rozumně netvrdil, že předmesiránské nebo pomesiránské Židovstvo něco takového páchalo **všeobecně** nebo že je rituální vražda součástí **jeho náboženství** v tom smyslu, že by při oficiální bohoslužbě talmudského Ži-

⁵ Důkladné projednání tohoto zásadního rozštěpení mezi Hebrejci najde čtenář v oddílu „Die Tragik des Judentums“ („Tragika židovského národa“) ve 2. vyd. knihy Antona Orela *Weltantlitz, Mainz 1933*, str. 463-524, a dále v separátu *Judaismus, der weltgeschichtliche Gegensatz zum Christentum (Judaismus jako světodějný protiklad ke křesťanství)*, Graz 1934, s velice poučnými kapitolami „Judaistická idea vyvolení a mesiáše“, „Odvržení Mesiáše“, „Vznik judaistické rasy“ a „Prorok Izajáš o judaismu a židovské rase“. – Zmíněný separátní tisk najde čtenář výše na naší stránce; pozn. editora.

dovstva byly přinášeny lidské oběti. Kristus byl ovšem vydán na smrt židovským národem pod vedením svého kněžstva jako rouhač, tedy z religiózního důvodu, a Talmud jako učení rabínů tuto vraždu ospravedlňuje za hrozného urážení a proklínání Spasitele. (Str. 181 ad.)

Velmi nápadná zůstává také skutečnost, že **celé Židovstvo vzdor jasným svědectvím Starého zákona i pomesiánské historie** až do dnešních dnů Židy (ne však všemi) spáchané religiózní pověřivé vraždy zásadně **nechce uznat za skutečnost**, a také že kdykoli byl proti nějakému Židovi veden soudní proces, vždy **bez jakéhokoli zkoumání skutečností Židovstvo ujišťovalo o své nevině** a jménem humanity, mravnosti, kultury atd. **požadovalo osvobozující rozsudek** s vynaložením celé své finanční a tiskové moci i vlivu na veřejné mínění a vlády nežidovských států. Kdykoli je někdo křesťanského vyznání obviněn z vraždy z jakéhokoli motivu, jsou všichni křesťané jednotni v tom, že případ musí být vyšetřen podle práva a spravedlnosti a viník po zásluze potrestán. U Židů je tomu zcela naopak, a budí to nevoli a pochopitelný odpor. (Historie posledních století zná **jen dvě** výjimky z tohoto pravidla: Čtrnáctiletého Morice Scharfa z Tisza-Eszláru a Žida Otto Lustiga z Kolína nad Rýnem, který se podílel na vypátrání polenské vraždy a svou výpověď uzavřel slovy: „**Když je mezi námi taková banda, pak ať za to pyká!**“) – Přál bych si, aby tento spis přivedl Židy k náhledu, že jen poslouží vlastnímu prospěchu, když řečené skutečnosti přiznají a sami jim přijdou na kloub. Mohlo by jim z toho vzejít tak potřebné poznání.

Pokřtěnou Židovkou H. G. uvedený citát z „Příručního církevního lexikonu“ je citován správně. Nachází se tam ve 2. dílu (Mnichov 1912) ve sloupci 1787/88. Jak však hned uvidíme, je bohužel v neřešitelném rozporu s historickou pravdou.

Výpověď Starého zákona o rituální vraždě

Kvůli úplnosti i proto, abychom nebyli obviňováni z pomíjení historie, si zde uvedeme symbolicko-vizionářskou událost z časů patriarchů, která sem však patří jen podle zdání: Zkoušení Abraháma žádostí Boha o obětování jeho jediného a vytouženého syna Izáka (Jishaqa, tj. jeho radosti, jeho srdce, nositele příslibu, jeho „všeho“), jak o tom čteme ve 22. kapitole Genese. A jak již řečeno, vlastně sem ani nepatří, protože na jedné straně šlo o pouhé vyzkoušení Abraháma, zda by byl na Boží požádání připraven obětovat to nejcennější – a tím se stal předobrazem nebeského Otce, který by k obnovení řádu věcí a spáse lidstva skutečně obětoval na Golgotě svého jediného syna – a na druhé straně sem do jisté míry nepatří také proto, že Izákova oběť nebyla vykonána, nýbrž v posledním okamžiku zastavena: „I řekl mu (anděl): Nevztahuj své ruky na chlapce a nic mu nečiň, neboť nyní poznávám,

že se Boha bojíš, poněvadž jsi kvůli mně nešetřil (ani) jednorozeného syna svého“ (Gn 22).“⁶

Jinak je tomu se všemi ostatními lidskými obětmi, o nichž vypráví Bible.

Ve staropohanských předoasijských náboženstvích byly rozšířeny lidské oběti, a zvláště obětování dětí. Takovými obětmi byli uctíváni Baal a Moloch. Velmi často tak, že se děti zaživa vhažovaly do rozžhavených dutých soch model. Také byly děti zabíjeny a přinášeny jako zápalná oběť.

Přestože to Mojžíšův zákon přísně zakazoval pod hrozbou trestem smrti (Lv 20,2 ad; Dt 12,30 ad; 18,10), rituální vraždy se u Hebrejců vždy znovu a znovu vyskytovaly a čas od času byly hodně rozšířené. Nezvratně do dokazují následující pasáže Písma.

Dokonce i soudce Jefte (Jiphtach) proti Mojžíšovu zákonu opovážlivě přislíbil Bohu zápalnou oběť, a to dokonce z vlastního domu, jestliže mu Hospodin dopřeje vítězství nad Amožany. Skutečně zvítězil a pak s hlubokým zármutkem zabil svou **milovanou dceru**, která jej po návratu z boje vyšla z domu jako první uvítat se zpěvem a tancem (Sd 11,30 ad.).

V 1. knize královské (11,4-8) čteme o skvělém, obchodně zdatném a nádhermilovném králi Šalamounovi (Schelomovi), „obdivovateli žen“, který si držel harém 700 královen a 300 ženin, většinou pohanských: „Chodil za bohy cizími. ... Ctil Šalamoun Astartu, bohyni Sidonských, a Molocha, modlu Ammonsých. ... Tehdy vystavěl Šalamoun svatyni Chamosovi, modle moabské, na hoře, která je proti Jerusalemu, a Molochovi, modle synů Ammonových“ (1 [3] Kr 11,4-8). **Chamos a Moloch však byli uctíváni lidskými obětmi.** Tím Bible dosvědčuje, že mu byly obětovány ženy, a sotva lze pochybovat o tom, že by i „obdivovatel žen“ Šalamoun při uctívání Molocha nepřinášel lidské oběti, i když se to v Písmu výslovně neříká.

V téže 1. knize královské (16,30-34) o králi Achabovi, synu Amriově, čteme následovně: „Achab, syn Amriův, činil co bylo zlé v očích Hospodinových nade všechny, kteří byli před ním. Nebylo mu dost, že chodil v hříších Jeroboama, syna Nabatova, ale ještě pojal za manželku Jezabelu, dceru Etbaala, krále sidonského. I šel, aby sloužil Baalovi a klaněl se mu. Postavil též oltář Baalovi ve svatyni Baalově, kterou byl vystavěl v Samaří, štípl háj, a popouzel Achab činy svými dále Hospodina, Boha Israelova, nade všechny krále israelské, kteří byli před ním. ... Za dnů jeho Hiel z Betelu vystavěl Jericho; **na Abiráma, provorozence svého, položil základy**, a na Seguba, nejmladšího svého (syna), postavil brány jeho“ (1 [3] Kr 16,30-34). – Také v tomto případě byl Baal uctíván lidskými obětmi, takže na krále Achaba můžeme pohlížet jako na rituálního vraha. A slova o Hielově stavbě města nám budou rovněž jasná, známe-li ohavný zvyk Kananejců zazdívát do základů hlavně veřejných budov **obětovaného člověka**.

⁶ Srv. str. 176 ad.; Orel, *Weltantlitz*, str. 393 ad.

Ve 2. knize královské (16,2-4) zase čteme o judském králi Ahasovi: „Nečinil, co bylo libé v očích Hospodina, Boha svého, jako David, otec jeho, ale chodil po cestě králů israelských; ano i **syna svého obětoval**, dav jej provéstí ohněm podle ohavností pohanů, které byl rozptýlil Hospodin před syny Israelovými. Podával též oběti a páлил kadidlo na výšinách, na pahorcích, pod každým stromem ratolestným“ (2 [4] Kr 16,2-4). – Zmíněné pohanské krvavé i zápalné oběti byly nepochybně většinou také lidské oběti.

V téže 2. knize královské (7,16 ad.) se mezi příčinami zániku říší Izrael a Juda uvádějí rovněž lidské oběti: „Vysmívali se přikázáním svého Boha Jahveho, dělali si lité obraz model, modlili se ke hvězdám a uctívali Baala; **nechávali dokonce předávat své syny a dcery ohni**, oddávali se věštění a magii a činili všechno zlé před Jahvem a rozhněvali jej. Tu propukl Jahveho hněv nad Israelem a odehnal jej od svých očí...” (2 [4]. Kr 7,16 ad.) – Povšimněme si, že v této pasáži Písma je dáována **do bezprostřední spojitosti černá magie a pověra s rituální vraždou**. Podle všeho tomu již tehdy bylo podobně jako u pomesiánských rituálních vražd.

Nový zdrojem pokušení Hebrejců k vražedným kultům byly osady cizích pohanských národů, kam byli Hebrejci deportováni. Tak např. v 2. [4.] knize královské (17,31 ad.) se o syrským králem v Samaří usazených Sefarvaimských říká: „Pálili syny své ohněm Adramelechovi a Anamelechovi, bohům sefarvaimským. Přestože ctili Hospodina, **sloužili také bohům svým podle obyčeje (pohanských) národů**, ze kterých převedeni byli do Samařska.“ – Takto se lidské oběti směšovaly s kultem Jahveho.

O judském králi Manassovi (Menašovi) v 2. královské rovněž čteme: „Provedl syna svého ohněm, zabýval se hadačstvím a čarodějstvím, zřídil (si) věstce a mnoho kouzelníků“ (2 [4] Kr 21,6 ad.). – Znovu **těsné propojení rituální vraždy, magie a pověry**. Ve 2. knize letopisů se opět mluví o králi Manassovi: „**Dal provést syny své ohněm v údolí Benennom**, zabýval se snářstvím, obíral se hadačstvím, oddával se čarodějství a měl s sebou kouzelníky a zaklínače“ (2. Pa 33,6).

Ve 105. žalmu prorocký pěvec mluví o nevděku hebrejského národa: „... ale smísili se s těmi národy a jejich skutkům se naučili; byli služebníky jejich model, a ty se staly jejich osidlem. **V obět' podávali své syny, jakož i své dcery duchům zlým; prolévali krev nevinnou, krev synů a dcer obětovaných modlám kanaanským**, že byla země poskvrněna tím vražděním. Znečistili se svými skutky, neboť se zpronevěřili svými činy. I rozhněval se Pán náramně na svůj národ, a vzal v ošklivost dědictví svoje; proto je vydal do pohanských rukou, vládli jim ti, kteří je měli v nenávisti“ (Ž 105,35-41).

S lidskou obětí svádělo marný boj několik velkých proroků. Uvedeme si jako doklad jen několik příkladů.

Prorok Izajáš (Ješaja) v 8. století př. Kr. o Židech zvolal: „Vy však přistupte sem, synové čarodějky, plémě cizoložné záletnice! Na koho jste rozevírali ústa, a

vyplazovali jazyk? Vy, kteří kocháte se v bozích, pod každým stromem ratolestným, kteří **zabíjíte vlastní děti** v údolích, pod vysedlým skalím?“ (Iz 57,3-5).

Prorok Jeremiáš (Jirmeja) pak o sto let později ohlašoval přísné potrestání Jahvem: „I řekneš jim: Tento jest národ, který neposlechl hlasu Hospodina, Boha svého, aniž přijal kázně! Věrnost vymizela, vyhynula z jejich úst. Ostříhej své vlasy (na znamení smutku) a zavrž je, a počni na lysých výšinách žalozpěv; neboť zavrhl Hospodin a opustil národ, na který se hněvá. Neboť Judovci činili, co je zlé v mých očích, dí Hospodin: Postavili ohavy své v domě, který má moje jméno (v chrámu), aby jej znesvětili, a zřídili obětiště Tofet (Baalův chrám) v údolí Ben-Ennom, aby (tam) **pálili syny své a dcery ohněm!** Protož aj, přijdou dni, praví Hospodin, kdy nebude se již říkati ‚Tofet‘ a ‚Údolí Ben Ennom‘, ale ‚Údolí zabíjení‘, a pochovávají budou v Tofetu, že nebude (jinde) místa...“ (Jr 7,28-32).

Prorok Ezechiel (Jechesqel), Jeremiášův současník, potvrzuje skutečnost rituální vraždy (23,37): „Že cizoložily, že jim **krev lpí na rukou**, že s modlami svými smilnily, že **dokonce i syny své**, jež mi porodily, **obětovaly jim**, aby je pohltily!“ (Ez 23,37).

Mladý judský král Josiáš (Jošiahu) velmi horlivě usiloval o vymýcení pohanství a obnovu platnosti mosaického zákona. 2. kniha královská o něm říká: „Oltáře na střeše horního patra, které byli vystavěli králové judští, jakož i oltáře, které byl vystavěl Manasse, dal zničit král a odtud rychle vysypati prach do údolí Kedronského. Ztroskotal sochy, posekal háje, naplnil místa jejich kostmi mrtvých“ (2 [4] Kr 23,10).

Jak je potom možné tvrdit, že ve Starém zákoně se nenachází „sebemenší stopa po rituální vraždě“, a také že první takové obvinění bylo vzneseno teprve roku 1236? Nebylo by rozumnější prostudovat důkladně Starý zákon ještě předtím, než se druhému začne předhazovat nesvědomitost, šíření nerozvážných lží a „hloupých výmyslů“?

Ve světle skutečnosti Písmem svatým tak bohatě dosvědčených starohebrejských rituálních vražd se pak jeví jako možné a pravděpodobné, že se z nich v židovském národě dochoval přinejmenším ústním podáním sektářsko-pověřivý obyčej, který pak v **pomesiánské éře nanovo vzplanul v podobě na křesťanech páchaných rituálních vražd.**

Šimon z Trientu 1475

Výčet řady dětí, které naše Církev uctívá jako mučedníky, protože byly umučeny k smrti Židy z nenávisti ke Kristu, považuje Židovka H. G. za odbylý banálním tvrzením, že „není historicky dostatečně ověřený“. Co jen má tohle znamenat? Ne-ní snad ani ukřižování Krista „historicky dostatečně ověřené“? Podle Židovky se

zjevně Církev pouští velice lehkomyšlně do svatořečení mučedníků i vznášení obvinění z vraždy! Nicméně je jistým způsobem paradoxní, že v „Příručním církevním lexikonu“ se odbývají jako nesmysl právě ony dva případy, které jsou úředními papežskými akty autoritativně ověřeny na nejvyšší možné úrovni. Jde o případ svatého Šimona, jehož proslulý trientský proces byl v Římě velmi důkladně prozkoumán a vedl k svatořečení chlapce papežem Řehořem XIII., a případ blahoslaveného Andrýska z Rinnu, o němž vydal zvláštní bulu papež Benedikt XIV., známý a vážený pro svou učenost. Zmíněnou bulu uvádím níže.

Kdyby se přistupovalo ke studiu například celého příběhu sv. Šimona z Trientu se stejnou důkladností jako roku 1931 v Salcburku zemřelý orientalista a znalec Talmudu, profesor teologie na univerzitě v Münsteru a Praze dr. August Rohling,⁷ nebo roku 1901 zemřelý farář dr. Josef Deckert z Vídně-Weinhausu,⁸ pak by nebylo možné odbýt téma tak povrchně, jako to dělá „Příruční lexikon“ a navíc ještě téměř nezastřeně obviňovat Církev, že lehkovážně a bez přesvědčivých důkazů podsouvá zlomyslně Židům vraždění křesťanských dětí a tím fabrikuje jak na běžícím pásu své svatě. Navíc jde o výtku, kterou ostatně sám „Příruční lexikon“ vyvrací; protiřečí si tím, že na jedné straně poukazuje na papežskou ochranu Židů, na druhé straně však papežství mezi řádky nespravedlivě přičítá jejich zlovolné pomlouvání. Vždyť to byl papež Sixtus IV., který nechal proces proti trientským Židům tak důkladně ověřit, papež Řehoř XIII., jenž **dal zapsat malého Šimona do Martyrologium Romanum**⁹ a tím dovršil jeho svatořečení, i papež Benedikt XIV., který roku 1755 vydal **bulu Beatus Andreas**. Církev převzala údajně lehkomyšlné pomluvy Židů do **lekcionáře officia svatého Šimona z Trientu** a „strpěla“ **zřízení oltáře** k počtě „vybájeného“ světce v trientském kostele San Pietro, na němž nádherný sarkofág přechovává relikvie mučednického dítěte, a také nechala kostel vyzdobit freskami a nápisy, vysvětlujícími umučení chlapce Židy. Církev jej také převzala do kněžského **breviáře** i do **mešní modlitby** diecéze Brixen, v níž se říká: „Bůh, obnovitel nevinnosti, **pro jehož jméno byl blahoslavený Andrýsek ukrutně zabit proradnými Židy.**“

Latinský originál úředních spisů trientského trestního procesu s vrahy chlapce Šimona, jichž ke své práci použil dr. Rohling, byl uložen v tajném archivu Andělského hradu a nyní se nachází ve **vatikánském archivu**. Jeho ověřený opis je ve farním archivu trientského kostela San Pietro. V innsbruckém místodržitelském archivu je uloženo přes 200 rukopisů, dopisů a dalších dokumentů o věci, mezi nimi i 362 strany foliového formátu německého překladu nejdůležitějších procesních spisů. Kromě toho použil farář Deckert ještě 600 foliových stran překladu proces-

⁷ *Meine Antworten an die Rabbiner oder Fünf Briefe über den Talmudismus und das Blutritual der Juden*, 4. Auflage, Prag 1883.

⁸ *Ein Ritualmord*, Dresden 1893; *Vier Tiroler Kinder Opfer des chassidischen Fanatismus*, Wien 1893.

⁹ Seznam mučedníků římské církve.

ních akt, pravděpodobně od soudního písaře Johanna von Fatise v letech 1476 až 1478, v současnosti uložených ve vídeňské klášterní knihovně. Všechny zmíněné písemnosti se objektivně zcela shodují.

Utrpení svatého Šimona

Šimon Gerber přišel na svět 6. listopadu 1472 jako dítě chudých rodičů. Zmizel (a byl umučen) na Zelený čtvrtek, 23. března 1475. Na příkaz knížete biskupa Jana IV. z Hinderbachu městskému soudci (podestovi) Giovannimu de Salis o zahájení soudního vyšetřování byly prohledány – ovšem jen povrchně – tři židovské domy i odtokové strouhy, ale nic se nenalezlo. Celé město zachvátilo vzrušení a napětí.

Na Velikonoční pondělí večer se dostavil k soudu Žid Tobias a ohlásil nález mrtvolky chlapce v odtokové strouze Samuelova domu. Biskup Hinderbach se spolu se Salisem a městským hejtmanem Jakobem von Spaur ihned vydal do židovského domu a našel tam Šimonovu mrtvolu, ležící na svahu vodního příkopu. Židé tvrdili, že ji tam vyplavila voda, což však nebylo možné, protože strouha byla od shora přiléhajícího sousedního domu oddělena mříží na sedmi kůlech. Rány, nalezené na tělíčku, měly prý pocházet od krys. Ve skutečnosti se Židé vzhledem k přísným opatřením (uzavření městských bran a střežení domů) z obavy, že by v domě zakopaná nebo do řeky vhozená mrtvola mohla být objevena, raději rozhodli předstírat připravení utonutého. Lékařské vyšetření však ukázalo, že mrtvé tělo nevykazuje známky utonutí, ani že by bylo ohlodáno krysami, nýbrž že nešťastník byl zavražděn pomocí několika ostrých nástrojů, zjevně jehel nebo šidel. A protože vyšla najevo lživost židovského tvrzení o vyplavení mrtvolky a jejího poranění krysami, byla provedena nová prohlídka Samuelova domu. Nyní se tam při pozornějším hledání našly stopy krve i nástroje, kleště a šidla, jimiž mohla být zmíněná zranění způsobena. Židé byli jako důvodně podezřelí zatčeni, a sice bohatý lichvář Samuel, jeho kuchař Seligmann, syn Israela Samuela, lichvář Angelo, lékař Tobias, faktor Brunettas Vitale, Moses řečený Starý, Moseho syn Mohar (Mayr), syn Seligmanna Mohara, Joaf, syn Isaaka Jakobse, učitel Moses, mladší Salomonův syn, Lazarus, Israel, syn Moseho Aarona, Samuelova žena Brunetta (Bräunlin), Tobiášova žena Sara, Moharova žena Bella, Angelova sestra Bona a Israelova žena Anna.

28. března 1475 začal proces, trvající až do 6. dubna 1476, a to zvláště proto, že jej židovské triky a vytáčky několikrát přerušily, a rovněž z toho důvodu, že podle platného trestního řádu musel být proti každému z obžalovaných veden samostatný proces. Mělo to však také značnou výhodu v tom, že výsledky i přiznání každého z izolovaně držených obžalovaných mohly objasnit vzájemnou shodu nebo rozpory a tím i lživost nebo pravdivost jednotlivých výpovědí. Protože byl čin spáchán naprosto skrytě a jeho účastníci se strašlivou přísahou zavázali k absolutní mlčenli-

vosti a také zpočátku všechno popírali, muselo se v případě pouhých indicií přistoupit k tehdy procesním řádem předepsanému útrpnému právu. Protože však nesměly být kladeny sugestivní otázky, jak je ve spisech výslovně zaznamenáno, zamítal vyšetřující soudce všechny dotazy obžalovaných poznámkou, že chce od nich slyšet jen pravdu. A vzhledem k značnému počtu obžalovaných také ze shody přiznání ve všem podstatném jasně vyplynuly skutečnosti. Na závěr vyšetřování museli obžalovaní potvrdit svá doznání přísahou na židovské Písmo „při živoucím, pravém Bohu Abraháma, Izáka a Jákoba“, atd. Že takový, našim dnešním názorům jen málo odpovídající postup, byť i velice svědomitě vedený, v žádném případě nevedl k vynucení libovolného přiznání obžalovaných, dokazuje v našem procesu jednak Brunettino mlčení, jednak skutečnost, že ženy nebyly uznány spoluvinnými na vraždě a osvobozeny. Pokud by přiznání byla pouze vynucena, bylo by přece snadné muže donutit k výpovědi o spoluvinně žen, a na druhé straně zase mučením vynutit falešné přiznání k vlastní vině. Konkrétní průběh procesu tedy ukazuje, že soudcům šlo pouze o zjištění pravdy, což se jim také podařilo.

Hned první den procesu **obvinil** Moharův syn Seligmann **křesťana Zanesuse Schweizera**, že to on zavraždil dítě a ze msty je potají dopravil do Samuelova domu. Ještě ten samý den byl Schweizer s manželkou zatčen. Ale již 29. března však svědci prokázali, že kritického dne oba spolu s ostatními pracovali na vinici od časného rána do pozdního večera, a poté byli propuštěni.

Teprve když ztroskotal pokus o svalení viny na nevinného, vrazi se přiznali. Jejich přiznání říkají v podstatě následující skutečnosti: Ještě ve čtvrtek 21. března Angelo, Tobias Moses a Samuel, u něhož přenocoval projíždějící židovský obchodník Lazzaro, jej zavolali do synagogy a nabídli mu 200 dukátů za opatření křesťanského dítěte. Lazzaro však se však nechtěl vystavovat riziku odhalení a raději se prozíravě vytratil. Poté se tedy záležitosti ujal Tobias na Samuelův příslib odměny 100 dukátů. Byl vybrán proto, že jako lékař se u křesťanů těšil důvěře a mohl se tedy snadněji a nenápadněji než jiní Židé zmocnit křesťanského chlapce. Nalákal na ulici si hrajícího malého Simonica (tj. Šimona Gerbera) a odvedl jej do Samuelova domu. Vražda pak byla spáchána v předsíni synagogy, která byla součástí Samuelova domu. Unesené dítě Židé svlékli a aby nekřičelo, stáhli mu hrdlo šátkem. Z opatrnosti se vyhnuli větším řezům nožem, aby v případě objevení mrtvoly křesťany na ně nepadlo podezření, protože se o jejich užívání křesťanské krve tehdy všeobecně vědělo. Pak starý Moses vyrval nešťastnému dítěti kus masa z tváře a pravé nohy. Ostatní poté způsobené rány zvětšili, krev zachytávali do misky a zoufalý nářek malého mučedníka tlumili utahováním šátku. Pak se Moses a Samuel chopili polomrtvého dítěte za ruce, postavili je a Mayr mu stáhl nohy dolů, takže se podobalo ukřižovanému. Za proklínání a vysmívání poté do umírající těla bodali šídly. Muka ubožáka trvala půl hodiny. Zatímco malý Šimon umíral, někteří ze Židů hebrejsky říkali: „Necht' trpíš jako Kristus, Bůh křesťanů, a kéž se tak sta-

ne všem našim nepřátelům!“ (Čímž byli myšleni křesťané.) Ostatní odpovídali: „Amen.“

Smysl mučení

O jeho důvodech zločinci vypověděli: Jde o **tajemství**, dodnes stojící v knihách orientálního Židovstva, ne však západních Židů. Mezi nimi je udržováno a předáváno **jen ústně**. (Samuel vypověděl, že se od svého učitele Davida Sprinze dozvěděl, že vedl talmudskou školu v Bamberku a Norimberku.) Ženy a chlapci do 13 let nemají být podle rady učitele do zmíněného tajemství zasvěcováni. Jeho podstata spočívá v **upamatování na Krista**, tj. připomínce ukřižování a k projevu opovržení a výsměchu. Také však **kvůli krvi**, tj. k jejímu přidávání do vína při hostině o svátku pašah, kdy se jím pokropí stůl (jako mají být podle Mojžíšova příkazu potřeny veřeje domů krví beránka), a dále jejího přimíšení do macesů (pašahový chléb), který vydatně přispívá **k spáse duší**. Krev křesťana nesmí být pouze odčerpávána, nýbrž musí se tak dít **při trýznění zabíjené oběti**.

Z uvedených doznání je zjevné, že jde jednak o **nenávisť ke Kristu a křesťanům**, jednak o pověřivou víru, že by se Židé mohli požíváním krve účastnit na spáse, pokud by Kristus přece jen byl Mesiášem, což zjevně vyplývá z nepochopeného smyslu eucharistického přijímání krve Kristovy. Do tajemství zasvěcení Židé se domnívají, že by si tím mohli (hrubě materialisticky chápáno) také zajistit účast na Kristovi a na spáse tak jako křesťané. V této věci se ovšem **nejedná o všeobecnou židovskou víru**, nýbrž pouze o část Židů, omezenou na sektu zasvěcenců, o ústně zachovávanou **pověru**. Jak se zdá vysvítat z trientských procesních akt, byl tento ohavný krvavý obřad mezi Židy středověku mnohem více rozšířen než mezi současnými, protože většina trientských zločinců učinila četná oznámení o podobných vraždách na jiných místech i o živém obchodu se (sušenou) křesťanskou krví, jehož se sami jako kupci po léta účastnili.

Samuel doznal, že již pět nebo šest let každoročně s Angelem a občas i s Tobiášem vyjednával o zavraždění křesťanského chlapce a získání jeho krve. Před asi čtyřmi roky koupil v Trientu od projíždějícího saského Žida Bära za čtyři dukáty asi coul vysokou lahvičku s křesťanskou krví. Bär se vykázal pověřovacím listem, potvrzujícím, že svůj krvavý obchod provozoval legálně a že zboží je zaručeně pravé. V hebrejsky psaném osvědčení se doslova říkalo: „Necht' je všem známo, že co Bär přináší, je v pořádku.“ Podepsán „Moses de Hol de Saxonia, vrchní rabín Židů“. – Bär nosil práškovou krev v pocínované nádobě, uzavřené bílým voskem s hebrejskými slovy „Moses, vrchní rabín Židů“. Samuel pak pod citovaná slova ještě vyryl „Samuel z Trientu“ na důkaz, že také on ověřil pravost krve.

Proč však současné Židovstvo, pokud s takovou hrůzností nechce mít nic společného, **namísto zaujetí jasného postoje a napomáhání k spravedlivému potrestání pachatelů** ji naopak zuřivě popírá a zločince bere pod ochranu? – Není

trestání pachatelů ji naopak zuřivě popírá a zločince bere pod ochranu? – Není to snad k zamyšlení? Náš spis chce přispět k přesvědčování Židů, že dobře udělají a bude jim to jen k prospěchu, když svůj postoj změní.

Židovské intriky

Kdykoli dojde k takovému zločinu, následuje i dnes něco podobného jako tehdy v trientském případě. Během procesu celé Židovstvo skrytými cestičkami, podvody i podplácením zarputile usilovalo osvobodit své trientské soukmenovce. Hned na počátku se snažili přimět biskupa Hinderbacha vyřídit celou věc bez soudu, ale ten zůstal pevně na cestě práva a zákona. Poté dali Židé do pohybu všechno – knížata, papeže i císaře se záměrem přimět je s vynaložením velkých částek k prosazení své vůle.

Již 21. dubna musel být **proces přerušen** podle nařízení tyrolského arcivévody Sigismunda. Biskup Hinderbach si dopisem ze 30. dubna stěžuje, že mu Sigismund i císař brání v stíhání viníků. Jistě stojí za zmínku, že biskup byl dříve Židům tak nakloněn, že si tím vysloužil veřejné pokárání od blahoslaveného Bernardina de Feltre. Biskup Hinderbach psal 21. května Sigismundovi o divech, které spatřil na hrobě umučeného Šimona a prosil jej, aby neposlouchal **Židy podplacené** rádce. Konečně 5. června mohl být proces znovu zahájen. Ale již 23. června na příkaz **papeže Sixta IV.** byl znovu přerušen. A konečně 3. srpna obdržel biskup Hinderbach od papeže breve, v němž ten sice vyjadřuje své přesvědčení, že až dosud všechno probíhalo spravedlivě, ale profesora teologie Johanna Baptistu z Ventimiglia jmenuje papežským komisařem ve věci, který „qui una cum fraternitate tua rem omnem intelligat (jak se v breve Hinderbachovi říká) spolu s tebou, bratře, má celou věc přezkoumat, aby se předešlo nejružnějším pomluvám a všichni poznali, že Hinderbachovi i papeži nešlo o nic jiného, než o spravedlnost. 6. srpna i později opakovaně píše právník Bartoloměj Patavinus do Trientu o intrikách Židů a jejich pokusech o uplácení v Římě, kde vynaložili doslova všechno na získání jejich věci nakloněného komisaře; pomocí peněz si již zajistili mnoho příznivců. Již 5. září obdržel biskup Hinderbach dopis od Mussolina Vincentina z Benátek, kde píše o velkém pobouření proti Židům. Papežský legát dorazil do Benátek v doprovodu tří Židů a po chladném přivítání znovu odcestoval.

Přibližně ve stejný čas přibyl Ventimiglia do Trientu a dostalo se mu přijetí a ubytování v biskupově sídle. Protože však byl silně pod židovským vlivem, necítil se zde dostatečně volný. Proto náhle přesídlil do Rovereda. Odtud pak 24. září Hinderbachovi psal, že kvůli otřesenému zdraví hodlá odjet do Verony. Židé mu však domluvili, aby zůstal a **nabídlí mu peníze na léčení**. Advokáti trientských Židů po něm požadovali vydání procesních spisů (kvůli protahování procesu), ten je však

je však již podle pověření zapečetil a odeslal papeži. 26. září požadoval Ventimiglia z Rovereda **propuštění zatčených Židů**.

1. října psal Hinderbach Raphaelovi Zovenzoniovi do Benátek, že poslal Ventimigliovi pro papeže opis průběhu procesu a zázračných úkazů. Židé, i penězi a pozornostmi koupení špatní křesťané, se všemožně snažili získat pro zločince knížata i preláty. Židé a jejich advokáti seděli v Roveredu, kde se pod záminkou špatného zdraví zdržoval i legát. Tam se pak pilně pracovalo na **zpochybňování soudních spisů** i na **obelhávání a podplácení legáta**. Byly snahy získat pro Židy také benátského dóžete. Zovenzonius dóžete i signorii varoval před jednostrannou vírou židovským advokátům a legátovi.

Začátkem října židovští advokáti Jakob z Brescie a Jakob z Rivy znovu vznesli před Ventimigliou staré obvinění, že nepřátelé Židů propašovali mrtvolu zavražděného do Samuelova domu. Přiznání prý byla vynucena. Celá věc je údajně zinscenována **jen kvůli oloupení bohatých Židů**, konfiskaci jejich majetku, atd. 14. října předvolal Ventimiglia podestu Salise do Rovereda, aby se ospravedlnil ze svého počínání. 15. října musel Ventimiglia biskupu Hinderbachovi písemně přiznat, že Salis během vyšetřování stál na straně pravdy. Salis se odmítl Ventimigliovi zodpovídat, protože je velice **podezřelý** soudce: Podestou uvedené svědky nechtěl vyslechnout, a co horšího, nechal uvrhnout do vězení svědky, kteří odmítali vypovídat ve prospěch Židů. Kromě toho by měl vést proces v Trientu, kde byl spáchán zločin, a to společně s biskupem. Ventimiglia na to namítal, že v Roveredu má obydlí, které lépe vyhovuje jeho zdraví. Odpověď zněla, že jeho námitka neobstojí, protože mu v Trientu bylo poskytnuto pohodlné ubytování v biskupském sídle. A jako vrchol všeho 29. října zakázal Ventimiglia biskupovi postupovat dál proti zatčeným Židům pod hrozbou **exkomunikace**. Mnozí Ventimigliou předvolání – mimo jiné i již zde zmíněný Schweizer – se odmítali dostavit s následujícím vysvětlením: Legát je již od počátku považuje za viníky a nechal by je uvěznit. 13. listopadu se **Schweizer znovu dobrovolně dostavil** před trientský soud, protože jej i jeho ženu legát zatahuje do vraždy. A také se znovu prokázalo jeho naprosté alibi. Oba byli soudem jako nevinní osvobozeni.

Mezitím Ventimiglia vedl v Roveredu na vlastní pěst proces proti Salisovi a trientským soudcům. Nechal uvěznit mnohé, **Židy z vraždy nařčené křesťany**, kteří byli tak neopatrní, že vyhověli Ventimigliově předvolání. Trientský křesťan Anzelin byl na Ventimigliův příkaz opakovaně mučen ve snaze vynutit z něj přiznání, že dítě zabil Schweizer a mrtvolu pak ze msty propašoval do Samuelova domu. Anzelin však prohlásil, že raději zemře, než by vyslovil tak hroznou lež. Anzelin byl pak jedním ze židovských pohůnků, hostinským „U koruny“, záludně vylákán k Ventimigliovi. Hostinský mu dal totiž zálohu 27 dukátů a slíbil i mnoho dalších. Během zajetí u Ventimiglia viděl Anzelin velmi mnoho Židů i vyplácení velkých částek. Poté Ventimiglia přesídlil do Verony, kam byl Židy obviňovaný křesťan Ange-

lino odvečen v okovech. V římském procesu později vyšla najevo jeho naprostá nevina.

Veden snahou čelit Ventimigliově zhoubné činnosti, zaslal biskup Hinderbach koncem října 1475 okružní list všem vladařům a zeměpánům, v němž podrobně vy-
líčil zavraždění malého Šimona i celý proces včetně shodných doznání obviněných. Rovněž poukázal na zcela spravedlivé odsouzení viníků, zato legátovo vyšetřování případu označil za „corruptam inquisitionem“ (špatné, bezbožné a podplacené vy-
šetřování). 31. října protestovali biskup, kapitula, podesta i magistrát proti Venti-
migliovu nařízení propustit zločince s tím, že legát je důvodně podezřelý z přijetí
úplatku. V důsledku toho musel být proces v Trientu i přes legátův zákaz doveden
do konce.

Ventimiglia si ve věci počínal tak skandálně, že jej nakonec papež Sixtus **odvo-
lal z funkce komisaře**. Vypadalo to, jako by jednal v dobré víře, zcela pomýlen
a podveden Židy. 22. února 1476 zaslal biskup Hinderbach do Říma děkovný dopis
kardinálu od sv. Marka a aguilejskému patriarchovi, který se jej významně zastal
proti Ventimigliovi. Píše tam, že on (Hinderbach) důvěřuje spravedlivosti papeže,
který se nenechává oklamat lstivostí ani intrikami Židů a neuvěří jejich pomluvám,
že on (Hinderbach) zahájil proces jen proto, **aby se zmocnil majetku Židů**. (Maje-
tek i zboží popravených zločinců totiž podle tehdejšího všeobecného práva náležely
zemskému vladaři, na jehož území byla i biskupova diecéze.) Bůh je mi svědek,
že jsem si ze židovského majetku **nevzal nic pro sebe** kromě staré Theodosiovy
medaile. Několik hebrejských knih jsem předal veřejné knihovně a všechno ostatní
bylo vynaloženo na obživu vězňů a obhajobu svatého Šimona. (Hinderbach byl
nucen všude tam, kde Židé intrikovali, a to hlavně v Římě, platit advokáty a správ-
ce, aby nebyla ohrožena spravedlivá věc.) Kdyby býval biskup proces přes všechny
potíže zdárně nedovedl do konce, lid by se divoce srotil (turbatim convnientes) a
Židy pobil, a to tím spíše, že Ventimiglia zatčené povzbuzoval nic nepřiznávat a
proto že budou následně osvobozeni.

Ventimiglia nelitoval námahy ani výdajů, ale Hinderbach se nezalekl ani **židov-
ské hrozby smrti otrávením** a opovrhl i **penězi, které mu byly nabízeny**, jen aby
triumfovala spravedlnost.

Židé Hinderbachovi nabízeli nechat vystavět nový palác. Podestovi Salisovi Žid
Donato ze Soncina řekl, že může dostat tolik peněz, kolik jen bude chtít, jestliže
zatčené propustí. Právě na kardinála povýšenému synovci papeže, hraběti Girola-
movi, nabídli Židé pět tisíc dukátů, pokud se zasadí za zatčené; kardinál je nechal
vyhnat. Arcivévodovi Sigismundovi nabídli tisíc zlatých; odpověděl vypovězením
Židů z Tyrolska. Na císaře Fridricha ve Vídni se Žid Salomo snažil také zapůsobit
penězi. Bohatým Židům z Novary, Modeny, Brescie, Benátek, Bassana a Rovereda
se pomocí peněz (jeden z nich dal k dispozici dokonce 12 000 dukátů) podařilo
podplatit špatného kněze Paola z Novary, aby pronikl k biskupu Hinderbachovi,
špicloval jej a případně otrávil. Také měl otrávit Salise a v Římě označit za skuteč-

né vrahy Schweizera a Angelina. Paolo žil dva měsíce v biskupově rezidenci, ale poté co vzbudil podezření, byl zatčen a postaven před soud. (Akta o konci jeho procesu se nedochovala.)

Potvrzení procesu

Na umučení Šimona přímo se podílející muži byli všichni popraveni. Někteří z nich požádali před popravou o křest a s **dovoláním se na svatého Šimona přiznali svou vinu** jako např. Moses mladší a Joaf. Ženy se na vraždě nepodílely, ale provinily se vysmíváním a hanobením mrtvého, když byl v synagoze vystaven na almenoru (schránce k úschově svatých knih). Protože se neprovinily vraždou a kály se, byly nakonec osvobozeny. Tobiasova žena Sára a Moharova žena Bella se přiznaly 3. listopadu 1475. Poté 10. března 1475 učinily doznání také Angelova sestra Bona a Israelova žena Anna. Sára, Bella a Anna požádaly o křest, který jim byl udělen 27. ledna 1477 na hrobě svatého Šimona, kde se před obecnstvem s **pláčem přiznaly ke svému zločinu**. Stáhly také svou plnou moc procesním prokurátorům pro římský proces **prohlášením o své vině i všech ostatních zúčastněných**. Od všech viníků se lišila pouze Samuelova žena Brunetta, kterou ani tortura nepřiměla k přiznání. Protože však se přímo nepodílela na vraždě, byla i ona bez trestu osvobozena. Teprve pak, kdy už jí nic nehrozilo, **dobrovolně přišla, všechno přiznala a poprosila o udělení křtu**. Pro její pevnost i statečné sebeobvinění si získala respekt a dostala jméno Kateřina.

Po Ventimigliově odvolání z funkce jmenoval papež Sixtus IV. **kongregaci šesti kardinálů k přezkoumání trientského procesu** za předsednictví nejslavnějšího italského právníka Panvina z Padovy. 20. června 1478 vyřkla kongregace rozhodnutí, že biskup Hinderbach ve všem postupoval podle práva a vina trientských Židů že byla plně prokázána.

O procesu takového rozměru, jeho významu, bezpečném zdokumentování i charakteristice ohledně židovských intrik, jak je tak dobře známe z vlastní zkušenosti v 19. a 20. století, tedy o takovém procesu tvrdit, že „není historicky dostatečně ověřený“, může jenom ten, kdo buď nezná skutečný stav věci, nebo jej chce za každou cenu popírat.

Svaté mučednické děti

Početné další případy umučení křesťanských dětí Židy nejsou ovšem historicky tak důkladně zdokumentovány jako proslulý trientský. Jestliže se po staletí a na tak různých místech stále znovu objevovalo přesvědčení o existenci rituálních vražd i následné uctívání jejich obětí, proč také nevěřit, že i tyto případy spočívaly na

stejně spolehlivých skutečnostech? – Když je v Anglii uctíván svatý chlapec Vilém z Norwiche, pak proto, že na Velký pátek 1148 byl Židy ukřižován. Pokud ve Francii uctívají svatého chlapce Richarda z Paříže, činí tak proto, že mu roku 1179 Židé v Pont-Isére rovněž připravili mučednický osud. Jestliže Církev uctívá svatého mučedníka Huga, pak z toho důvodu, že 25. srpna 1255 v anglickém Lincolnu byl z ulice vlákán do domu vrchního rabína Joppina a za hrozného utrpení ukřižován. Joppinus spolu s 18 spoluviníky byl popraven a mrtvé tělo svatého Huga pohřbeno v místní katedrále. V Oberweselu u St. Goaru na Rýnu potkal roku 1287 z rukou Židů podobný osud čtrnáctiletého chlapce Wenera; Církev jej počítá ke svým mučedníkům. Stejně tak je tomu se svatým Rudolfem z Bernu, svatým Andráškem (Andreasem) Oxnerem z Rinnu a mnoha dalšími, z nichž některé papež Benedikt XIV. vypočítává ve své bule o posledně jmenovaném mučedníkovi. Dokonale doložený trientský případ tak vrhá jasné světlo na všechny ostatní včetně těch z posledních sto let – o nichž si ještě promluvíme –, jež pak vedly k velkým a světoznámým procesům, které prokázaly vinu Židů tak nezpochybnitelným způsobem, že v nich má církevní tradice bezpečnou oporu. Tradiční podání musejí být podle zásad historického zkoumání vyvrácena nejpřesvědčivějšími důkazy; pokud tomu tak není, pak si i přes nepřítomnost rozsáhlých dokumentů podržuje svou historickou platnost. Není snad skutečnost, vázaná na tradované a zcela určité místo, dobu i osoby již sama o sobě závažným historickým dokumentem? Je pravdou jen to, co stojí psáno na papíře? Existují snad akta procesu s Ježíšem Kristem před židovským synedriem a před císařským prokurátorem?

Neudržitelný je rovněž nekritický předpoklad, že historická tradice může vzniknout bez věcného podkladu. Použito na náš případ – je myslitelné, že by mohlo v jednom místě, v jedné oblasti vzniknout **samo od sebe, bez věcné skutkové podstaty** všeobecné mínění, že křesťanské dítě zcela určitého a známého jména je zavražděno Židy a že řečené dítě je tam uctíváno jako mučedník? Nechť se někdo pokusí „vybájit“ si takovou vraždu a na ní založit lidové uctívání světce! Zcela jistě se mu to nepodaří. A jak by na tolika místech v různých zemích vznikala stále znovu stejná legenda a dostávalo se jí všeobecné víry, kdyby nespočívala na stejných základech?

Dr. Johann Eck, nejvýznamnější dobový teologický odpůrce Luthera, ve své „Židovské knížce“¹⁰ vypráví příběh osmi křesťanských dětí v Řeznu, umučených místními Židy. Jejich ostatky byly nalezeny v domě Žida Joela a po dokončení stavby byly přeneseny do mariánské kaple, zvané „U překrásné Marie“. Příslušný nápis zněl: „Zde, v této schránce, spočívají ostatky křesťanských dětí, nalezené zakopané ve sklepení zdejších Židů. Těmito Židy byla umučena nevinná krev a oni císařskému městu Řeznu připravili mnohé trápení. Ostatky mučedníků byly nalezeny a vykopány, když se počítal od Kristova narození rok 1476.“ – Může nějaký

¹⁰ V originále *Judenbüchlein*, Ingolstadt 1542.

soudných člověk mít za to, že by takové památníky mohly vzniknout bez doložené skutkové podstaty?

My křesťané tedy nesmíme trpět, aby naše Církev i uctívání světců byly uráženy lehkovážným zpochybňováním a popíráním tradičních a dokonale doložených skutečností, chceme-li si zachovat vážnost před dějinami i před samotným životem. Ostatně o nás zde zaměstnávající otázce existuje papežská bula, tedy nanejvýš autoritativní církevní rozhodnutí, které se mj. opírá také o **bollandisty**, společnost učenců řádového i kněžského stavu, zvláště jezuitů a premonstrátů, nazvané tak po svém zakladateli, belgickém jezuitovi Bollandovi (1596-1665). Společnost v 63 foliových svazcích „Acta Sanctorum“ sepsala z pramenů historie světců.¹¹ Zmíněným papežským dokumentem je

bula Beatus Andreas

učeného Benedikta XIV. Nachází se ve sbírce Bullarium řečeného papeže, 4. díl, Benátky 1778, č. 43, s datem 22. února 1755. Její obsah, dávající současně představu o preciznosti papežského církevního zkoumání, zní ve výtahu následovně:

Má být zjištěno, zda doporučuji kanonizovat (svatořečit) chlapce, který ještě neumí užívat svého rozumu a byl zabit z nenávisti ke Kristu.

Za tím účelem bylo předloženo mnohé o martyriu řečeného chlapce a jeho uctívání v církvi, jmenovitě o martyriu a uctívání bl. Andrease z Rinnu, protože žádost o jeho kanonizování byla příčinou tohoto listu.

Svému milovanému synu Benediktovi, advokátu konsistoriálního dvora a fidei promotor.

papež Benedikt XIV.

posílá pozdrav a apoštolské požehnání.

§ 1. Bl. Andreas z vesnice Rinn v diecézi Brixen byl koncem roku 1462 **nejukrutnějším způsobem zavražděn Židy z nenávisti ke křesťanské víře**, přestože ještě nedosáhl třetího roku svého života. Krátce poté začal být uctíván a jeho ostatky byly uloženy u zdi kostela výše řečené vesnice, zasvěcenému bl. Andreasovi. Souhrn: Brixenský arcibiskup, wiltenský opat a další významní duchovní požadují od Svatého Stolce svatořečení bl. Andrease. Prosba se zamítá; musel by předem proběhnout formální proces.

§ 2. S uděleným vyrozuměním není papež spokojen. Musí být nastoupena jiná cesta ke kanonizaci.

§ 3. Bylo nám dobře známo jméno řečeného Andrease i jeho mučednictví. Četli jsme, co nám o něm sdělují bollandisté ve 3. svazku k datu 12. července,

¹¹ Dílo vycházelo 1643-1770 v Antverpách, 1780-1894 v Bruselu.

a My sami jsme se o něm zmínili ve svém díle *De canonisatione sanctorum*, kniha III., kap. 15, č. 6. Dříve však, než můžeme vyhovět vznesené prosbě, musíme ještě přezkoumat vlastnoručně zapsaný příběh řečeného mučedníka, který v němčině zachytil Hippolyt Quarini a wiltenský opat P. Norbert jej přeložil do latiny, a rovněž svědectví o veřejném uctívání, které s velkou pílí a učeností shromáždil roku 1745 P. Adrian Kempton a předal tisku, a dále musíme prohlédnout apologetická zkoumání o mučednictví Šimona z Trientu, tištěná tamtéž roku 1746, obsahující v 5. kapitole podrobné sdělení o kultu blahoslaveného Andrease. Zmíněné apologetické pojednání vyšlo anonymně, ale odvolává se na pátera Benedikta Cavalesia, jak prokázal benátský senátor Flaminius Cornelius ve svém díle o uctívání svatého Šimona z Trientu na str. 4.

§ 4. Resumé: 25. prosince 1752 bylo Svatým stolcem schváleno veřejné uctívání blahoslaveného Andrease ve městě i celé diecézi Brixen.

§ 5. Všechno zmíněné Jsme provedli podle příkladu Našeho předchůdce Sixta V. Roku 1475 byl totiž sv. Šimon z Trientu, chlapec ani ne tříletý, tím nejukrutnějším způsobem zabit Židy z nenávisti ke křesťanské víře. Tento nelidský zločin byl příčinou tolika a tak velkých nepokojů, a také Židé se s takovou lstivostí a intrikami snažili svalit ze sebe zasloužený trest i hněv křesťanů, že sám Sixtus IV. musel ve věci zakročít. Musel zabránit, aby uctívání, které bylo předtím prokazováno bl. Šimonovi, se dále nešířilo, dokud se jasně a zřetelně neukáže, že byl také zabit Židy z nenávisti ke křesťanům. Příslušné breve Sixta IV. je uvedeno v našem díle. Když však byly všechny události objasněny a současně snesením důkazů o skutečnosti zabití jasně rozpoznán také důvod vraždy, když tedy bylo jisté, že vrahy byli Židé, jak vyplynulo z procesu, jehož akta jsou dodnes uložena v archivu Andělského hradu, jak Jsme uvedli v našem díle, bylo Sixtem V. roku 1588 vydáno breve, kterým se městu a diecézi Trient přiznává svatá mše a uctívání bl. Šimona. Mše má být čtena v jeden určitý den, a současně byly poskytnuty plnomocné odpustky všem, kteří po zpovědi a svatém přijímání toho dne navštíví kostel, v němž jsou uctívány jeho relikvie. Příslušné breve Sixta V. se nachází ve výše zmíněném apologetickém zkoumání mučednictví sv. Šimona z Trientu na str. 207. Mezi bl. Andreasem a sv. Šimonem je však ten rozdíl, že na příkaz papeže Řehoře XIII. bylo jméno sv. Šimona přijato do seznamu římských mučedníků, což však ohledně bl. Andrease nechceme učinit.

§ 6. Kdyby se nábožní mužové nebyli zasazovali o svatořečení blahoslaveného Andrease, neměli bychom vůbec žádný důvod k tomuto listu.

§ 7. říká, co musí předcházet formálnímu svatořečení.

§ 8. Sice dobře víme, že jsi nepřehlédl nic z toho, co jsme již dříve pravili, protože je nám známa tvoje svědomitost a pečlivost. Jistou starost Nám činí pouze okolnost, že věc bl. Andrease, jenž byl Židy zavražděn z nenávisti ke

křesťanské víře, je první, která má být provedena od té doby, co jsou případy kanonizace vyhrazeny Svatému stolci. Resumé: Nemá být totiž udělen souhlas pouze s jeho uctíváním v jedné určité diecézi, nýbrž s všeobecným uctíváním, kdy mu má příslušet formální kanonizací všeobecně, v celé církvi.

§ 9. obsahuje učení teologů o chlapcích, zavražděných z nenávisti ke křesťanské víře.

§ 10. Je jisté, že všichni chlapci, zavraždění z nenávisti ke křesťanské víře, jsou mučedníky.

§ 11. Uvedení jednotlivých případů řečeného mučednictví. Především je nutné shromáždit případy, zmíněné ve svatých spisech církve. Procházíme-li seznam římských mučedníků, vidíme, že za Antiocha byl 8. ledna zavražděn chlapec jménem Celsius z nenávisti ke křesťanské víře, 12. února v Alexandrii dva chlapci jménem Modestius a Amonius, 14. června v Tarsu v Cilicii Quircus, který ještě nebyl ani tři roky starý, a 13. července v Alexandrii hned deset dětí.

§ 12. vypočítává mučedníky, většinou v Římě, kteří byli v mladistvém věku zavražděni pohany z nenávisti ke křesťanské víře a jejichž relikvie se našly ve starých křesťanských hrobech s podrobným označením jejich mučednictví i roku, kdy zemřeli za Krista.

§ 13. Další příklady, zmíněné v církevních spisech: Bollandisté k 24. březnu uvádějí, že v kolínské diecézi je uctíván chlapec jménem Joanettus, zabitý Židy z nenávisti ke křesťanské víře, a Bailetti k témuž dni poznamenává, že v Paříži je jako mučedník uctíván chlapec Richard a stejným způsobem se v Anglii dostává úcty chlapci jménem Vilém. V 18. svazku díla P. Theophila Raynanda a zvláště v díle, jehož název zní *De Martyrio per pestem*, 2. díl, kap. 2, st. 7, se uvádí, že v čase krále Ferdinanda Španělského v městečku Guardia poblíž Toleda byl Židy z nenávisti ke Kristu zavražděn chlapec, že je uctíván a jmenoval se Innocenc. Totéž je sděleno o dvouletých dvojčatech ze Sardinie jménem Celsius a Camerinus. Kromě toho je ve výše uvedeném zkoumání mučednictví sv. Šimona z Trientu zmíněno také tříleté děvčátko jménem Uršula, které bylo kolem roku 1442 v malém, ale starém městě tyrolského hrabství ukrutně zavražděno Židy z nenávisti ke Kristu. V místě byl na památku postaven pomník, obnovený roku 1609, který připomíná ohavný zločin. Na str. 146 ad. vypráví autor o pětiletém chlapci jménem Lorenc, zavražděném 1485 Židy z nenávisti ke křesťanské víře, který je po kruté smrti až dodnes v Marostice okresu Vicentinu uctíván jako mučedník.

§ 14. obsahuje výklad slov puer (chlapec) a infans (nezletilé dítě).

§ 15. Rozdělení mučedníků do tří tříd.

§ 16. O uctívání, prokazovaném mučedníkům, kteří zemřeli v dětském věku.

§ 17. První třída mladistvých mučedníků.

§ 18. Do první třídy spadají betlémská mlád'átka.

§ 19. O 2. třídě dětí, zavražděných z nenávisti ke Kristu. Do této třídy náležejí bl. Joanettus, oba chlapci Richard a Vilém, i bl. Lorenc. O jejich uctívání se nachází svědectví ve výše zmíněném apologetickém zkoumání martyria sv. Šimona z Trientu na str. 253. Religiózní kult těchto svatých dětí se udržel bez změny po dlouhých 260 let od času jejich martyria až dodnes jak v Marostice i jejím blízkém okolí, kde se o jeho smrti vědělo v důsledku zuřivosti Židů.

§ 20 obsahuje 3. třídy mladistvých mučedníků.

§ 21. Poslední třída sestává z chlapců, zabitých z nenávisti ke křesťanské víře a uctívaných na základě formálního a plně platného blahořečení. Do této poslední třídy náležejí Šimon z Trientu a Andreas z Rinnu, zavraždění 1475 a 1462.

§ 22. Není požadována kanonizace Šimona, nýbrž bl. Andrease.

§ 23. Není rozhodnuto, zda je vůbec přiměřené kanonizovat mladistvé mučedníky.

§ 24. Zaprvé by byla věc nová.

§ 25. Zadruhé je třeba zabránit tomu, aby kanonizace ztratila na ceně.

§ 26. Je třeba přihlídnout k učení sv. Tomáše Akvinského.

§ 27. Všechny tyto důvody neodporují víře, že betlémská mlád'átka jsou mučedníky.

§ 28. Existuje ještě další rozdíl mezi betlémskými mlád'átky a ostatními dětmi, které po nich zemřely za Krista.

§ 29 obsahuje závěr. Tvoji věci nyní bude usuzovat o chlapci, zavražděném na Velký pátek Hebrejci na posměch Kristu, neboť to je náš případ. Jsou to Šimon, Andreas i další chlapci, které autoři uvádějí. Každému musí připadat rozumné, že když se často zabýváme chlapci, takovým způsobem zavražděnými, musí být tyto vraždy známé lidu, všemi odsuzovány a příslušnými úřady stíhány.

Tolik papež Benedikt XIV., nejen podle procírkevního Meyersova lexikonu¹² „jeden z nejznamenitějších papežů. ... vědecky velice vzdělaný znalec církevního i světského práva, horlivý podporovatel umění a vědy, mravně čistého života, lidumilného a snášenlivého smýšlení, který obnovil mír Říma s různými panovníky a vycházel i s protestantskými knížaty...“.

Podle „Příručního církevního lexikonu“ ovšem také bollandisté i tento papež se svým projevem patří k těm, kteří Židům rituální pobíjení dětí „přibájili“, čímž se ovšem ocitají v nejlepší společnosti se spisovateli Starého zákona. Pro uvědomělé křesťany i historicky poučené osoby je ovšem takový pokus o popření skutečnosti zcela nedostatečný.

¹² 4. vyd., 2. díl, 1885.

„Poprvé 1236“

„Příruční církevní lexikon“ tvrdí: „Obvinění proti Židům se poprvé vynořilo v souvislosti s fuldským případem z roku 1236.“ – Ve své „Historii Hohenstaufů“¹³ Friedrich Raumer píše, že tehdy křižáci ve Fuldě zabili 32 Židy, protože „dva z nich zavraždili pět dětí a jejich krev vyvěsili ve vysmolených pytlích“.) Papežská bula o Andreasovi mluví o svatém Richardovi, který byl umučen o 57 let dříve, a dále pak o sv. Vilémovi, umučeném Židy o 88 let před fuldskou vraždou. Odhlédneme-li od Starého zákona, tedy pokud zůstaneme u rituálních vražd křesťanských dětí, pak jak známo již jeden z nejstarších církevních historiků, kolem roku 380 v Konstantinopoli narozený Sokrates, pokračovatel (v 7 knihách) církevních dějin (v 10 knihách) „otce církevních dějin“, biskupa Eusebia Pamphili z Cesareje, v 16. kapitole své 7. knihy píše, že syrští Židé roku 419 v Imnestaru mezi Chalcisem a Antiochií přivázali křesťanského chlapce na kříž, vysmívali se mu, mučili jej a nakonec ubíchovali k smrti – tedy 817 let před rokem 1236.

Odhalení rabína Moldavo

Roku 1765 narozený vrchní moldavský rabín Theophil Monaco, zvaný Moldavo, jako třicetiletý přestoupil na řecko-schismatické křesťanství a r. 1803 vydal v Jassech, hlavním městě (tehdy ještě turecké) Moldávie v moldavštině spis „Zánik hebrejského náboženství“. Dílo, přeložené také do arabštiny a angličtiny, vyšlo rovněž v novořečtině v překladu Josefa Georgiose 1818 v Jassech a 1834 v Neapoli. Jako většina spisů, podávajících svědectví proti Židům, i tato kniha rychle zmizela. (Polský šlechtic Konstantin rytíř de Cholewa Pawlikowski, statkář v Haliči, ve své knize „Talmud v teorii a praxi“¹⁴ zmiňuje, že Moldavovu knihu ještě vlastní.) Francouzský orientalista Achille Laurent ve 2. dílu své 1846 v Paříži tištěné knihy „Relation historique des affaires de Syrie depuis 1840 jusqu'en 1843“ z ní proto přináší alespoň výtah. Ale ani toto dílo, jež vyšlo roku 1852 v Marseille v italském překladu G. B. Mondoviho, se dá již jen sotva nalézt, a to i ve velkých orientalistických knihovnách.

V první kapitole svého spisu Moldavo říká, že až do dne svého pokřtění držel mystéria Hebrejců v tajnosti, ale nyní je chce odhalit k prospěchu křesťanů. Především je tedy třeba vědět, že tajemství krve **není známo všem Židům**, nýbrž pouze rabínům, učitelům, učencům a oněm farizejům, kteří se nazývají chasidi. Ti ucho-

¹³ V originále *Geschichte der Hohenstaufen*, 2. vyd., sv. 5., str. 352.

¹⁴ V originále *Der Talmud in der Theorie und in der Praxis*, Regensburg 1881, str. 311.

vávají krvavou pověru jakožto nejpřísnější tajemství. Zmiňované vraždy se páchají 1. z nenávisti ke křesťanům, 2. k pověrečným a čarodějnickým účelům, jimiž se mágové domnívají léčit různé choroby a podobně (připomeňme si, že již Starý zákon dává do spojitosti čarování a pověru s tehdejšími rituálními vraždami Židů); 3. jelikož rabíni mají podezření, že Kristus by přece jen mohl být pravým Mesiášem, a proto věřejí, že jejich národ by se takovým pokrevním společenstvím s Kristem mohl v tom případě zachránit. Proto se při obřízce mísí v poháru trochu křesťanské krve s krví obřezávaného a potírají se mu jí ústa. Křesťanská krev slouží také k vykropení umírajícího a přidává se do trojhranného medového pečiva o svátku Purim. (K tomuto svátku radostné připomínky zavraždění 75 000 Peršanů za Mardokaje a Ester se ještě na svém místě vrátím.) Zmíněnou tajnou ústní tradici nelze v židovských spisech nalézt. Do ní zasvěcení otcové rodin a rabíni ji svým vyvoleným předávají výhradně ústně pod hrozbou strašlivého prokletí v případě vyzrazení. S odvoláním se na Boha jako svědka Moldavo píše:

„Když mi bylo třináct let a byl jsem tedy ve věku, kdy Židé svým synům připevňují na čelo tefillim na znamení dospělosti, zasvětil mne otec do tajemství křesťanské krve a zapřísáhl neprozrazovat je ani svým bratrům. Pak řekl: „Až se oženíš a budeš mít své děti, smíš toto tajemství zjevit jen jednomu jedinému z nich, a sice tomu nejchytřejšímu s nejpevnějším duchem a neotřesitelnou vírou, ale nikdy ne dceři. Pokud bys naše tajemství prozradil nepovolnému, nenajdeš na zemi klidu, a to ani tehdy, kdybys přijal víru křesťanů. Vždy a v každém případě by tě dostihlo prokletí pro zrádce!“ – Protože jsem však nyní křesťan a mám Pána za otce a jeho svatou Církev za matku, chci a také budu všude a v každý čas nebojácně hlásat pravdu.“

Exrabín Moldavo samozřejmě neznal trientské soudní spisy ani výpovědi vrahů sv. Šimona Gerbera. Tím významnější je jejich nápadná zásadní shoda s jeho sděleními o tajemství krve až na bezvýznamné odchylky v detailech, které jsou snadno vysvětlitelné růzností místa a doby, a zvláště pak při jen ústně předávané pověře. Zásadní zde jsou následující skutečnosti: 1. Pouze část Židů zná tajemství. Dívky, ženy a chlapeč pod třináct let nejsou do něj zasvěcováni. Přitom se podle tridentských soudních spisů zdá být mezi tehdy dospělými Židy a rabíny toto tajemství hodně rozšířené, zatímco v Moldavových časech pouze mezi rabíny a jinak již jen v jistých rodinách, kde otec do něj zasvěcuje vždy jenom jediného syna, tedy v rodinách farizejské sekty chasidů. 2. Hlavním důvodem je nenávist ke Kristu a křesťanům. 3. Druhým hlavním důvodem je nabytí pokrevního společenství s Kristem, jak přiznali i trientští Židé. Z hlediska historické kritiky stojí proti sobě obě tato na sobě vzájemně nezávislá svědectví, lišící se podle místa a času, avšak ve všem podstatném se naprosto shodující. A také způsob, jakým se k těmto obviněním Židé stavěli, jen dodává jejich svědectvím ještě větší důraz.

K potvrzení právě řečeného si zde ještě uvedeme doznání jistého starého rabína, o němž píše uherský historik Anton Bonfinius (1427-1503) ve svém díle „*Rerum Hungaricarum libri XLV*“. V slovenské Trnavě roku 1494 dvanáct Židů rituálně zabilo šlechtického chlapce Bedřicha z Döry, který byl ve službě hraběnky Thurzové. Židé byli odhaleni a ke zločinu se přiznali. Tehdejší uherský palatin Štěpán Zápolský nechal na náměstí postavit hranici a usvědčené zločince upálit. Ostatní Židé byli navždy z Trnavy vyhnáni a teprve o 300 let později tam byli znovu připuštěni. Během soudního vyšetřování přiznal zmíněný rabín následující:

„1. Je starožidovská religiózní tradice o užitečnosti křesťanské krve při rituální obřizce, protože brání vykrvácení a usnadňuje hojení. 2. Křesťanské krvi se rovněž připisuje schopnost, že přimíšená do chlebového těsta vyvolá milostnou touhu Žida, který takový chléb pojí, a proto je používána také jako kouzelný prostředek lásky. 3. Křesťanská krev slouží rovněž za lék při ženských chorobách a k zmírnění prudkého krvetoku. Požití několika kapek křesťanské krve také napomáhá šťastnému průběhu porodu. 4. Podle starého a tajného religiózního příkázání měly židovské obce každoročně zabít křesťana a jeho krev obětovat svému Bohu; toho roku padl los na trnavskou komunitu.“

Profesor August Rohling ve svém díle „*Odpovědi rabínům*“¹⁵ píše,

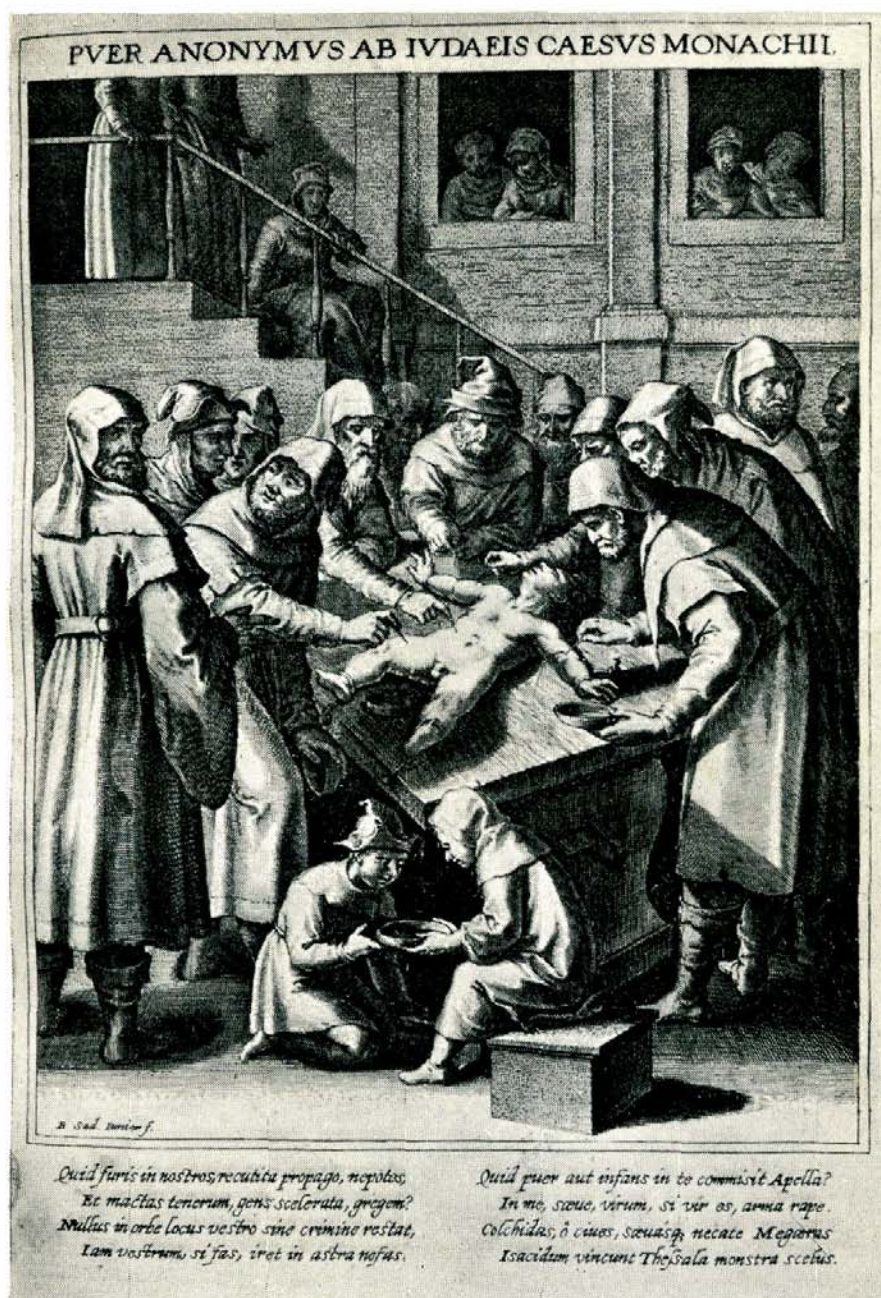
„že v žádném případě nevědí všichni Židé o tajemství krve a že mnoho se jich od toho s ošklivostí odvrací. Všechno to jsem řekl a nadto i jednoznačně ukázal, že také mnoho observantů (přísně dodržujících židovské religiózní předpisy) požívá krve, aniž by o tom věděli. Proto tedy nelze vznášet takovou obžalobu na Židy všeobecně a týká se pouze *zasvěcenců*. Nikdo také kvůli této věci nemá požadovat speciální tresty než pro takové Židy, kterým je skutečně prokázána. Na druhé straně se ovšem naprosto neví, které město je takovými ‚zasvěcenci‘ obdařeno, a protože rabínské učení o krvi nepopíratelně existuje, je pro křesťany na místě dvojnásobná bdělost i požadavek zákonitých omezení pro Židy, protože v naší době je aplikování rabínských idejí o krvi mnohem snadnější než za starých časů. Je třeba se nad věcí tím vážněji zamyslet, když samotný ‚*Archives israelites*‘,¹⁶ tiskový orgán bizarního reformního Židovstva, čtenářům důrazně říká, že religiózní pašahové předpisy mají nesmírný význam a nelze opomíjet, že zatímco se ženy starají o domácnost, muži připravují macesy (pašahové chleby), které ‚vyžadují bezohledné pečlivosti‘. Autor zde slova krev neužívá, ale ‚bezohledná pečlivost‘ a nepřítomnost upovídáných žen se bezpochyby shoduje s výsledky trientského procesu i s ostatními informacemi, jichž se nám dostalo.“

¹⁵ V originále *Antworten an die Rabbiner*, str. 102.

¹⁶ 30. března 1882.

Může být, že počet chasidských zasvěcenců je dnes menší než ve středověku nebo v Moldavových časech. Může také být, že dnes již všichni rabíni nepatří k zasvěcencům. To je však vedlejší, protože nikdo neobviňuje celé Židovstvo, celé oficiální židovské náboženství ani oficiální židovský kult. Je však zde námitka: Tajemství krve je prý naprosto nemožné a jedná se o bajku, protože mosaický zákon zakazuje Hebrejcům jak vraždu, tak i požívání zvířecí krve a tedy tím spíše lidské. Tato námitka je ovšem tak neudržitelná, že ji lze označit jen za výmluvu v úzkých, a je opravdu s podivem, že Židé podle všeho vůbec nepostřehli, že takovými vytáčkami na sebe jen uvalují podezření. Dovolil snad mosaický zákon žalmisty a proroky dosvědčené rituální vraždy? Přesto jsou černé na bílém doloženy ve Starém zákonu! A jak se má po nás požadovat, abychom považovali za mosaické ono Židovstvo, které neuznalo Mojžíšem a proroky vytouženého a zvěstovaného Mesiáše, na nějž je zaměřené celé židovské náboženství, nýbrž jej naopak zavrhl, prolilo jeho krev a dokonce ji na svou hlavu přivolalo? Takové Židovstvo je od izraelitství, od mosaismu odpadlé talmudské Židovstvo, a my máme všechny důvody z divoké nenávisti talmudismu a rabinismu vůči Kristu a křesťanům usuzovat, že sektářské vystupňování této nenávisti až k vášnivému fanatismu je velice dobře schopné dopouštět se pověřčivých hrůzností, o nichž je zde řeč. Již Moses zvaný Starý z Trientu, který sv. Šimonovi zasadil první rány, se podle procesních spisů snažil prokázat svou nevinu odvoláváním se na mosaický zákaz vraždy a krve. Také košerák Salomo Schwarz v tiskařském procesu operoval se stejnou výmluvou – stejně jako teologické i jiné univerzitní celebrity, které vystavily posudky o nemožnosti rituální vraždy. Avšak 10. června 1475 se Mosesovo tvrdošíjné popírání zhroutilo a přiznal se, ovšem s tím, že během vraždy nebylo použito mučení.

Při zavraždění Krista i všem zlém, co Židé křesťanům působí, bychom měli stále myslet na slova Ukřižovaného: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!“ – Nic to však nemění na skutečnostech, které nelze sprovodit ze světa a musíme o nich svědčit, pokud je Židé chtějí vymazat z dějin jako „historicky nedostatečně doložené“ a „hloupé výmysly“.

Zavraždění chlapce Židy v Mnichově r. 1282

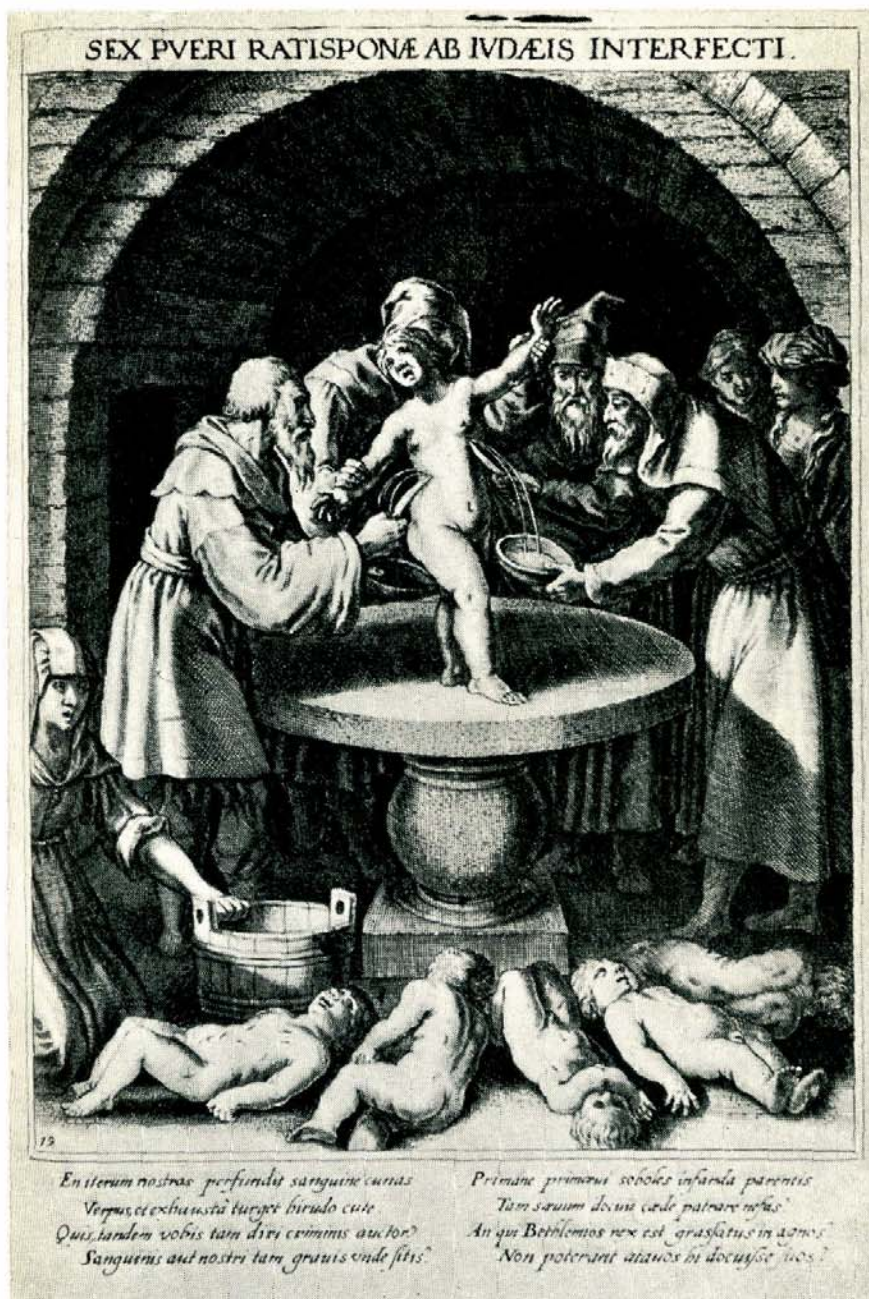
Z knihy „Bavaria sancta“ M. Radera

**Třídenní mučení Michaela Pisenhartera Židy
v hornofalckém Heitingenu 1540**
Obrázek z „Bavaria sancta“ M. Radera

Třidenní mučení svatého Wenera
z Oberweselu na Rýně
Kamenný reliéf na místním kostele

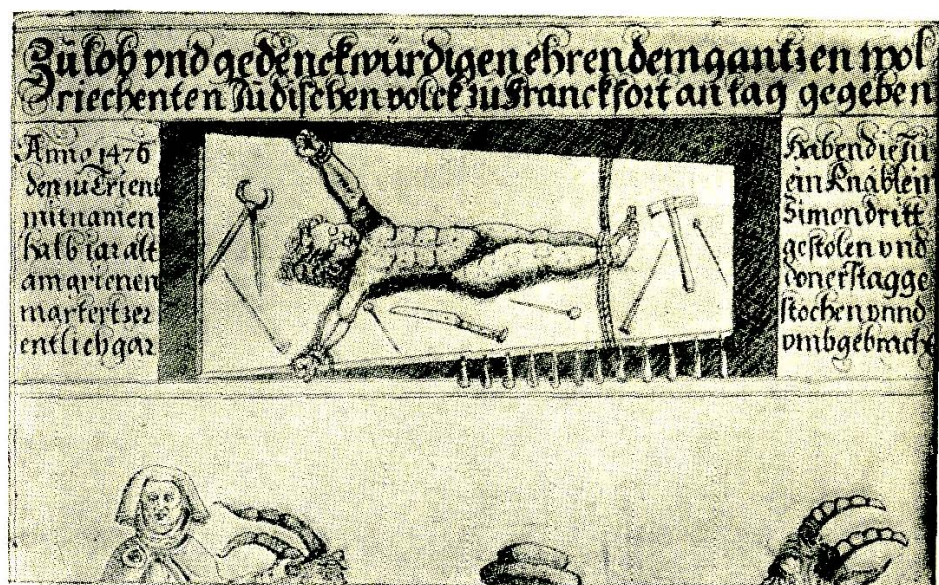

Zavraždění šesti chlapců Židy v Řezně 1486

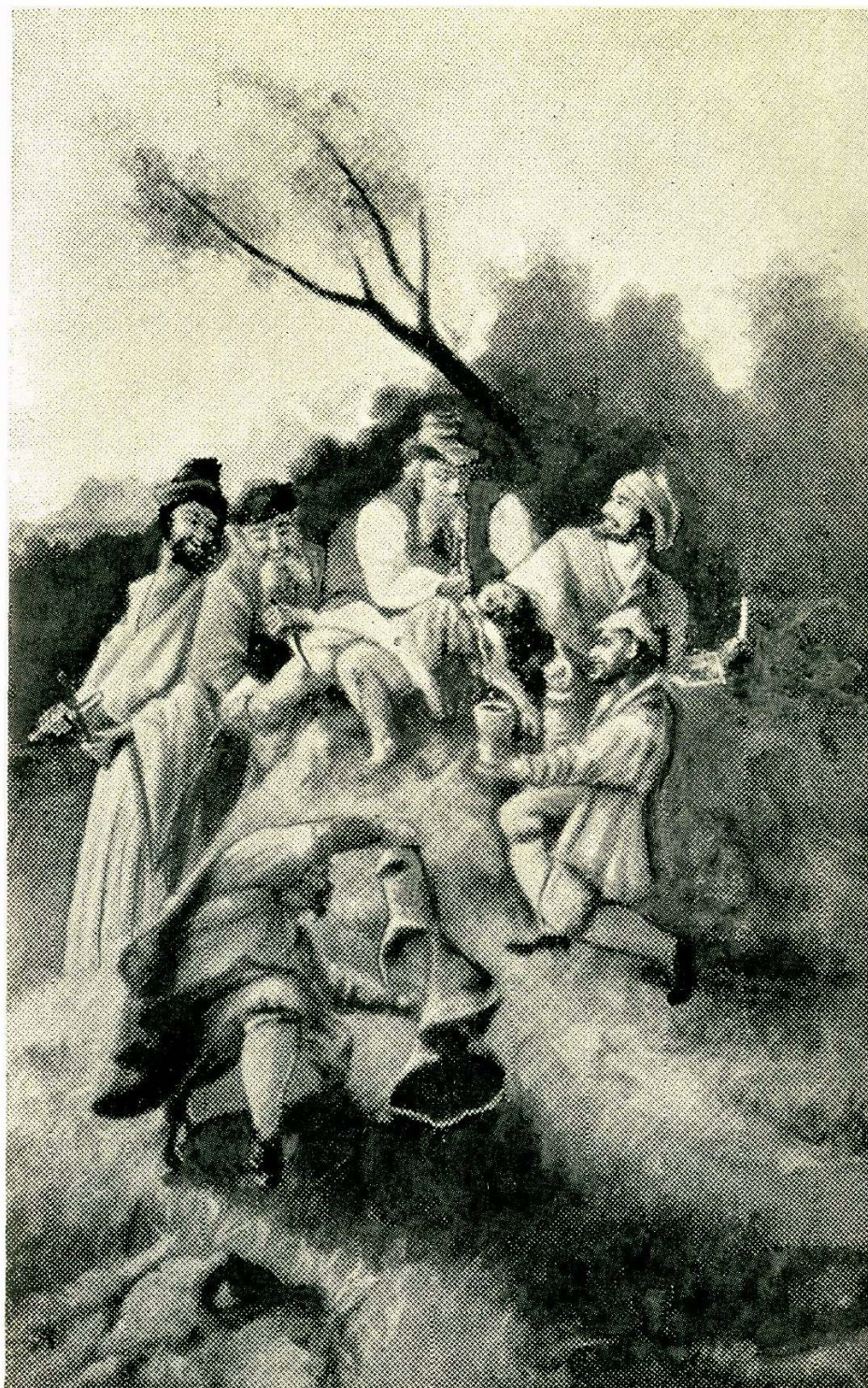
Obrázek z „Bavaria sancta“ M. Radera

Umučení svatého Jindřicha Židy v Mnichově 1345
 Obrázek z „*Bavaria sancta*“ (Svaté Bavorsko), velké kroniky
 bavorských světců od M. Radera.

Mědirytina z Germánského muzea v Norimberku

Umučení blahoslaveného Andream Oxnera
na židovském kamenu v tyrolském Rinnu 1462
Nástrovní freska v místním kostele

Umučení svatého Šimona Gerbera v Trientu 1475
Vyobrazení z Germánského muzea v Norimberku

Narozen 1780 v Calangiannu na Sardinii studoval Tomáš farmacii a poté vstoupil do kapucínského řádu, kde si doplnil své lékařské vzdělání. Roku 1807 jako určený pro orientální misii odcestoval do Damašku, kde až do své smrti blahodárně působil jako lékař těla i duše. Křesťané, mohamedáni i Židé využívali jeho lékařského umění. Chudí jej volali, protože od nich za léčení nic nežádal, bohatí zase z toho důvodu, že mu bezvýhradně důvěřovali. K Židům se páter Tomáš obracel tím laskavěji, protože je takto doufal přiblížit spáse vykoupení. V čase moru zůstal ve dne v noci s nemocnými. Úcta k páteru Tomášovi byla všeobecná. Šerif-paša, turecký místodržící, si jej velice vážil a jeho dům byl páterovi vždy otevřený.

Večer 5. února 1840 byl P. Tomáš volán k židovskému chlapci na očkování. Dostavil se téměř okamžitě, ale shledal dítě příliš nemocné, než aby je mohl očkovat, a chtěl se vrátit domů. Když šel kolem domu svého „přítele“, bohatého Davida Harariho, kterého křesťané považovali za nejzbožnějšího Žida v Damašku, byl jím pozván ke krátké návštěvě. Páter důvěřivě vešel do domu svého „přítele“ – a od té chvíle byl nezvěstný. Protože se však nevrátil domů, jeho křesťanský sluha Ibrahim Amarah se jej do židovské čtvrti vydal hledat a rovněž beze stopy zmizel.

Vypátrání a odsouzení vrahů

Ráno 6. února byla zpozorována nepřítomnost obou mužů. Francouzský konzul, hrabě Ratti-Menton, se jako představitel protektorské moci syrských křesťanů ihned odebral do kláštera. Ulice již byly plné lidí nejrozumnějšího náboženství. Někteří se hlásili jako svědci, že předchozího večera viděli pátera v židovské čtvrti a rovněž si připomněli, že již dříve tam častokrát zmizeli křesťané a že zahájené vyšetřování bylo pokaždé zase rychle zastaveno. Tentokrát se konzul Ratti chopil energicky věci, takže Židům pokus o zabránění procesu selhal.

Na příkaz Šerifa-paši byla provedena bezvýsledná domovní prohlídka a zatčení několika známých židovských zločinců. Poté se přihlásili dva řečtí křesťané s výpovědí, že předchozího večera potkali páterova sluhu u vchodu do židovské čtvrti. Na otázku, kam tak spěchá, jim odpověděl: „Hledám svého pána, který odešel do židovské čtvrti a už se nevrátil.“ Tím se jen potvrdila domněnka, že páter Tomáš a Ibrahim zmizeli v židovském městě.

První záchytný bod představovala úřední vyhláška o pořádání dražby v domě jednoho zemřelého obyvatele, kterou měl páter vyvěsit na dveře synagogy, jež se však o dva dny později našla připevněná na krámkách židovského holiče Solimana. Holič zpočátku tvrdil, že ji tam upevnil sám páter Tomáš, ale když byl donucen k pravdě bičováním, nakonec přiznal, že kritického večera byli rabín Moses Saloni, Moses Abu el Alieh, bratři David Isaak a Aaron Harari, jejich strýc Josef Ha-

rari a Josef Legnado ve společnosti pátera Tomáše. Necht' se tedy obrátí na ně. Jmenovaní byli vyslechnuti, ale Solimanovo tvrzení všichni popřeli a svorně prohlásili, že bylo vynuceno mučením a oni že pátera již několik měsíců neviděli. Nicméně byli umístěni do samovazby, jelikož jim Solimanova výpověď silně přitěžovala.

Protože se právem čekalo, že Soliman musí vědět mnohem víc, byl ještě několikrát vyslechnut stejně jako Murad el Fattal, sluha Davida Harariho. Po novém pohrožení výpraskem a ujištěním omilostnění v případě pravdivé výpovědi se z něj konečně podařilo dostat pravdu: Kritického večera zmizení P. Tomáše poslal David Harari svého sluhu Fattala pro Solimana. Holič ihned přišel a našel tam sedm obviněných a spoutaného pátera. Byly mu nabídnuty peníze za jeho zabití. Prohlásil, že toho není schopen, ale byl vraždě nápomocen. Spolu s ostatními povalil pátera na zem, držel mu hlavu nad velkou mísou, a David a Aaron Harari prořízli oběti hrdlo. Poté mrtvé tělo odtáhli do dřevníku, svlékli je, oděv spálili a Soliman s Fattalem, který přišel až nyní, mrtvolu rozsekali a kosti roztloukli. Krvavé zbytky těla potom v pytli od kávy odnesli ke vchodu do židovské čtvrti a hodili do stoky u domu rabína Abu el Afieha. Po Solimanově doznání byl předveden Fattal a vypověděl naprosto shodně. Přiznal se v přítomnosti plukovníka dělostřelectva Hafeze Beyka, kancléře francouzského konzulátu Beaudina i dalších nestranných svědků.

Podrobná prohlídka místa činu, vykonaná odděleně v přítomnosti obou Židů, kteří se přiznali, vedla k nálezům stop krve, paličky moždíře, jejíž pomocí roztloukali kosti, ale přesto oba prohlásili, že v domě nalezené velké nože s vraždou nesouvisí. Košerácký nůž musí být mnohem větší. Soliman a Fattal poté museli soudní komisi uvést ke stoce. Komise pak nechala vodu vypustit a kanál prohledat. Nalezly se úlomky kostí, zbytky masa včetně kousku srdce, část lebky a cár z čepičky nešťastného pátera. Pozůstatky důkladně prozkoumali čtyři evropští lékaři dr. Lograsso, dr. Massari, dr. Piccolo a dr. Rinaldi, a sedm místních lékařů, z nich šest Turků a jeden křesťan. Všichni shodně dosvědčili, že jde o lidské pozůstatky. Rakouský vicekonzul G. G. Merlato potvrdil, že v nalezených kouscích látky „zcela spolehlivě poznává zbytky čepičky, kterou páter nosíval“. Jussuf vydal písemné prohlášení, že jako stálý holič P. Tomáše ve zbytcích textilu poznává „části oné čapky, kterou páter téměř nikdy neodkládal. ... Především poznávám typické černo-červené lemování, které jsem na žádné jiné čepičce nikdy neviděl“. – Bezpochyby se tedy jednalo o tělesné pozůstatky pátera Tomáše.

Vrazi se marně snažili zajistit si alibi. Prý v čase vraždy byli v synagoze. Ani jediný svědek však nebyl schopen jejich výpověď potvrdit. Nalezené pozůstatky jsou zvířecí, říkali poté, a byly buď křesťany nebo Turky vhozeny do stoky v židovské čtvrti, aby tím Židům provedli hloupý žert. Avšak během dne bylo prakticky nemožné, aby si na náměstí před domem rabína el Afieha stojící židovští obchodníci nepovšimli, jak domnělí pachatelé otvírají poklop stoky, z pytle tam sypou svůj náklad, a pak poklop znovu zavírají. A se soumrakem se brány židovského města

zavíraly, takže zvenku bylo možné dostat se dovnitř jen jejich odemknutím. Také židovští vrátní potvrdili, že kdyby se v nepatřičnou hodinu někdo cizí snažil dostat do židovského města, nemohl by zůstat nezpozorován a věc by se rychle roznesla mezi obyvatelstvem.

Poté, co pokusy o výmluvu a zapírání selhaly, odpor vrahů se tváří v tvář tíživým důkazům viny rychle zhroutil. Aniž bylo nutné sáhnout po důtkách, všichni se plně přiznali. Na zavraždění pátera Tomáše se podíleli David, Aaron, Isaak a Josef Harari, vrchní rabín Moses Abu el Afieh, rabín Moses Saloniki a Soliman. Vraždu páterova sluhy Ibrahima spáchali Mahir (Mayer), Murad, Aslan a Josef Farkhi, Aaron Stambuli, Isaak Picciotto, Jakob Abu el Afieh a Murad el Fattal. Když Ibrahim při hledání pátera Tomáše šel kolem Mahirova domu a ptal se na svého pána, vyzval jej Mahir ke vstupu se slovy: „Je tu a očkuje právě dítě. Pokud na něj chceš počkat, pojď dovnitř.“ – Sotva Ibrahim vstoupil do nastražené pasti, dveře za ním zapadly, sluha byl přemožen, umlčen roubíkem a poražen jako dobytek.

V průběhu procesu zemřeli Josef Harari a Legnado. Čtyři vrazi byli omilostněni za odhalení činu: vrchní rabín Moses Abu el Afieh, který přestoupil na islám a přijal jméno Muhamed Effendi, dále Aslan Farkhi, Soliman a Murad el Fattal; zbývajících deset vrahů odsoudil šerif k smrti.

Z přiznání pachatelů vysvítají následující důvody vraždy. Velkorabín Jakob el Antabi z Damašku si v synagoze s vrahy domluvil, že od nich dostane láhev s křesťanskou krví, potřebnou k vyplnění religiózního přikázání. Bohatí bratři Harariové se zaručili, že krev obstarají, „i kdyby to mělo přijít na sto měšců“ (12 500 zlatých franků). Krev byla určena do macesů. Vmíchává se však do nich potají a krvavé macesy nejsou určeny pro každého, nýbrž jen „pro zbožné“, „pro nábožensky horlivé“, tudíž pro rabíny a podobně, tedy zjevně pro ty, které dnes na západě nazýváme chasidy. Analogie je zde evidentní. Sám velkorabín vpraví krev do chleba a během pečení stojí ustavičně u pece. Exrabín Muhamed Effendi (Moses Abu el Afieh) převzal krev od rabína Salonikiho a předal ji velkorabínovi. Během vraždění dávali zločinci najevo radost, že mohou plnit religiózní úkon. Velkorabínu Jakobovi byla předána také krev páterova sluhy Ibrahima.

Zvláštní pozornosti si zaslouží výpověď Muhameda Effendiho na otázku, jak jim může být dovoleno požívání lidské krve: „To je tajemstvím velkorabínů. Jen oni znají tuto věc a způsob užívání krve.“ – Jeho slova jsou v naprosté shodě s následujícím zvoláním Mahira Farkhise poté, kdy Fattalovi při konfrontaci vmetl do tváře o účelu získání krve slova „... patříš snad k zasvěcencům náboženství, abys mohl o těch věcech vědět?“ – Když se jej poté Šerif-paša zeptal: „Komu se takové tajemství sděluje,“ teprve pak Mahir postřehl, k jaké neopatrnosti se nechal strhnout a snažil se (ovšem marně) dát věci jiný směr poznámkou: „Tento muž není z těch, jimž se tajemství svěřuje.“ – Z citované výpovědi znovu plyne, že nejde o tajemství, známé všem Židům, nýbrž je omezeno na zasvěcené.

Konzul Ratti-Menton zaslal všechna soudní akta pařížskému ministerstvu zahraničí a díky tomu je pak mohl Achille Laurent přetisknout ve dvou svazcích svých „Affaires de Syrie“.

Osvobození vrahů

Zvláštní okolnosti nakonec způsobily, že deset k smrti odsouzených Židů uniklo zaslouženému trestu.

V průběhu procesu nechal Šerif-paša exrabína Muhameda Effendiho přeložit mnoho pasáží ze židovských religiálních knih, svědčících o nenávisti ke křesťanům i právu je zabíjet, a velkorabín Jakob el Antabi musel připustit jejich autentičnost. V zájmu zastavení dalších překladů s vysvětlivkami Muhameda Effendiho a zabránění jejich převzetí do soudních spisů nabídli rabíni konzulárnímu úředníku Chublimu půl milionu piastrů, jak psal Ratti-Menton v dopisu z 22. dubna 1840 Šerifu-pašovi. Témuž Chublimu pak rodina Mahira Farkhiho, u níž doma byl zavražděn Ibrahim, doručila měsíc stříbrňáků. Kancléři Beaudinovi nabídli 150 000 piastrů nebo i víc, pokud by se s tím nespokojil, jestliže prosadí osvobození obžalovaných. Zprávy byly soudně přezkoumány, shledány pravdivými a zaneseny do procesních spisů. Také bratru zavražděného Ibrahima byla učiněna nabídka, aby se za bohatou odměnu a zaručení beztrestnosti vydával za vraha pátera Tomáše a jeho sluhy! Několik pobudů bylo pověřeno obstaráním mrtvol, jejím rozsekáním na kusy a pohozením v různých domech, aby pak bylo možné prohlašovat: „To jsou pozůstatky zavražděného a nezabili jej obžalovaní Židé.“ (Analogie s podvrženou mrtvolou v Tisza-Eszláru.)

„Journal de Smyrna“ z 2. června 1840 psal: „Židé v Damašku neustávají s nabízením peněz, takže pokud by vláda chtěla, mohla by získat hotové poklady. Dalšími a dalšími finančními nabídkami se snaží o smytí neodstranitelné skvrny, která na nich vraždou ulpěla.“

Zatímco celá Asie i Evropa s napětím sledovaly události v Damašku a čekaly na potrestání židovského zločinu, jehož stopy se táhnou staletími, a také tento proces ukázal jeho ničemnost v plném světle, pustil se světový Žid do díla na osvobození svých „světců“ a „mučedníků“ z damašského vězení. Již samotná zpráva o probíhající předběžném vyšetřování přiměla Židovstvo celého světa k prohlášení: Obvinění jsou falešná, přiznání byla vynucena a zatčení jsou nevinní. Nesmírný vliv nekorunovaného královského domu Židů na vlády států začal působit: Salomon Rothschild ve Vídni důrazně naléhal na rakouského kancléře Metternicha a James Rothschild v Paříži si pozval na kobereček „občanského krále“ Ludvíka Filipa.

Protože část vrahů pocházela z Toskány, stála státoprávně pod ochranou rakouského konzulátu v Sýrii. Rakouský vicekonzul Merlato se však přidal k úsilí Ratti-Mentona o plné objasnění věci a spravedlivé potrestání viníků. Jeho představený,

generální konzul Laurin v Bejrútu, obdržel z Vídně příkaz působit na Merlata v tom smyslu, aby se vzdal svého „protižidovského“ postoje. Od 20. dubna 1840 musel Merlato skutečně učinit zásadní obrat. Sám přiznal, že na příkaz nadřízených úřadů má na záležitost dvojí názor – veřejný a soukromý. Jeho skutečné přesvědčení se ještě projevilo v dopise generálnímu konzulu Laurinovi. List byl odeslán v čase předběžného vyšetřování, je uložen v soudních spisech, a zní:

„Damašek, 28. února 1840. Je to opravdu k nevíře. V domě Davida Harariho je spáchána hrozná vražda P. Tomáše. Osm padouchů, bratři Harariové, jejich strýc Moses Abu el Afieh, Josef Legnado, jistý holič a sluha rituálně zavraždili nešťastného starce a poté, co jeho mrtvolu rozsekali na kousky včetně mozku a kostí, hodili je do kloaky v židovské čtvrti. Zmíněný holič a sluha všechno přiznali, čtyři další zatím také učinili plné doznání, a ostatní rovněž patří mezi spoluviníky. Tělesné pozůstatky zavražděného byly nalezeny na udaném místě a tři z obviněných prohlásili, že zločin byl spáchán podle religiózního principu. Nyní se pátrá po ukryté krvi. Zatím není stopa po zavraždění páterova sluhy, ale předpokládá se, že jej v jiném domě židovských lumpů potkal stejný konec. Mezitím se Murad Farkhi, Aaron Stambuli a několik dalších skrývá nebo jsou na útěku, což dovoluje předpokládat, že se rovněž na zločinu podíleli. Hlavní zásluha na odhalení zločinců náleží Šerifu-pašovi, který v této věci projevil důvtipnost i vytrvalost.“

Laurin se za zatčené vrahy zasadil také u egyptského místokrále Mehemeda Aliho, který tehdy spravoval Palestinu a Sýrii. Podařilo se mu získat od něj příkaz k zastavení výslechů vězňů s použitím fyzického násilí. Laurin rovněž v dopisech průběžně informoval pařížského Rothschilda o stavu věci.

Snahy Jamese Rothschilda však měly v Paříži jen nepatrný úspěch, protože francouzská vláda tehdy byla v orientálních otázkách v příkrém protikladu k rakouské a obávala se, že když se připojí k intervenci vídeňské vlády ve prospěch obviněných Židů, vyvolá tím v lidu dojem, že se Francie před Rakouskem poníží. Jamesovi se sice podařilo prosadit, že francouzský konzul v Alexandrii dostal od své vlády pověření přezkoumat jednání Ratti-Mentona – ten ke svému ospravedlnění poslal procesní spisy své vládě –, ale James tím absolutně nebyl spokojen, jak je zřejmé z jeho dopisu svému bratru Salomonovi do Vídně (datovaný 7. dubnem 1840 v Paříži je uložen ve vídeňském státním archivu):

„Je to však jen vyhýbavé opatření. I když je vicekonzul podřízen konzulovi, nemůže poslední od něj požadovat skládání účtů z jeho jednání. Za takových okolností nám zůstává již jen všemocný prostředek, totiž vzít si na pomoc **noviny**, a proto jsme již dnes umístili do ‚Débats‘ i dalších novin podrobné vyličení věci podle zpráv rakouského konzula, a rovněž jsme nařídili, aby se totéž objevilo také v novinách ‚Augsburger Allgemeine Zeitung‘.“

Šerif-paša se však nenechal ničím vyvést z klidu a tak proces nakonec vedl k odsouzení vrahů. Solidarita Židovstva se nyní vystupňovala k neslýchanému cynismu i úspěchu. Zmocněnci evropského Židovstva, londýnský bankéř a pozdější anglický lord **Moses Montefiori** (Blumenberg), ženatý s Judith Cohenovou, švagrovou londýnského Rothschilda Nathana Mayera, a dále Jamesův právník, pařížský advokát a prezident „Alliance israélite universelle“ **Isaac Crémieux**, jeden z pohlavářů francouzského zednářstva a pozdější ministr francouzské revoluční vlády 1848, odcestovali za místokrálem Mehemedem Alim a předložili mu **požadavek evropského Židovstva na revizi procesu** – samozřejmě ne bez odpovídajícího bakšiše (úplatku), jak bylo tehdy dobrým orientálním zvykem. Pro takový argument měl Mehemed Ali plné pochopení a protože sám nemiloval dlouhé okolky, nařídil bez okolků omilostnění vrahů. „Vězni jsou volní, uprchlíci se mohou zase vrátit,“ řekl oběma delegátům Židovstva. „Vaším bratřím je zaručena rozsáhlá ochrana. Věřím, že to je pro vás **výhodnější než všechny revize a nové vyšetřování.**“ – Opis osvobozovacího fermanu (příkazu) na Šerifa-pašu jim byl vystaven ještě téhož dne.

Protože však ve fermanu byla řeč o „omilostnění“, odebral se Crémieux ihned znovu k místokráli a řekl mu: „Omilostnit neznamená konat spravedlnost, je to jen odpuštění – a přece nešťastníci, které Vaše Milost vyrvala smrti, jsou **naprosto nevinní.**“ – Znovu zde vidíme typicky židovský požadavek o prohlášení usvědčených vrahů za nevinné. A Mehemed Ali také skutečně první ferman vzal zpět a vydal nový s následujícím pozoruhodným obsahem:

„Bylo mně předloženo vyličení pánů Montefioreho a Crémieux, obsahující jejich přání a očekávání. Byly Nám takové zaslány od **veškerého mosaického obyvatelstva Evropy** a snažně Nás prosí o propuštění svých souvěrců, kteří jsou zatčeni, a dále žádají o zajištění jejich klidu v důsledku **zmizení** pátera Tomáše a jeho sluhy Ibrahima. Protože **vzhledem k velkému počtu tohoto obyvatelstva nepovažujeme za vhodné jejich žádost odmítnout**, nařizujeme, aby všichni věznění Židé byli propuštěni na svobodu. Dále si přeje-me, aby těm, kteří opustili své bližní, byla po návratu z útěku zajištěna **naprostá bezpečnost**. Každý z nich nechť se vrátí ke svému řemeslu nebo obchodu a věnuje se své dřívější činnosti. Chceme, aby byli naprosto bezpečni před každým možným napadáním. Taková je Naše vůle.“

5. září 1840 musel Šerif-Paša propustit usvědčené a odsouzené vrahy. O jejich nevině se Mehemed Ali ovšem nevyjádřil.

V kapucínském kostele v Damašku je však náhrobek s nápisem:

Qui riposono le ossa del P. Tomaso da Sardegna,
Missionario Apostolico Cappucino, assassinato dagli ebrei il giorno
5 di febbraio del 1840.

Zde odpočívají pozůstatky apoštolského kapucínského misionáře
P. Tomáše ze Sardinie, který byl 5. února 1840 zavražděn Židy.

Ester Solymosiová z Tisza-Eszláru 1882

V Tisza-Eszláru žila vdova po Stefanu Solymosiovi jejichž, čtrnáctiletá dcera Ester byla od 1. března 1882 ve službě u své kmotry, paní Andrea Huriové. Tito lidé se hlásili k reformované kalvínské církvi. Paní Huriová se v sobotu 1. dubna před nastávajícími velikonočními svátky chystala obílit svůj dům. Protože jí však došla barva, poslala o půl jedenácté dopoledne Ester ke křesťanskému kupci Josefu Kohlmayerovi do necelé půl hodiny vzdálené čtvrti části Ujfalu. Cesta vedla přes nezastavěnou pláň, na níž v západní části poblíž břehu Tisy stála jen židovská synagoga, za ní obydlí chrámového sluhy a pak několik málo domků. Ester u Kohlmayera nakoupila spolu s několika maličkostmi hnědou a žlutou barvu, zabalila všechno do šátku a spěchala zpátky, protože dům musel být do večera čerstvě natřený. Cestou domů ji potkalo několik svědků, mezi nimi na samém konci Ujfalu její sedmnáctiletá sestra Sofie, které se radostně svěřila, že jí kmotra k velikonočním slíbila nové bavlněné šaty a pět zlatých na boty. Pak šla Ester ještě podle mlýna a prohodila několik slov se starostou Josefem Pappem. Starosta s několika dalšími ji pak ještě viděl spěchat po nízké hrázi Tisy u synagogy. Papp se za ní díval tak dlouho, než zmizela na druhé straně hráze. Od té doby byla nezvěstná.

Zmizení Ester

Když se Ester nevrátila ani do poledne, ani do jedné hodiny, vydala se paní Huriová poptat k její matce. Ke svému zděšení však zjistila, že Ester u matky vůbec nebyla. Obě ženy se ji poté plně obav vydaly hledat. Doprovázela je také teta Ester, paní Gabriela Solymosiová. Zpráva o zmizelém děvčeti se brzy roznesla po celé obci a prohledávaly se křoviny kolem cesty i celé okolí. Když šla plačící matka kolem synagogy, chrámový sluha Josef Scharf se účastně ptal po důvodu a pak dobrosrdečně řekl: „Nebud'te smutná, paní, Ester se jistě zase brzy objeví, mrtvá nebo živá. V Hajdú-Nánásu bylo svého času také podobné zmizení. **Tehdy byli obviněni Židé, že zmizelé děvče zavraždili.** Později však byla dívka nalezena mrtvá v houští.“ – Z hlediska kriminální psychologie velice pozoruhodná slova vyvolala u obou žen snadno pochopitelné podezření, které se rychlostí větru rozneslo nejen po obci, nýbrž po celém Uhersku. Celé země se zmocňovalo stále silnější podráždění. Nejvíce nervózní však byli Židé v Tisza-Eszlár. Hrozili Esteřině matce soudem za „urážku na cti“ a „pomluvy“, ale přesto si netroufali učinit trestní oznámení. Kdykoli se však ve vsi objevil neznámý člověk – což se v následujících týdnech stalo častěji, zvláště když v okolí pracovala vojenská kartografická komise –, vylekali se, dávali hlavy dohromady, mluvili mezi sebou židovským žargonem a

spěchali na radnici zjistit důvod přítomnosti cizinců. Matka Ester se 4. dubna vydala k okresnímu soudci oznámit mu zmizení dcery a vyslovit podezření, že ji zavraždili Židé. Soudce však její podezření prohlásil za nesmysl a pouze vyrozuměl policejní úřady o zmizení děvčete. Tak uplynul celý měsíc.

Odhalení vrahů

Počátkem května pětiletý syn chrámového sluhy Josefa Scharfa několika chlapcům vybrebtl, že **jeho starší bratr viděl klíčovou dírkou, jak cizí košeráci zabili Ester v synagoze**. Svá slova pak opakoval před několika ženami. Paní Solymosiová to 4. května oznámila okresnímu soudci. Ten nařídil policejní pátrání, na jehož základě soudní dvůr v Nyiregyháze zahájil 13. května předběžné vyšetřování. Vyšetřujícím soudcem byl jmenován soudní notář Josef Bary. Spolu s prezidentem soudu Ferencem Kornisem pak vynaložil všechny síly na objasnění záhadného případu a nenechal se zastrašit ani každodenními výhružnými dopisy, ani zlákat nabídkami úplatků. Z cesty práva jej rovněž neodvrátily systematické snahy Židovstva o svedení vyšetřování na stovky falešných stop pomocí nátlaku na vládu a státní nadvládnictví, a také se nenechal oklamat drzým lhaním celého liberálního židozедnářského tisku.

19. května přijel Bary do Tisza-Eszláru a soudně ověřil vyjádření malého Samuela Scharfa. Zapsal rovněž výpověď paní Stefany Lengyelové, která 1. dubna krátce po poledni zaslechla trojí výkřik ze synagogy. Zaznamenal také svědectví Josefa Pappa, že když šel 1. dubna v čase oběda kolem synagogy, slyšel z vnitřku pláč a po obou stranách dveří viděl stát dva Židy, kteří se pátravě rozhlíželi po cestě. Při opakovaném výslechu 19. a 20. dubna však čtrnáctiletý Moric Scharf všechno popřel. Všechno rovněž popřeli i všichni další vyslechnutí Židé. Moric byl vzat do vazby a internován v obydlí policejního komisaře Adrease Resckyho v Nagyfalú.

Ve 23 hodin večer 21. května Moric Scharf náhle prohlásil, že chce učinit doznání. V jednu hodinu po půlnoci se do Resckyho obydlí dostavil vyšetřující soudce Bary a Moric vypověděl do protokolu: Protože se bál svého otce, neuvedl v prvním výslechu pravdu. Na upozornění Resckyho a úředníka Péczelyho, že když nepoví pravdu, přijde do vězení, i jejich ujištění, že se jemu ani otcí nic nestane, pokud nenesou na Esterině zmizení vinu, si věc rozmyslel a chce všechno podle pravdy přiznat. Na Baryho otázku, zda mu bylo vyhrožováno nebo byl k tomu někým nucen, odpověděl, že se o to nikdo nepokoušel a chce vypovídat z vlastní vůle: Ester, jejíž oblečení přesně popsal, šla asi ve dvanáct hodin kolem synagogy. Jeho otec Josef Scharf jej poslal dívku požádat, aby v jejich obydlí – byl právě šábes – odnesla pět svíců ze stolu a postavila je na komodu. V bytě byli Moricovi rodiče a sourozenci Samu (Samuel) a Rózi. Poté, co Ester vyhověla jeho přání, přišel ze synagogy černovlasý židovský tulák (Hermann Wollner) vyšší postavy, který dora-

zil do vsi již o několik dní dříve z Löku, a řekl Ester, aby šla do synagogy trochu poklidit. Protože souhlasila, vzal ji za ruku a odvedl z bytu Scharfových. Krátce na to slyšel Moric v synagoze křik a zdálo se mu, jako by rozpoznal volání o pomoc. Běžel ke dveřím synagogy, ale byly zamčené. Klíčovou dírkou z předsíně se mu však podařilo vidět dovnitř, protože klíč byl vytažený. Spatřil Ester jen v košili – ostatní šatstvo leželo na stole –, jak ji cizí košeráci (Abrahám Buxbaum, Leopold Braun) a tulák tisknou na podlahu, zatímco místní košerák Salomo Schwarz jí podřezává hrdlo velkým a širokým nožem. Když pak tři z vrahů dívku zdvihli, ze smrtelné rány vytékající krev zachytával Schwarz do dvou nastavených hliněných nádobek a poté sléval do velkého hrnce. Když mrtvola vykrvácela, přišli z nitra synagogy další čtyři Židé, Samuel Lustig, Abrahám Brenner, Lazar Weißstein a Adolf Junger, a postavili se kolem mrtvoly, kterou ostatní mezitím zase oblékli. Moric se vrátil do bytu rodičů a vyprávěl jim, co viděl. **Matka mu přísně zakázala s někým o tom mluvit.** Asi po hodině přišel židovský pobuda Wollner a řekl Moricovi, aby zamkl dveře synagogy. Právě se chystal to udělat, když spatřil odcházet Schwarze, cizí košeráky a čtyři ostatní Židy. V předsíni, kde našel klíč na okenním parapetu, bylo všechno zase v dřívějším pořádku; mrtvola zmizela a nikde neviděl stopy krve. Domníval se, že tělo bylo vyzdviženo oknem v zadní části budovy a hozeno do Tisy. Moric zamkl a pověsil klíč v bytě rodičů. V pět hodin znovu otvíral; nejprve přišli tři košeráci, bývalý košerák Emanuel Taub, Hermann Rosenberg a Jakob Süßmann. Na základě citovaného doznání byli postupně zatčeni 22. května chrámový sluha Josef Scharf, místní košerák Salomo Schwarz, statkář Adolf Junger a pomocný dělník Abrahám Braun alias Brenner, 24. května obchodník Samuel Lustig a pachtýř Lazar Weißstein, 25. května učitel a košerák Abrahám Buxbaum v Ibrány, 27. května mohel (obřezávač) Emanuel Taub, 5. června košerák Leopold Braun v Udvaru a konečně 21. listopadu tulák Hermann Wollner v Sarospataku. Žádný z nich nemohl prokázat alibi.

Moricovo doznání bylo do nejmenších podrobností potvrzeno údaji ostatních výslechů i pozdějšími výsledky vyšetřování. Tak například byl dotázán, odkud jeho otec věděl, že se Ester blíží k synagoze. „Viděl ji oknem,“ zněla odpověď a soudní prohlídka na místě konstatovala, že je to možné. Také prozkoumání klíčové dírky potvrdilo, že se jí dalo sledovat dění v předsíni synagogy. Prohnání Židé pak klíčovou dírkou několika údery zúžili tak, aby mohli tvrdit, že to bylo nemožné. Jednoho dne nechal Bary předvolat Morice a aby jej vyzkoušel, řekl mu: „Morici, ty jsi lhal. Ester žije a je zde ve vedlejší místnosti.“ – Moric odpověděl: „Prosím za prominutí, ale když se někomu prořízne hrdlo, pak docela jistě nevstane z mrtvých. Živá Ester tu prostě není.“

Prohlídka synagogy ukázala, že podlaha předsíně byla na několika místech důkladně vydrhnutá, což dovolovalo závěr, že byly odstraněny krevní skvrny. U boční zdi synagogy byla čerstvě napadaná zemina. Při dalším hledání se objevila díra ve zdi, která vedla do dutiny o obsahu asi osmi kubických stop. Zde byla možná

mrtvola oběti zpočátku ukrytá. Později se ukázalo, že když se několik (zjevně zasvěcených) Židů o objevu skrýše dozvědělo, vylekaně si řeklo: „Pomoz nám Bůh! Co uděláme, když budou pokračovat v kopání ve Schwarzově domě?“

Velice podezřelá byla také nápadná skutečnost současné přítomnosti tří košeráků v tiska-eszlárské synagoze a navíc právě v období pašahového svátku, kdy přece každý z nich měl ve svém bydlišti mnoho práce. Výmluva Salomo Schwarze, že se pouze setkal s Buxbaumem a Braunem ohledně nastávající volby nového košeráka, byla naprosto nevěrohodná, protože Schwarz byl teprve nedávno zvolen košerákem v Tisza-Eszláru a nové obsazení jeho místa tedy nepřipadalo v úvahu.

Obvinění se i jinak zaplétali do rozporů a protimluvů. Přímo směšná byla Schwarzova výmluva, že byl s Buxbaumem a Braunem v synagoze v tak neobvyklou hodinu prohlédnout zabitou husu a zjistit, zda je košer nebo trejfe. Od husy mají být také krvavé skvrny na jeho košili. A konečně řečenou husu, kterou prohlíželi na místě, kde Moric údajně viděl zabíjet děvče, musel považovat za Ester. Schwarz však přiznal, že v den vraždy s Ester mluvil. Naproti tomu Junger tvrdil, že sice v synagoze byl, ale šlo jen o projednávání poměrů v židovské obci. Braun zase prohlásil, že sice byl Schwarzem zván do synagogy k nějakým tajným záležitostem, ale nešel tam. O spoluviníkovi vraždy Wollnerovi vypovídali obvinění tak matoucím způsobem, že byl dopaden až koncem listopadu. Moric jeho jméno neznal.

Intriky proti vyšetřování

Sotvaže vešlo ve známost Moricovo doznání a první zatčení, pustilo se nejen uherské, ale celosvětové Židovstvo do štvance proti uherským soudním úřadům. Neminul den bez obsáhlých zpráv ve světovém tisku, z nichž jasně vysvítala nevina vrahů včetně pomocníků a ovšem také ničemnost jejich pronásledovatelů.

Ústřední židovská zemská kancelář zajistila zatčeným jako obhájce nejprve svého domácího právníka dr. Heymanna. Svůj úřad se snažil zahájit vymyšleným obviněním proti „antisemitským“ poslancům Viktoru Istoczymu a Gézovi Onodymu, že prý se snažili zinscenovat zmizení Ester a tím vrhnout podezření z vraždy na Židy.¹⁷ Nicméně výsledky energického a nebojácného Baryho vyšetřování byly tak přesvědčivé a pro obviněné zdrcující, že Heymann již koncem června ztratil hlavu. Rezignovaně se vzdal obhajoby a tajemníku Ústřední kanceláře Josefu Simonovi navrhl jako své nástupce říšského poslance krajní levice Karla Eötvöse a Ferdinanda Horanszkyho, a bývalého poslance Funtáka. Jako záloha jim bylo okamžitě dáno k dispozici 80 000 zlatých s tím, aby nehleděli na výdaje, protože nehrají žádnou roli. Již po krátké době byly všeobecně známy soukromé výroky tří kriminalistů, že

¹⁷ Géza Onody je autor knihy *Tisza-Eszlár v minulosti i současnosti*, která vyšla r. 1883 maďarsky v Budapešti později i v německém překladu.

o zavraždění Ester obviněnými není pochyb. Dva z nich dokonce připustili, že důvodem vraždy zjevně byla religiózní pověra.

O to nestoudněji pracovalo Židovstvo na zamotání a překažení vyšetřování. Ještě během předběžného vyšetřování oznámili objevení dobrých 14 (slovy: čtrnácti) živých Ester, ale pokaždé se zpráva ukázala jako falešná, přestože židovská Ústřední zemská kancelář vypsala odměnu 5 000 zlatých za její nalezení. Současně se také proti nešťastné matce pracovalo pomluvami, výhrůžkami i pokusy o podplácení. Tak například Žid Josef Lichtmann, lidem nazývaný „pan Jaszi“, se pokoušel ubohou vdovu přemluvit, aby identifikovala cizí děvče jako znovu nalezenou Ester: „Kdyby se to děvče objevilo, takových 1 000 zlatých by se vám jistě hodilo. A ty peníze můžete hned mít.“ – Během procesu však Lichtmann věc popíral a chtěl prý – jak mazané! – nabídnout matce jen 300 zlatých, když se jí podaří dívku najít.

Vyšetřující soudce Bary byl stále více zavalován falešnými „přiznáními“ obviněných i nepravdivými udáními. Mrtvola Ester měla být pohřbena hned tady, hned zase tam. Tak například zatčený Žid Salomo Rosenberg vypověděl, že ve Schwarzově obydlí by mělo být něco zakopané v souvislosti s vraždou. Okamžitá prohlídka ukázala, že tam skutečně byl v podlaze vykopán asi kubický metr zeminy. Čerstvou zeminu tedy odkryli, ale nic se nenašlo. Nicméně jáma byla dost veliká, aby tam mohla být mrtvola zavražděné ukryta. Skutečně se zdálo, že tam v noci 1. dubna byla zahrabána, ale později na voze Žida Grünhuta dopravena do Tisza-Dady. Takovými rafinovanými triky měl být Bary sveden na falešnou stopu a postupně unaven. V každém případě to mělo za následek početná bezvýsledná zatčení a výslechy. Muselo být vyslechnuto téměř celé Židovstvo z Tisza-Eszláru a Löku, a část z nich dočasně vzata do vazby. Kdykoli jim byla dokázána lživost jejich výpovědí, zatvrzele mlčeli nebo vymýšleli nové lži.

Protože však nic z toho nevedlo k cíli, přišly pokusy dostat se Barymu na kobytku jinak. Byl obviněn, že protiprávně drží Morice zavřeného v samovazbě, kde prý nesmírně trpí. Obhájce Eötvös jménem jeho zatčených rodičů podal oznámení ministerstvu spravedlnosti, v němž požadoval jeho přemístění do budapešťského výchovného ústavu. Je snad zbytečné dodávat, že vzhledem ke stavu věci byl Bary přinejmenším na začátku vyšetřování plně oprávněn držet mladíka ve vazbě. Úřední vyšetřování však ukázalo, že Moric byl pouze pod ochranným dohledem a mohl svobodně opouštět dům, ale že tak dobrovolně nečinil z obavy před Židy a vycházel jen na dvůr a do zahrady. Dokonce sám rozhodně odmítal být umístěn jinam a rovněž jeho otec vyjádřil uspokojení nad tím, jak se s jeho synem zachází.

Dále byl Bary nařčen, že prý zatčené mučí tím, že je nutí dívat se celé hodiny do slunce. Jediná pravdivá na celém nesmyslném obvinění byla skutečnost, že Bary jednou nechal zatčené podezřelé přecházet chvíli před domem sem a tam, zatímco na pašování mrtvolý účastní voraři je z domu sledovali kvůli identifikaci. A skutečně se to podařilo u Martina Große a Ignace Kleina. Protože byl tehdy jasný den,

museli jít obvinění chvíli i proti slunci. A z tak směšné maličkosti bylo upleteno zmíněné obvinění!

Opakovaně se zjistilo, že zatčení byli ve styku se Židy venku a přijímali od nich rady, jak vyšetřování co nejvíce ztížit a zamotat. Nalezly se nich propašované motáky (proužky papíru) s příslušnými instrukcemi v jiddiš, psané hebrejskými písmeny. Vězeňský dozorce, který se na pašování motáků zatčeným podílel, byl proto ihned propuštěn.

Kromě toho si Židé také dokázali zajistit nepřípustné nahlížení do spisového materiálu. Jednou dokonce přišla k Barymu židovská deputace a k jeho nesmírnému úžasu s ním začala mluvit o obsahu přísně tajné zprávy, kterou právě vypracoval pro ministerstvo spravedlnosti. Na telegrafním úřadě v Nyiregyháze byl totiž příslušný úředník náhle nahrazen židovskou telegrafistkou Bertou Lefkovicovou, která navíc měla ve městě příbuzné. Tím byl židovský špionážní systém velice účinný.

Mnohem větší potíže než zmíněné židovské akce však Barymu a jeho vyšetřování působily překážky ze strany jeho nadřízených úřadů, a to dílem z jejich liberálních postojů, dílem v důsledku nátlaku Židů na vládu ve prospěch bandy vrahů. Ještě během předběžného vyšetřování byl na žádost Židů odvolán zástupce vrchního státního návladního, dr. Ferenc Székely, který se velice zasazoval za zjištění pravdy. Na jeho místo nastoupil zástupce státního návladního Ladislaus Nagy de Egres, který se dokonce snažil Barymu překazit styk se zatčenými i jejich vyslychání, a také nechal odvolat stráž před Baryho úředním sídlem, přestože tam již došlo k pokusu o vloupání a odcizení soudních spisů. Bary se viděl nucen vyšetřování zločinu zastavit a požádat o zbavení funkce. Následná úřední komise však zjistila, že byl plně v právu a v srpnu 1882 odvolala Nagyho, který byl nahrazen zástupcem státního návladního, Emerichem Havasem. Tím se však Bary dostal jen z deště pod okap. Doktor Havas proti němu intrigoval do té míry, že byl krátce poté rovněž odvolán a dokonce postaven před disciplinární komisi, protože vězeňský dozorce Karancsay, který vznesl obvinění, že Bary zatčené mučí, později přiznal, že Havas jej k udání přinutil hrozbou ztráty zaměstnání. V nežidovském uherském tisku bylo zcela otevřeně vysloveno obvinění, že státní návladní na vyšší příkaz používá všech prostředků k zmaření vyšetřování.

Překážky, kladené vládou vyšetřování zločinu, pak přes premiéra a vůdce (židozednářské) liberální strany, hraběte Kolomana Tiszu, zvaného „starý pavouk“, postupovaly při obejití kompetentního ministerstva spravedlnosti k soudním úřadům. Kdyby neovlivnitelný ministr spravedlnosti Pauler nebyl držel nad Barym a Kornisem ochrannou ruku, sotva by bylo vyšetřování dovedeno do konce. Je třeba také zmínit pozoruhodnou skutečnost, že císař František Josef I. později židovskou bandou k smrti pronásledovaného a uštvaného ministra Paulera osobně doprovodil na poslední cestě jako demonstrativní uznání čestnosti tohoto muže.

Pravého vrcholu nestoudnosti ovšem dosáhl lživý a podvodný systém židovské obhajoby

Již měsíc sledovaly celé Uhry s horečným napětím postup soudního vyšetřování, a také hořekoval světový Žid, ten ovšem ne nad zavražděním Ester, nýbrž nad „kulturní ostudou“ hrozného „pronásledování Židů“ v Tisza-Eszláru. Náhle však zazněl triumfální výkřik! Světový tisk roztruboval: Mrtvola údajně zavražděné byla vytažena z Tisy a nevykazuje žádné stopy řezných zranění. Z toho je zřejmé, že se Ester utopila. Tedy sebevražda! Celá věc je odhalena jako „antisemitské štvání“.

Ve skutečnosti byla 18. června 1882 nad Tisza-Dadou nalezena na břehu ženská mrtvola. Vypadala být tam vyplavená a ze široka daleka se na místo hrnuly roje Židů demonstrovat za znovuobjevenou Ester za hlasitého proklínání křesťanů. A skutečně: Mrtvá měla na sobě oblečení zavražděné Ester. Její matka okamžitě poznala každý kus odění. U mrtvoly byl dokonce i šátek, v němž Ester nesla barvu; teď však byl na dvakrát ovázaný kolem levé ruky – což zjevně udělala, než se vrhla do vody. V šátku byla i barva – přestože měla dva a půl měsíce ležet ve vodě! Na odění se ovšem našlo několik stop krve a jedna větší krvavá skvrna byla vypálená. Na jejím okraji však přesto zůstaly zřetelné stopy krve. O díře v oblečení nebylo matce nic známo. A velmi pozoruhodně chyběla mrtvole košile, kterou měla Ester na sobě v den smrti. Několik týdnů před objevením mrtvoly se totiž Židovka Barbara Rothová marně snažila z vdovy Solymosiové vylákat jinou košili Ester pod trapnou záminkou, že Ester je Mármárosi a košile je potřebná k přivedení paní Solymosiové ke svému dítěti.

Až na chybějící košili a vypálenou díru tedy všechno souhlasilo – jen samotnou mrtvolu prohlásila matka se vši určitostí ze **zcela cizí, tedy ne za tělo svého zmizelého dítěte**, které možná bylo již spálená, jak mohla naznačovat vypálená díra. Ostatně krvavé skvrny ukazovaly na skutečný osud oběti. Židé zjevně počítali s tím, že matka, v první chvíli oklamaná oděvem, se s bolestí vrhne na mrtvé tělo „své Ester“ a bude ji oplakávat. Pokud by později poznala svůj omyl, budou moci se spravedlivým rozhořčením říkat, že nyní popírá své dítě, jen aby přitížila Židům.

V přítomnosti vyšetřujícího soudce Baryho a státních návladních Székelye a Nagy de Egres se 19. a 20. června konala **podrobná identifikace**, k níž bylo přizváno dvacet svědků. Matka Solymosiová, teta Gabriela Solymosiová, sestra Sofie (17 let) a bratr Johann Solymosi (24 let) po důkladné prohlídce těla shodně prohlásili, že to **rozhodně nemůže být Ester**. Matka Solymosiová uvedla, že stojící Ester jí dosahovala k očím. Měření ukázalo, že její výška je 144 centimetry, a tedy výška zavražděné byla 134 centimetry. Avšak mrtvola měřila 144 centimetry. Protestantský pastor Johann Láposy, který Ester vyučoval náboženství, i protestantský učitel Ferenc Bárkony, jehož žačkou byla, shodně a s **naprostou určitostí spolu s dalšími osmi svědky prohlásili, že zde ležící mrtvá není Ester**. Dva další dotázaní se

nedokázali rozhodnout, ale další čtyři, kteří prý v mrtvé Ester poznali, vypovídali o podrobnostech (barva očí, tvar a stav chrupu, atd.) bezpochyby falešně.

Navíc bylo ještě 19. června provedeno ohledání mrtvoly soudními lékaři s tím výsledkem, že předložená mrtvola **nemůže** být Ester. Ta byla čtrnáctileté děvče, přiměřeně vyvinuté svému věku a navyklé těžké rolnické práci. Naproti tomu předložená mrtvola patřila přinejmenším osmnáctileté, ale spíše dvacetileté ženě. Ruce nevykazovaly stopy fyzické práce, chodidla byla drobná a úzká, zatímco vždy bosá Ester měla chodidla příslušně široká. Prsty nohou mrtvoly měly kuří oka, které by na stále bosých nohou Ester musely samozřejmě chybět. Mrtvola vykazovala stopy po šněrovačce, kterou Ester nikdy nenosila. Vlasy mrtvoly byly oholené, což je zvykem přísných talmudistů u vdaných žen i po jejich smrti před pohřbím. Mrtvola dále patřila ženě, která trpěla plicní tuberkulózou, kdežto Ester byla naprosto zdravá. Podle stavu rozkladu mohla být mrtvola nanejvýš osm dní stará, kdežto Ester zmizela před dvěma a půl měsíci. Falešná Ester se také zcela jistě neutopila, protože mrtvola nevykazovala žádné známky zduření, které se u utopených nezbytně projeví, zatímco zjištěné mrtvolné skvrny jsou u utonulých nemožné.

Nebylo tedy sebemenších pochyb, že si Židé obstarali cizí mrtvolu, navlékli ji do oděvu zavražděné a zinscenovali podvod s vyplavením těla řekou, aby oklamali soud. Tím ovšem **jen ještě jasněji ukázali, ba nezvratně prokázali svou vinu**. Kdyby Ester nezavraždili – **jak by se potom dostali k oděvu pohřešované?**

Mrtvola byla zakopána, ale světový Žid ji nadále označoval za tělo Ester, soudní lékaře do světa rozkřičel jako „antisemity“ a podvodníky, a soudní vyšetřování prohlásil za podezřelé. Nátlak Židů na vládu si konečně vynutil, že soudní dvůr v Nyiregyháze musel 23. listopadu nařídít exhumaci a nové ohledání mrtvoly falešné Ester.

K exhumaci došlo 7. prosince 1882 v přítomnosti obhájců obviněných, doktorů práv Eötvöse, Funtáka a Löwyho. Matka, teta a spolužačka zavražděné, Ester Farasová, znovu se vši určitostí potvrdily, že již rozkládající se mrtvola není zmizená dívka, což bylo zcela zřejmé ze zubů mrtvoly, protože byly nerovné a vzájemně se překrývající, kdežto Ester měla pěkný a naprosto pravidelný chrup. Rovněž nové lékařské ohledání znovu ukázalo jako nemožné, aby pozůstatky patřily čtrnáctileté Ester; šlo o osmnáctiletou a nejspíš ještě starší ženu. Obhájci obviněných byli výsledkem ohledání zdrceni. Židovstvo však prosadilo, že musí být vypracován **fakultní znalecký posudek**. Tělesné pozůstatky byly dopraveny do Budapešti a předloženy univerzitním profesorům Scheuthauerovi, Mihalkovicsovi a Bélkimu. Jejich posudek vyzněl zcela podle přání Židů: Nelze naprosto vyloučit, že tělesné pozůstatky patří čtrnáctileté Ester. Nyiregyházsý soudní dvůr se tím však nespokojil, nýbrž předložil protokoly dřívějších ohledání i fakultního posudku včetně zbytků mrtvoly uherské zemské zdravotnické radě. Superarbitráž tohoto nejvyššího lékařského úřadu na základě všech předložených dokumentů i tělesných pozůstatků říkala jasně: **Mrtvola patří nejméně dvacetileté ženě** a mohla ležet ve vodě na-

nejvýš dva týdny. Židovstvo bylo zdrceno a světový tisk obvinil zemskou zdravotnickou radu – jak také jinak – z „antisemitismu“.

Mezitím se podařilo objasnit podvod s mrtvolou. 10. července byl Žid Jankel Szmilovics (syn Schmula) z Vajnágu zatčen pro podezření ze spoluúčasti na podvodu s mrtvolou. Vyšlo najevo, že jej Žid Amschel Vogel z Fehérgyházy 6. nebo 7. června najal za 500 zlatých k zajištění dopravy mrtvoly, který pak sám zase zjednal Žida Davida Herskó (Hirsche) za 120 zlatých, aby mrtvolu 11. června dopravil na svém voze do Tárkány a tam ji Herskóvi předal. Ten pak s tělem jel dolů podél Tisy a podle dohody od ženy ve věku 30 až 35 let převzal oblečení Ester, oblékl je mrtvole, upevnil ji pod vor a pak ji u Tisza-Dady uvolnil a hodil na břeh, jako by ji tam vyplavila řeka. Neobratně si však vybral právě takové místo břehu, kde podle experimentálního soudního zjištění bylo **vyplavení nemožné**, protože tam byl proud příliš prudký.

Protektoři vrahů

Pochmurné temno kolem mocností, držících ochrannou ruku nad vrahy dívky z Tisza-Eszláru, osvítily jako blesk dva projevy a dvě „sebevraždy“.

5. července 1882 zveřejnilo shromáždění uherských rabínů svolání, v němž popírá existenci rituální vraždy a svým „drahým souvěrcům“ říká:

„Vyhýbejte se každé zbytečné a dráždivé polemice, buďte ve vystupování skromní a nepotlačujte žádné ušlechtilé hnutí. Zůstávejte sami vůči protivníkům vlídní a dobročinní, a takto se vám podaří změnit dnešní nepřátele v zítřejší přátele. Tím přetvoříte ostří jejich meče v rádlo, kterým se půda v potu tváře obdělává k blahu a prospěchu drahé vlasti.“ Podepsáni Menachem Katz, vrchní rabín Německa, a Leopold Lipschitz, vrchní rabín z Abanj-Szanto.

Tím měl být nasypán písek do očí gójů, ale mnohem spíše působí jako satira na Židy. Samozřejmě tím nebylo myšleno, aby Židé společně s góji obdělávali půdu, a také se tím v žádném případě neměli nechat odradit od vykořisťování a korumpování „drahé vlasti“.

Aby byl bojový šik židovského světa kompletní, připojil se k rabínům **Velký Orient uherského zednářstva**, který se 25. srpna v úředním prohlášení¹⁸ postavil za vrahy a vyzval všechny zednáře zasazovat se za jejich osvobození. Mimo jiné se tam říká:

„Poté, co již překonané předsudky znovu pozdvihly hlavu a pod pláštěm náboženství kážou rasovou nenávist, se to každý zednář podle svého postavení vlivu a schopností musí snažit svým duchovně zaostalým bližním vysvětlovat a tím úspěšně bojovat proti výše zmíněným předsudkům.“

¹⁸ Noviny „Pester Lloyd“, 25. 8.

Míníli tím snad Velký Orient předsudky gójů, kteří nechtějí nechávat své děti zabíjet židovskými vrahy pod pláštíkem náboženství?

A tak jako si nelze vztah Židů ke křesťanům představit bez rituální vraždy, stejně tak nejde vyslovit slovo zednáři, aniž bychom nepomysleli na zákeřné vraždy, jimž padlo za oběť tolik lidí, stojících lóžím v cestě. Jak si jinak vysvětlit, že v Tisza-Eszláru věci překážející neúplatní a poctiví právníci **Bary a Székely museli náhle zmizet ze scény „sebevraždou“**? Nebyly snad obě „sebevraždy“ **nezbytné**, aby aféra v Tisza-Eszláru mohla být „bez předsudků“ dovedena k žádoucímu konci?

Proces v Nyiregyháze

Po ukončení dlouhého, ale výsledkem jednoznačného předběžného vyšetřování uzavřel soudní dvůr v Nyiregyháze spisy případu s tímto rezultátem: Jsou obžalováni košeráci Schwarz, Buxbaum, Leopold Braun a tulák Wollner z vraždy; Josef Scharf (otec), Junger, Abrahám Braun alias Brunner, Lustig, Weißstein a Taub z nezabránění zločinu a účasti na vraždě; Vogel, Szmilovics, Herskó, Groß a Klein z nezabránění zločinu, kterého se dopustili podvržením falešné mrtvolky se záměrem překazit odsouzení a potrestání obviněných. Všichni obžalovaní byli Židé. Proti jedenácti Židům a Židovkám, mezi nimi matce Scharfové a Barboře Rothové, bylo řízení zastaveno pro nedostatek jasných důkazů viny. Hlavní přelíčení začalo 19. července 1883.

Obžalovací spis státního návladnictví obsahoval šest hustě popsaných archů. **Všichni obžalovaní vinu popírali**, ale ani nyní žádný z vrahů nemohl dokázat, že v kritickou dobu **nebyl** na místě činu. Na podvodu s falešnou mrtvolou zúčastnění Židé odvolali svá přiznání z předběžného vyšetřování a tvrdili, že k nim byli donuceni bitím a násilným pitím množství vody, což však jimi nařčení vyšetřující úředníci jasně a přesvědčivě popřeli. Mimo jiné uvedli, že by přece bylo nelogické vynucovat si násilím přiznání vedlejších obžalovaných, ne však hlavních viníků, kteří takovou výtku nevznesli. Židy koupení svědci tvrdili, že korunní svědek Moric Scharf (syn) byl k „přiznání“ donucen bitím a rvaním za uši. Otec Scharf a obhájci zase prohlašovali, že byl k „doznání“ vydrezírován. Sám mladý Moric ovšem všechno popřel s pozoruhodnou rozhodností, pevností a rázností.

S celým světovým Židovstvem, jeho tiskem a vlivem na vlády za zády přiváděla obžalované k zuřivosti představa, že by jejich vlastní soukmenovec byl vydán do rukou nenáviděným a opovrhovaným gójům a že by jejich obratné triky mohly selhat. A obhájci se je v tom ještě snažili předčít. Co také mohli jiného dělat, než jen stále dokola mluvit o „bajkách“, „hloupých pohádkách“ a Písmu svatém. Níže uvedu několik charakteristických scén z výslechů, a to výhradně podle zpráv **židov-**

ského tisku, který asi věřil, že drzost obžalovaných bude gójům imponovat a oni musejí uvěřit v jejich nevinu.

Poté, co státní návladní přečetl obžalobu a obvinění se prohlásili za nevinné, byl jako první vyslechnut šestnáctiletý Moric Scharf. Průběh vraždy lícil v souladu se zaprotokolovaným doznáním.

Tu se na něj obořil obžalovaný otec Scharf: A tys to, synu, podepsal?

Předseda: Váš syn vás ani slovem neobžaloval.

Josef Scharf: Jsem tam, kde ostatní. Měl by zde říci, kdo ho takové **lži naučil!**

Předs.: (k Moricovi): Znáš desatero přikázání? Víš, že nesmíš vydat falešné svědectví proti bližnímu svému?

Moric: Vím, a desatero přikázání znám.

Předs.: Víš také, že podle Písma postihne těžký trest toho, kdo svědčí falešně?

Moric: Ano, vím.

Předs.: Všechno to, co jsi tedy před královským soudním dvorem vypověděl, se skutečně a opravdu stalo?

Moric: Ano.

Obhájce dr. Friedmann: Prosím, aby se svědkovi vysvětlilo, že je pod ochranou zákona a nemusí se ničeho obávat, pokud říká plnou pravdu. Žádná moc na světě mu kvůli tomu nemůže ublížit.

Předs. (k Moricovi): Skutečně se nemusíš ničeho bát, pokud mluvíš pravdu, a nikdo ti neublíží.

Moric: Říkám zde to, co vím; víc než vím nemohu povídat.

Předs.: Tvrdí se, že jsi byl hrozbami donucen učinit přiznání před policejním komisařem Recským.

Moric: Ani pan komisař, ani jeho lidé mi nevyhrožovali, ani mne jinak nenutili k výpovědi.

Předs.: Nařizoval ti někdo, co máš vypovídat?

Moric: Ne, nikdo.

Předs.: Víš, z jak strašného zločinu jsou tito lidé obviněni?

Moric: Ano, to vím.

Obhájce dr. Eötvös: Prosím dotázat se svědka, zda své svědectví **nemohl vydat nějakým přehlédnutím**. (Projevy rozhořčení v publiku.)

Předs.: Vážnost soudního jednání nesmí být tímto způsobem zlehčována.

Dr. Eötvös: Prosím za prominutí, znám totiž případy, kdy se také jednalo o doznání svědka a byly publikovány tiskem. Moje otázka je tedy odůvodněná.

Předs.: Takovou otázku svědkovi nepoložím.

Dr. Eötvös: Pak prosím o dovolení svědkovi vysvětlit, že není nucen vracet se zpět ke správci Henterovi, u něhož v poslední době bydlel.

Moric: Sám vím, že mohu jít, kam chci.

Poté začal výslech košeráka Salomo Schwarze, který oběť podřízl.

Schwarz: Po bohoslužbě že jsem ještě zůstal v synagoze?

Moric: Ano, zůstal jste tam a rozedraný Žid, který byl v našem domě, přivedl do synagogy Ester Solymosiovou. Dveře byly zamčené a děvče zavražděno. Vy jste jí prořízl hrdlo a ostatní ji drželi.

Schwarz: Jak můžeš něco takového říkat, ty **darebáku**?

Předs. (ke Schwarzovi.): Odpovídejte svědkovi, ale neurážejte ho. Co na jeho obvinění odpovíte?

Schwarz: Říkám, že je všechno nepravdivé. Chci dokázat, že je to **nemožné**. Hodlám to prokázat **Písmem svatým**. Chci to doložit i **světovými dějinami**. Je **nemožné**, aby se izraelita dopustil vraždy k rituálním účelům. Každý vidí, že chlapec je **vydrezírovaný**. Mluví, jako by nám vyprávěl **pohádku**.

Moric: Nejsem nikým drezírovaný!

Nyní byl slyšen tulák Wollner.

Ke svědkovi řekl: Co jsi tu vypověděl, není pravda. Když bohoslužba skončila, odešel jsem ze synagogy a něco pojedl.

Moric: Ne! Vy jste pomáhali zavraždit Ester Solymosiovou a **pak** jste odešli ze synagogy k obědu.

Obžalovaný košerák Abrahám Buxbaum křičí na svědka: Všechno co ten **pes**, ten **všivák** říká, je lež!

Předs. (k Moricovi): Podívej se obžalovanému Buxbaumovi do tváře! (Moric to dělá.)

Buxbaum: Troufáš si říci mi do tváře falešné obvinění? Mluv!

Moric: **I vy jste byl přítomen**, když byla Ester Solymosiová zabita!

Buxbaum: A v kolikpak hodin to bylo?

Moric: Mezi 11. a 12. hodinou v sobotu před Velikonocemi 1882.

Buxbaum: A já že jsem u toho měl být? Fuj! (Plive na svědka.) Přiveď nám svědka pro své tvrzení!

Moric: **Nejdřív sem vy přiveďte Ester Solymosiovou!** (Otec Scharf se chce na Morice vrhnout, je však stráží násilím znovu usazen na místo.)

Buxbaum: Vysokoblahorozený pane prezidente! Kdo by věřil tak **bláznivé hlouposti**? Ptám se **před celým světem**: Jak je **možné**, aby to chlapec viděl? Kdo by takovému **nesmyslu** věřil?

Po dalších vzrušených scénách se Buxbaum svědka zeptal: Jak to přijde, že ne křičel, když jsi viděl vraždu?

Moric: Nikdo by mne neslyšel, a také jsem byl příliš vyděšený.

Zde bylo přeličení přerušeno. Obžalovaní opouštěli jednací síň za divokého proklínání Morice.

Následující den opakoval předseda na svědka poslední otázku.

Moric: Báł jsem se.

Otec Scharf na něj zařval: Toho ničemného lháře bych roztrhal na kusy. (Pak pokračoval): Morici, podívej se mi do očí. Nestydíš se něco takového povídat?

Moric: Říkám jen to, **co jsem viděl**.

Otec Scharf: Takovou výpověď tě **naučili!**

Moric: Ne! Prostě říkám, **co jsem viděl**.

Dr. Eötvös: Můžeš přísahat, že tě to nikdo nenaučil?

Moric: Ano, to **přisahám!**

Otec Scharf: Tak potom já lžu.

Moric (po krátkém mlčení): **Ano, lžete!**

Obžalovaný Lustig se ptá Morice: Je to pravda, že už nechceš být Židem?

Moric: **Nechci být Židem, nechci už o vás vědět!**

Obhájce dr. Friedmann: Kdo tvému malému bratrovi vyprávěl o vraždě?

Moric: Já sám; slyšel to u stolu.

Dr. Friedmann: Vypovídal jsi dobrovolně před policejním komisařem Recskym a vyšetřujícím soudcem?

Moric. Ano.

Během dalších svědeckých výpovědí se stále opakovaly vzrušené scény mezi svědky. Tak např. kočí a dřívější služebná obvinili komisaře Recskyho, že Morice donutil k „přiznání“ bitím. Rozhořčený Recsky jim do očí řekl, že jejich výpověď je **koupena Židy**. Moric do toho volal: To není pravda. **Nikdo se mne nedotkl ani prstem!**

Zvláštní roli hrál detektiv Barcza, který z pověření vrchního státního návladního a ministerstva vnitra (jemuž vyšetřování vůbec nepříslušelo) se během předběžného vyšetřování odebral do szabolcserského komitátu, tam slídl a nyní vystupoval jako svědek ve prospěch Židů. Mimo jiné mu prý Moric prozradil, že byl k „doznání“ donucen týráním a na zmíněném „doznání“ není ani slovo pravdy. Moric řekl, že Barczovi odpověděl jen vyhýbavě, protože mu Henter poradil, aby již o věci nemluvil. Jako svědek slyšený Henter vypověděl, že Moric tehdy neřekl: „Mám-li mluvit pravdu, nic jsem tehdy neviděl,“ nýbrž: „Pokud se mi nevěří, pak jsem nic neviděl.“

Barcza: Pomyslete na to, že musíte přísahat.

Henter: Co říkám, je pravda, to přisahám!

Barcza: To je lež!

Henter: **Barcza se mne také snažil podplatit. Pořád mluvil o tom, že my oba bychom mohli být šťastni.** (Pohnutí v sále.)

Předs. (k Barczovi): Je to pravda?

Barcza: **Ovšemže jsem mu dal vyhlídku na peníze.** Věděl jsem, že bylo vypsáno 5 000 zlatých za nalezení zmizelého děvčete. Pokud bychom případ objasnili, pak by z nich Henter dostal polovinu, tedy 2 500 zlatých.

Předs. (k Henterovi): Mluvil s vámi Barcza o konkrétní částce?

Henter: Ne, zcela jistě ne. Pouze říkal, že bychom mohli být šťastni.

Dr. Friedmann: Odkud jste potom věděl, že byla řeč o penězích?

Henter: Nic jiného nemohlo být myšleno.

Henterův podomek Bobak dosvědčil, že Barcza mu **nabízel peníze**, jestliže přijme Morice k jiné výpovědi. Barcza to označil za lež.

Podobně bouřlivě probíhal výslech účastníků podvodu s mrtvolou.

Poté, co důkazní řízení skončilo, soudní dvůr se odebral rozhodnout otázku, zda by měl být Moric Scharf dodatečně **vzat do přísahy**. To byl **překvapující obrat** procesu, protože soudní dvůr dospěl k rozhodnutí, že se k přísaze **nepřikročí** – protože Moric dal najevo odpor k Židovstvu i k svému otci! Na to **žádal státní návladní osvobození** obžalovaných. Dr. Eötvös přednesl velkou obhajovací řeč, kterou začal tvrzením, že předběžné vyšetřování bylo vedeno na základě zcela falešné hypotézy, a z toho pak vyvodil, že Moric je pouze nástrojem „antisemitismu“.

3. srpna vyhlásil soudní dvůr **osvobození všech obviněných**. Moric byl předán svému otci. Židovstvo celého světa jásavě zapělo hosana. V Uhrách se rozhořčení lidu nad rozsudkem na mnoha místech vybil v protižidovských vystoupeních.

Objasnění osvobozujícího rozsudku

přišlo až 10. listopadu 1899 v poslanecké sněmovně rakouské říšské rady. U příležitosti rituální vraždy v Polné téhož roku přednesl vídeňský poslanec Ernst Schneider projev o židovské otázce. V ní o tiska-eszlárském případu řekl:

„Je prokázáno, že šlo o rituální vraždy: U Žida Guttmanna, předsedy ‚Israelitické Alliance‘ ve Vídni, byla zřízena telegrafická stanice. Stalo se to, k čemu by jinak nikdy nebylo došlo. Mezi Nyiregyházou a vídeňskými Židy bylo instalováno **speciální telegrafní spojení**, aby páni Židé hned znali každé slovo, které bylo u soudu řečeno, aniž by o tom okolní svět včetně úřadů něco tušil. Představme si, že by něco takového vyžadoval křesťan. Ptám se vás, páni ministři, zda by mu to bylo poskytnuto. Myslím si, že určitě ne.

Nuže, rituální vražda v Tisza-Eszláru byla evidentně prokázána. Přesto byli obvinění osvobozeni. Nyní, kdy dotyčný muž již nežije, mohu vám podat objasnění rozsudku.

Hrabě Andrassy¹⁹ byl svého času dotázán: ‚Věříte v existenci rituální vraždy?‘

‚Ale samozřejmě,‘ odpověděl. **‚Je prokázána a nelze o ní absolutně pochybovat.‘**

‚Tak, ale proč potom nebyla v Tisza-Eszláru odsouzena?‘

¹⁹ Julius Andrassy byl v době případu v Tisza-Eszláru jedním z nejvlivnějších mužů vládnoucí třídy v Uhrách, od r. 1867 uherským premiérem, 1871-1879 rakousko-uherským ministrem zahraničí.

„Nemohli jsme to přece přiznat, protože jinak bychom měli hned druhý den v Uhrách 20 000 zabitých Židů... a pak, odkud bychom dostali peníze!“ (Velké pohnutí ve sněmovně. – Brzy bylo jasné, k čemu se poslední Andrassyho slova vztahovala. Tvzení o židovských pogromech bylo samozřejmě jen planou výmluvou. Jak prokazuje historie posledních století, lid byl příliš dobromyslný, než aby se chopil takové obrany proti svým trýznitelům.)

Není snad taková odpověď příznačná pro uherského ministra? – Zde je vysvětlení osvobozovacího rozsudku pro viníky z Tisza-Eszláru. (Tolik Schneider.)

Poslanec Tittinger (Žid a představitel obchodní komory v Černovicích): „Citujte raději živé ministry, ne mrtvé!“ – A pak se ozval další hlas: „A komu to Andrassy vlastně řekl?“

Lze si představit rozruch ve sněmovně, když povstal vídeňský poslanec, princ Alois Leichtenstein, a zvolal do sálu: „Mně to řekl!“

Andrassyho slova o penězích, které nelze bez Židů dostat, se týkala následujících skutečností.

U vysokých židovských financí těžce zadlužené Uhry tehdy právě vyjednávaly o konverzi svého státního dluhu na výhodnější úrok s domem Rothschildů, který měl již dávno monopol i na umístování uherských rent v zahraničí. V budapešťském listu „Nemzeti Ujság“ vyšel 21. června 1883 následující článek jeho vídeňského dopisovatele:

„Na zdejší (vídeňské) burze se dnes večer velice zásadně mluvilo o tom, že baron Albert Rothschild (tehdejší šéf vídeňské rodiny) zaslal v souvislosti s tisza-eszlárským procesem telegram uherskému ministru financí Szápárymu. V příslušné depeši bylo nejprve vyjádřeno nemilé překvapení nad vedením procesu a poté se tam zhruba takto pokračovalo: „Převážně **židovskými** elementy tvořený **finanční trh** **hodlá** všemi prostředky způsobit, aby uherské státní papíry byly **stlačeny** na úroveň odpovídající výkonu uherské soudní pravomoci.“ On, Rothschild, bude proti takovému trendu působit, a jen této okolnosti lze děkovat, že uherské renty ještě nestojí pod 60.“

20. července, tedy druhý den hlavního soudního přelíčení, uherský ministr baron Bela Orczy navštívil ministra spravedlnosti Paulera a oznámil mu: Přišel k němu budapešťský zástupce domu **Rothschildů**, Goldschmidt, a z pověření „Alliance Israélite“ mu přednesl požadavek na stažení obžaloby proti vrahům v Tisza-Eszláru. Hrozil **interpelací v anglickém parlamentu** a žádal, aby – pokud již nelze zabránit hlavnímu přelíčení – zazněl osvobozující rozsudek v této první instanci.

Téhož 20. července 1883 obdržel Pauler od premiéra Kolmana Tiszy telegram s jasným požadavkem prezidenta soudu Kornise „přísně kontrolovat a případně mu pohrozit propuštěním“.

Stejně jako o 43 roky dříve na Mehemedu Alim v Damašku, i tentokrát si světový Žid v čele se svým královským domem Rothschildů stejnými prostředky vynutil, že vražda Ester Solymosiové zůstala nepotrestaná. Rozdíl spočíval pouze v tom, že místo tehdejšího bakšiše místokráli byla uherské vládě povolena konverze státních rent, což pro ni znamenalo roční úsporu dvou a půl milionů na úrocích.

Vraždy v Polné 1898 a 1899

Polná je malé město v čáslavském okrese. Tehdy mělo asi 4 850 obyvatel, většinou katolických Čechů, a jen 250 Židů. Pracovité obyvatelstvo se věnovalo kvetoucím živnostem a řemeslům, zvláště výrobě bot. Místní lidé byli více než tolerantní k Židům a jednoho, Pollatscheka, dokonce několikrát zvolili do obecní rady. To se změnilo teprve po odhalení dvou vražd. Křesťané pak již u Židů nekupovali a proto se z nich téměř tři čtvrtiny odstěhovaly (většinou do Vídně). Město bylo tehdy sídlem okresního soudu.

1. část

Odhalení a předběžné vyšetřování

Zavraždění Marie Klímové 1898

V panském lese u vsi Horní Věžnice poblíž Polné byl hajný Chalupa několika staršími ženami, které v lese hledaly květiny na věnce pro nadcházející Dušičky, upozorněn na kupu klestí, z níž vycházel pronikavý zápach. Hajný klestí trochu nadzvedl a uviděl lidskou kostru. Nález neprodleně oznámil. Na místo vyslaná komise konstatovala: Pod několika vrstvami klestí a mechu ležel lidský skelet obličejem k zemi. Hlava spočívala na složených rukou. Nohy byly v kolenou pokrčené, takže paty směřovaly k tělu. Na skeletu byly patné již jen cáry, zjevně části košile. Soudní lékaři prohlásili skelet za dívčí.

Teprve po hrůzném nálezů oznámil chalupník Klíma z Horní Věžnice, že jeho třiatřicetiletá dcera **Marie Klímová** je pohřešovaná od výletu do panského lesa, pořádaném více lidmi. Rodiče se domnívali, že dcera odešla do světa najít si službu a proto její zmizení neohlásili. Soudní pátrání bylo zpočátku bezvýsledné, protože nebylo podezření proti konkrétní osobě (str. 168 ad.).

Teprve 2. prosince 1899 se v panském lese, 46 kroků od místa nálezů mrtvoly, našly pod mechem ukryté dvě sukně a kazajka, které byly manžely Klímovými s určitostí poznány jako oblečení jejich zmizelé dcery Marie. Tím padly pochybnosti

jak o totožnosti nalezené mrtvoly, tak i o loupežné vraždě. Motiv zavraždění Klímové vyjasnil teprve druhý odhalený případ.

Zavraždění Anežky Hrůzové 1899

Ve vsi Malá Věžnice, asi tři čtvrtě hodiny od Polné, žila vdova a domkářka **Marie Hrůzová** s dcerou **Anežkou**. Od 9. března 1899 poslušná a zbožná Anežka každé ráno v sedm hodin docházela do Polné ke krejčové Blandině Prchalové, bydlící na kraji židovské čtvrti, a pracovala u ní až do 18,45 hod., kdy se zase vracela domů. Její cesta vedla kolem lesíku Březina. Ve středu 29. března odešla Anežka z práce již v 15,15 spolu s Annou Kocmanovou, která s ní šla až do Jungmannovy ulice. Poté byla Anežka ještě kolem 15,30 viděna ševcem Horáčkem, když míjela jeho dům na cestě domů s košíkem v ruce. Krátce poté ji ještě potkala Marie Šůrová a vyměnily si pozdravy.

Toho dne paní Hrůzová marně čekala na návrat své dcery. Protože ta jí však řekla, že je teď před velikonocemi hodně práce v šití, matka se domnívala, že se Anežka zdržela u krejčové Prchalové. Neobjevila se však ani následující den, na Zelený čtvrtek. Ani teď si však matka ještě nepřipouštěla starosti a na Velký pátek šla bez obav do Polné. Jak se však s paní Prchalovou vylekaly, když se ukázalo, že Anežka odešla domů již ve středu v obvyklou hodinu, ale tam nikdy nedošla ani se nevrátila do práce. Matka začala dceru hledat po celé Polné. V poledne se s pláčem vrátila domů a poslala syna Jana oznámit četníkům zmizení Anežky. Ti hned s pomocí místních lidí z Věžnice a Polné zahájili pátrání v lesíku Březina, kolem něhož se Anežka musela vracet domů. Bez úspěchu. Konečně 1. duben přinesl hrůzný nález: **Pod hustým smrkovým mlázím ležela mrtvola zavražděné Anežky Hrůzové.**

Celé okolí místa nálezu bylo okamžitě uzavřeno a byl informován polenský okresní soud. Krátce po 9. hodině dopolední se již dostavila soudní komise, kterou tvořili zemský soudní rada Bedřich Reichenbach, soudní lékaři dr. Václav Michálek, dr. Alois Prokeš a polenský starosta Sadil. Komise pak konstatovala: V hustém houští pod mladými stromy, šest metrů od okraje lesa na zcela suché půdě ležela smrkovým chvojím hustě zakrytá mrtvola obličejem k zemi s rukama položenými zkříženě na hlavě. Nohy byly v kolenou zdviženy vzhůru v ostrém úhlu (aby krev snadněji odešla z těla). Asi 25 metrů od mrtvoly bylo pod mechem ukryté oblečení zavražděné. Na samotném těle se našla jen část oděvu, zvláště horní díl košile; ostatní bylo odřezané příp. odtržené. Na pažích zůstaly ještě zbytky odřezaných rukávů. Komise ihned konstatovala **téměř naprostou shodu stavu** jako při nálezu pozůstatků Marie Klímové. Na mnoha místech okolí se našly odřezané krvavé cáry oděvu a prádla, kousky pentlí, tkaniček a pod., košík Hrůzové, dále zakrvácený kus plátna, složený tak, jako by jím byl otřen nůž, a také krev a vlasy oběti. Ve vzdále-

nosti 30 metrů byla pod mechem ukrytá oloupaná hůl z jedlového dřeva, postříkaná krví. (2. dubna našel hajný Mišinger 605 kroků odtud asi 30 cm nad zemí pahýl, kde byla zjevně hůl odříznuta silným a velmi ostrým nožem. Na zemi ještě ležely zbytky kůry a odřezky.) Stav všech nalezených částí oděvu i prádla ukázal, že byly z těla strhány ve spěchu. Ve vzdálenosti tří metrů od mrtvoly se našlo místo, kde byla vražda spáchána: Vysokými smrky lemovaná a všude pošlapaná proláklina. Na půdě byly stopy po stříkající krvi a skvrna asi 25 x 15 centimetrů s trochu více krve. Pod tělem samotným byla pouze malá krvavá skvrna o velikosti dlaně. Matka zavražděné poznala svou dceru i nalezené útržky oděvu a prádla. Z jejího vlastnictví scházely pouze rukavice, kapesník a růženec. **Nemohlo tedy jít o loupežnou vraždu.**

Ještě téhož 1. dubna lékaři Michálek a Prokeš provedli soudní ohledání mrtvoly. Ukázalo smrtelné poranění na přední části hrdla, vedené zdola zprava šikmo nahoru k uchu, které prořízlo hrtan, velké tepny a ostatní měkkou tkáň až k obratlům. Rána byla zasazena velkým a velmi ostrým nožem. Dále se na hrdle našla hluboká strangulační rýha, způsobená tenkým provazem. Po odstranění krve slepených vlasů se na zadní části hlavy i po obou stranách ukázaly až na kost sahající rány, 2,5 až 6 cm hluboké, vzájemně si tak podobné, že byly všechny nepochybně zasazeny stejným nástrojem, možná přímo na místě činu nalezeným velkým a ostrým kamenem. Na pažích a rukou oběti byla početná menší zranění a otláčky, zjevně způsobené bojem oběti s vrahy. Ta byla nejspíše zadržena zezadu na krk hozenou smyčkou, udeřena kamenem, a teprve poté sražena na zem, svlečena a zabita **košeráckým řezem.**

Obdukcce dále prokázala, že Anežka byla i po smrti panna, čímž byl **vylouen i motiv sexuální vraždy.** Naproti tomu se zjistila naprostá **bezkrvnost** mrtvoly, přičemž **nalezené stopy krve ani zdaleka neodpovídaly množství** na místě činu. Také se zjistilo, že smrtelný řez a následné vykrvácení muselo být provedeno tak, že **oběť byla držena natažená na zemi obličejem dolů**, protože při každé jiné poloze těla by silný proud krve musel postříkat celé okolí včetně okolních stromků, zatímco na místě činu bylo pouze velmi malé místo postříkáno nepatrným množstvím krve.

Zatčení jednoho z vrahů

Ráno na Velký pátek, ještě **před** objevením mrtvoly, se paní Prchalová vydala nakoupit do krámu židovského obchodníka Hermanna Aufrechta. Jako v celém městě, mluvilo se i tam o zmizení Anežky Hrůzové. Kupcova žena Aufrechová právě vykládala: „Anežka prý měla několika lidem říci, že už ji nikdo živou neuvidí.“ – Paní Prchalovou, která nábožné děvče osobně dobře znala, takové podezření rozhněvalo a energicky chtěla slyšet, od koho takovou pošetilou pověst slyšela.

Aufrechtová upadla do rozpaků a vykládala cosi o tom, že si to vyprávěli „lidé“. Hermann Aufrecht rozhovor zaslechl, vyšel z pozadí krámků a s kriminálně psychologicky velmi pozoruhodnou poznámkou spustil na paní Blandinu Prchalovou: „Víte, to je vražda z vilnosti, někdo ji (Anežku) zneužil a pak zavraždil. **Uvidíte, že nebude nikde jinde než v lesíku Březina.**“ – Odkud asi Žid s takovou jistotou věděl, kde mrtvola leží a kde také krátce poté bude skutečně nalezena?

Prvními záchytnými body k vypátrání pachatelů byla sdělení matky Hrůzové a poručníka zavražděné, Leopolda Nováka. Matka uvedla, že si jí dcera před svátkem Zvěstování Panny Marie (24. března) postěžovala, že jí ustavičně nadbíhá mladší Žid (jehož jméno Anežka uvedla, ale matka si je nepamatovala), který nikde nepracuje a o němž se neví, z čeho vlastně žije. Naříkala, že kdykoli ji Žid potká, upřeně na ní zírá a všude ji sleduje. Leopold Novák vypověděl, že čtyři dny před svou smrtí se na něj Anežka obrátila s prosbou, aby dával pozor na Žida, který ji nepřetržitě pronásleduje. Na otázku, zda jej zná, jmenovala **Hilsnera**. Anežka se již před třemi nebo čtyřmi týdny obrátila na svého poručníka se stížností, že kdykoli se vrací z práce domů, zmíněný Žid ji bez přestání sleduje. Je to odpudivý Žid a kdo ví, co s ní zamýšlí; proto se ho bojí. Novák tehdy Anežku doprovodil lesíkem a vrátil se až poté, co nebylo nikoho vidět.

Truhlářský mistr Tadeáš Večeřa uvedl, že na svátek Zvěstování Panny Marie viděl, jak šla Anežka kolem krámu obchodníka Aufrechta, který se právě na chodníku bavil s Hilsnerem. Oba Židé oslovili Anežku, která přidala do kroku, aniž by se o ně starala, zatímco ti si ji bezostyšně prohlíželi a smáli se. Ševcovský pomocník František Veselý, který se s Hilsnerem hodně stýkal, zase uvedl, že měl dojem, jako by se Žid o Anežku hodně zajímal.

Již na velikonoční neděli označil hlas lidu **Leopolda Hilsnera** za vraha Hrůzové. Třidvacetiletý Žid se svou matkou a mladším bratrem Moricem, obecně zvaným Icik, žil v přízemním bytě domu č. 11 židovské náboženské obce v židovské čtvrti. Bydleli tam bezplatně s povinností příležitostně ubytovat cizí Židy. Zatímco Icik se učil u ševce Šice a matka Hilsnerová žila z milodarů, byl Leopold práce se štitíci povaleč nejhorší pověsti, ale přesto měl vždy peníze z přechovávačství a jiných temných obchodů, které pravidelně utrácel v hospodách a při kartách. Kromě toho zastával úřad židovského omývače mrtvol. Krejčovská dílna paní Prchalové, kde Anežka pracovala, byla jen jedním domem oddělená od Hilsnerova obydlí. Kromě toho o něm bylo známo, že se velmi často potuloval po lesíku Březina.

Na základě zmíněných podezřelých momentů přišel již dopoledne o velikonoční neděli četnický strážmistr Josef Klenovec do Hilsnerova bytu a podrobil jej tam bezvýslednému výslechu. Protože však Hilsner tvrdil, že 29. a 30. března v lesíku Březina vůbec nebyl, čemuž odporovaly výpovědi několika svědků, strážmistr Klenovec se 4. dubna rozhodl podezřelého zatknout a dopravit okresnímu soudu, kde na něj byla uvalena vazba.

Okamžitě po zprávě o nalezení mrtvoly se početní Židé sešli v Hilsnerově bytě, kde za zavřeným okny a dveřmi došlo k prudké hádce, jejíž hluk byl slyšet až na ulici. Kdo se chtěl ze zvědavosti přiblížit k oknům, byl matkou Hilsnerovou odehnán s nadávkami a proklínáním. Tou dobou se ještě o podezření vůči Leopoldovi nemluvílo. Podobné židovské shromáždění bylo ve stejnou dobu také u Hermanna Aufrechta.

Po Hilsnerově zatčení se rozčilené obyvatelstvo srotilo a zaútočilo na židovskou čtvrť, kde vytlouklo mnoho oken.

„Rakouská izraelitská unie“²⁰ vyplatila jako zálohu na obhajobu 15 000 zlatých kutnohorskému advokátu dr. Zdenko Auředníčkovi.

Velmi pozoruhodný proces

Hilsnerovým zatčením začal jeden z nejproslulejších soudních případů vraždy 19. století. Sotvaže se svět dozvěděl o zatčení a pozoruhodných okolnostech, které jej doprovázely, celý světový židovský tisk se jako jeden muž rozkřičel: Hilsner je nevinný, „antisemiti“ jej chtějí justiční vraždou zostudit a ubohý Žid musí být osvobozen. Na tom není nic mimořádného; jsme tomu zvyklí již z ostatních hrdelních procesů. Náš případ je mimořádný tím, že rakouskou justici vedený proces navzdory nesmírnému nátlaku světové židovské moci na vládu i veřejné mínění vedl v celém 19. století jako jediný k **potrestání** alespoň jednoho rituálního vraha. Nicméně i tak malý úspěch je ke cti rakouské státní správy, protože v žádném jiném státě 19. století by se vláda neodvážila připustit potrestání rituální vraždy. Mezinárodní Žid se proto také „antisemitskému“ Rakousku důkladně pomstil likvidačním „mírem“ ze St.-Germain.

Pozoruhodná je rovněž role, kterou v tomto procesu sehráli dva dnes velice známí politici. **Tomáš G. Masaryk**, zednář, tehdy univerzitní profesor a jak známo sám Polozid, se horlivě Hilsnera zastával a napsal také na jeho obranu příslušný pamflet. Později se stal prezidentem Československé republiky. **Dr. Karel Baxa**, dnes primátor Prahy tehdy jako soukromý obhájce zájmů Anežčiny matky, Marie Hružové, v procesu skvěle vystoupil proti rituálním vrahům.

Vedle soudního vyšetřování redaktor vídeňského „Deutsche Volksblatt“ a pozdější státní rada Hans Arnold Schwer v Polné podnikl rozsáhlé soukromé pátrání a dal je k dispozici soudu. Roku 1900 svá zjištění publikoval ve Vídni pod titulem „Pravda o vraždách v Polné“.²¹

²⁰ V originále „Österreichische israelitische Union“.

²¹ V originále *Die Wahrheit über die Morde in Polna*.

Hilsner se světovým Židovstvem za zády a až do svého odsouzení v zajetí sebeklamu, že se mu může stát stejně tak málo jako ostatním rituálním vrahům v 19. století, vsadil na zapírání. **Popřel úplně všechno**, mnohem víc, než bylo dobré pro jeho obhajobu, protože se tím jen sám usvědčoval. Předběžné vyšetřování přineslo nezpochybnitelný důkaz jeho viny.

Tvrdošíjně zapíral, že Anežku vůbec znal. Že to byla zjevná lež, viděli jsme již výše ze svědeckých výpovědí, které vedly k jeho zatčení a z nichž jasně vyplývalo, že ji již delší dobu dokonce sledoval a nadbíhal a zvláště dokladně pozoroval její každodenní cestu domů do Polné.

Hilsner se snažil prokázat alibi tvrzením, že v den vraždy (středa 29. března) v lesíku Březina vůbec nebyl a naopak že ve tři hodiny odpoledne odešel z lesa poblíž Kateřinského vršku na městský trh, kde se procházel až do půl sedmé. V tu dobu se odebral do synagogy k bohoslužbě. Poté odešel domů a ulehl do postele. Na tržišti se měl setkat s dalšími mladíky Zelingrem a později s Leixnerem a Dvořáčkem. Poslední mu prý ukazoval novou pracovní knížku. Během bohoslužby od půl sedmé do sedmé hodiny jej měli údajně vidět kantor Ludvík Steiner, chrámový sluha Alexandr Basch a obchodník Jakob Lustig. **Žádný z nich jeho údaje nepotvrdil.** Zelingr, Dvořáček a Leixner shodně vypověděli, že Hilsnera asi ve dvě hodiny potkali na Kateřinském vršku, kde je vyzval, aby s ním šli do lesíku Březina, ale oni odmítli a Hilsner ve tři hodiny sám tím směrem odešel. Později jej toho dne již neviděli. Ani Dvořáček mu tehdy nemohl pracovní knížku ukázat, protože jak bylo úředně ověřeno, obdržel ji teprve 31. března od obecního úřadu. Hilsner poté přiznal, že se s třemi mladíky na Kateřinském vršku setkal, ale popřel, že by je zval jít s ním do lesa. Také tři Židé, Hilsnerem uvedení jako svědci jeho alibi, shodně prohlásili, že jej v synagoze neviděli. Hilsnerova matka vypověděla, že večer odešel z domu. Švec Antonín Dvořák viděl Hilsnera v den vraždy jít v půl jedenácté dopoledne kolem domu do lesíku Březina. V jedenáct hodin jej paní Kateřina Dvořáková viděla odtamtud se vracet. Bylo jí nápadné, že Hilsner šel jako tak často i ten den do lesa, přestože přšelo.

Velmi podezřelá byla také skutečnost, že si Hilsner 29. března **několikrát vyměnil oblečení**, jak potvrdilo několik svědků. Dopoledne měl na sobě zelenošedé oblečení, odpoledne na Kateřinském vršku svůj tmavomodrý sváteční oblek. V pět hodin odpoledne a později však byl navzdory židovskému svátku viděn ve světlešedém pracovním úboru. Hilsner střídání oděvu popíral a tvrdil, že celý den nosil sváteční tmavomodrý oblek; šedý prý vůbec nemá.

Cestou k vraždě a na útěku

Ve dnech před vraždou lidé v Polné viděli cizího, nanejvýš třicetiletého Žida, nápadného velmi odpudivým vzhledem a **kulháním na pravou nohu**. Jeho popis podala shodně řada lidí. Povozník František Cink jej viděl ráno 29. března a poté ve čtyři hodiny odpoledne stát s Oskarem Friedem před panským pivovarem. Poté Fried odešel a Hilsner se s pajdavým Židem odebral na tržiště za živého hovoru, během něhož se vždy po pár krocích zastavovali. Za horní branou se pátravě zastavili, jako by někoho očekávali. Cink zatím odjel s nákladem sena k paní Pojmanové a ukládal je na půdu. Paní Marie Huberová stála něco po páté hodině u brány. Cink i ona viděli Hilsnera v **šedém obleku** spolu stát s Bertholdem Friedem a několik kroků za nimi přicházet ulicí kulhavého Žida. Protože kouřili, Cink i paní Huberová na tři Židy volali, aby se s cigaretou nepřibližovali k nákladu sena. Hilsner oba společníky napomínal, aby poslechli.

Pokřivený Žid se zastavil a zhruba osm centimetrů široký, dosti dlouhý a v novinách zabalený předmět zastrčil do kapsy, takže mu z ní vyčníval asi na 30 centimetrů. Poté tři Židé rychle pokračovali cestou k Věžničce, vedoucí kolem lesa Březina. (Na místě vraždy byl nalezen novinový papír s krvavými skvrnami.)

Hilsner tvrdošíjně popíral, že by pokřiveného Žida znal. Výpovědi jeho mladšího bratra Icika se však prokázalo, že zmíněný cizí Žid **u nich doma přenocoval**. A na velkopáteční odpoledne (31. března, kdy zmizení Anežky ještě nebylo ani známé a ohlášené!) Cink při průjezdu branou znovu viděl pohromadě zmíněné tři Židy. Pajdavý Žid nesl balík, zabalený v převázaném voskovém plátně. Čtvrtý Žid, skleňář Hermann Basch, nesl příruční kufřík, a pátým ve skupině byl soustružník Leopold Graf. Všichni spěchali na nádraží. První tři zjevně doprovázeli odjíždějící, pajdavého Žida a Bertholda Frieda.

Jejich kvapný odchod byl zpozorován i dalšími svědky. Kloboučník Ludvík Fűrích je viděl zastavit se před sousedním domem kořalečníka Samuela Frieda. Bezpečně poznal Hilsnera a Grafa. Švadlena Anna Ningerová poznala zase Basche. Po chvíli se Graf a Fried stáhli do dvora, kde neklidně přecházeli a rozmlouvali. Fűrích byl zvědavý a šel k oknu naslouchat. Oba Židé však byli k němu obráceni zády, takže hovoru nerozuměl. Teprve když se otočili, zcela zřetelně dvakrát zaslechl otázku a odpověď. Fried ke Grafovi: „Jak je zašitá?“ (V jiddiš „schovaná“.) Graf: „Jako vloni!“ – Teprve po objevení mrtvého těla Anežky byl smysl obou vět jasný.

Přepadení v lese

V půl šesté večer 29. března se manželka starosty Věžničky, paní Johana Vomelová, vracela z nákupů v Polné domů přes les Březinu. Byla vzdálena asi 800 kroků

od místa, kde byla později zavražděna Anežka, když náhle v houští uslyšela šramot, jako by se tam někdo rychle prodíral lesem. Ulekla se, obrátila stranou a uviděla několik kroků za sebou člověka v **šedém obleku s oloupanou bílou holí** v ruce, jak k ní přiskakuje z houštiny. Překvapením ustoupila a cizinec také (protože až teď poznal, že to není očekávaná Anežka, které se podobala výškou i oblečením). Nepříjemný cizinec ji o několik kroků rychle předešel. Nápadně kýval tělem a holí v ruce pohazoval dopředu a dozadu (zvláštní držení těla i pohazování holí označili svědci jako charakteristické pro Leopolda Hilsnera). Neznámý se na paní Vomelovou zkoumavě podíval a se strachem v očích prohodil: „Dobré odpoledne! Kam máte namířeno?“ Pak ještě zamumlal několik slov jako: „Smrčky... jdu si támhle na smrčky“ a znovu zmizel v mlázi. Později 4. dubna při konfrontaci sice paní Vomelová nedokázala Hilsnera s jistotou znovu poznat, protože se mu tehdy v lese leknutím nepodívala pořádně do obličeje, potvrdila však, že postava i celkový vzhled se plně hodí na Hilsnera. Ten samozřejmě popřel, že by 29. března v lese Březině vůbec byl.

Viděn na místě činu

Teprve těsně před hlavním soudním přelíčením byl vzat do přísahy zámečník Petr Pešák, který do té doby mlčel, protože se obával ztráty židovských zákazníků. Osudného 29. března šel po páté odpoledne z Polné na Dobrouť. Přes louku se zadíval k lesíku Březině. Na jeho okraji spatřil muže ve **světlešedém obleku s bílou holí** v ruce. Poznal v něm jemu dobře známého Leopolda Hilsnera, který vyhlížel k městu. Za ním viděl dva muže v tmavém oblečení. Jeden byl vysoký a rameňatý, druhý stál v nějaké prohlubni a byl vidět jen do poloviny těla. (Bylo to asi **deset minut před vraždou v bezprostřední blízkosti místa činu**. Velký a rameňatý muž byl pajdavý Žid.)

Bezesné noci

V době, kdy se po Anežce již pátralo, ale na Leopolda Hilsnera ještě podezření nepadlo, poprosil jeho bratr Moric (Icik) svého učebního mistra, obuvníka Šice, o 100 zlatých pro Leopolda s tím, že ten chce odjet do Ameriky. Šic mu peníze nepůjčil, ale nad podivnou žádostí se zamyslel a řekl: „Nezabil snad nakonec tvůj bratr to děvče?“ – Dotázaný chvíli zaraženě mlčel a pak tiše prohodil: „Je to možné, zeptám se ho.“ – Když pak byla v sobotu objevena mrtvola a paní Šicová, ještě rozrušená pohledem se vrátila domů a líčila vražedný čin, řekl Icik náhle bez vyzvání: „**Tu přece zabil Polda** (Leopold). Kdykoli se o tom zmíním, bije mne. Dříve lehával se mnou v posteli a klidně spal, teď sebou neklidně hází a **modlí se hebrejsky**. V noci nemůže spát a často po místnosti neklidně přechází.“

Nález zakrvácených kalhot v synagoze

Hilsner popíral vlastnictví šedého obleku. Přesto byla při domovní prohlídce bytu jeho matky, Marie Hilsnerové, ve Velkém Meziříčí objevena vesta šedého obleku pod vrstvou starých ženských šatů. Hilsnerova matka se odstěhovala z Polné, protože ji po odhalení vraždy místní židovská obec vyhostila. (**Proč vlastně, jestliže byl Hilsner nevinný?**) Marie Hilsnerová přiznala, že vesta patří jejímu Leopoldovi. Vzdor pečlivému prohledání všech možných míst se však příslušné kalhoty nenašly. Mezitím Icik při výslechu 26. dubna vypověděl, „že **Polda šedé kalhoty má a jsou ukryté v kufru ve staré synagoze ve Velkém Meziříčí**“. Na místo se 27. dubna dostavila soudní komise a skutečně v kufru pod hromadou veteše našla kalhoty, patřící k Leopoldově vestě. Na kalhotách bylo několik červenohnědých skvrn, zřetelných i na omak zvláště na vnitřní straně pravé nohavice. Ve švech byly kalhoty ještě **vlhké** a poslední knoflík potažený nazelenalou plísní, zatímco ostatní zůstaly čisté a kalhoty jinak suché. **Ted' již musel Hilsner přiznat, že jde o jeho kalhoty.** Červené skvrny vysvětloval jako cihelný prach, když předešlého roku krátce pracoval na stavbě. Uvedl, že se nikdy nezranil ani nekrvácel. Hned po návratu do Polné pracovní kalhoty uložil do kufru a od té doby nikdy nenosil. Vlhkost však jasně ukazovala, že kalhoty **byly před nedávnem vyprané**.

Byly proto odeslány do Prahy na soudní lékařské prozkoumání. Po makroskopické, mikroskopické, chemické i spektroskopické analýze vydali soudní lékaři profesor dr. Reinsberg a docent dr. Slavík následující znalecký posudek: Z nálezu lze s téměř naprostou jistotou soudit, že „zkoumané skvrny pocházejí od krve a podle množství příslušných prvků od **lidské krve**. Z okolnosti, že příslušné prvky nebyly nalezeny v horní vrstvě látky, nýbrž jen ve spodních partiích, lze usuzovat, že skvrny byly **čištěny vodou**. Proto také nebylo možné prokázat spektrograficky hemoglobin“. – Tím se však vysvětlilo, proč matka i syn kalhoty ukryli a jejich existenci tak znepokojeně popírali.

Hilsner rovněž popíral vlastnictví velkého nože; měl prý jen malý kapesní nůž. Jeho „nejlepší“ přítel, obuvnický pomocník František Veselý, tovární dělnice Josefa Vytlačilová i František Bařík však dosvědčili, že u něj několikrát viděli asi 40 cm dlouhý a 3 cm široký nůž, který nosil v koženém pouzdře.

O spolupachatelích a rabínu Goldbergovi

V pondělí nebo úterý 27. či 28. března se Icik Hilsner objevil v práci neumytý a neučesaný a byl svým mistrem Šicem pokárán. Icik se omlouval tím, že u nich přenocoval rabín z Polska, on že se dlouho musel modlit s modlitebními řemínky a hned brzy ráno vyběhl z domu, protože se mu zavšivený rabín hnusil. Také příští

den přišel Icik do práce ve stejném stavu a mistr jej poslal domů se umýt; znovu se omlouval přenocováním cizího Žida.

V čase zavraždění Anežky byli viděni v Polné **dva** kulhaví Židé. Jedním byl pobuda Beran, který si od 20. do 30. března v polenské šatlavě odpýkával trest za nepovolenou žebrotu. Matka Hilsnerová i Icik ovšem roztrušovali, že prý byl Beran dozorcem propuštěn ze šatlavy již o dva dny dříve. Neprokázano se, zda je to pravda nebo není. Jisté je tolik, že na Beranovi nějaký čas lpělo podezření, že on byl oním pajdavým Židem, který spolu s Hilsnerem spáchal vraždu. Přesto nebyl identický s druhým kulhavým Židem, na nějž existovala řada přesných popisů osoby, které se naopak na Berana naprosto **nehodily**.

Na vraždě se podílející pokřivený Žid byl viděn povozníkem Cinkem v den vraždy před šestou hodinou ráno vyčkávavě postávat před krámem kupcové Vladykové u horní brány. Tehdy stál poblíž Josef Strnad a prohodil k Cinkovi: „Co říkáš, to je ale ohavný Žid! Vypadá jako opice.“ Cink se tomu souhlasně zasmál. Žid za sebou při chůzi táhl pravou nohu a Cink jej popsal následovně: Mrtvolný obličej s vypouleným očima a asi tři týdny starým strniskem vousů, s hlavou nahore se zužující, velký, ramenatý, asi 25 let starý, s černým kloboukem, šedým svrchníkem se sametovým límcem a v tmavých kalhotách. Strnad k tomu ještě doplnil: Barva vlasů i vousu černá. Také všechny ostatní popisy se v podstatných rysech zcela shodovaly. Na ulici stojící vdova po obchodníku s obilím, Julie Pešáková, i naproti bydlící obuvník Josef Čermák viděli jimi na 28 až 30 let odhadovaného pokřiveného Žida v 11 hodin dopoledne v den vraždy přicházet od Hilsnerova obydlí k druhému domu židovské obce. Tam bydlící rabín Goldberg stál na balkóně. Pajdavý Žid jej pozdravil a rabín k němu promluvil. Hovořili asi tři nebo čtyři minuty a poté rabín náhle hodil dolů složený papír, který pajdavec zdvihl z dlažby a okamžitě schoval do kapsy. Poté zmizel v bráně průchodního domu. O něco později paní Antonie Šicová a Marie Šůrová (která pak večer před zavražděním potkala Anežku) viděly pajdavého Žida vycházet z rabínova domu. Nyní nesl balíček ve voskovaném plátně, převázaný provázkem. Dotazoval se po obydlí tří Bodanských, Hilsnerových příbuzných. Byla mu ukázána, ale nešel k žádnému z nich, nýbrž se vrátil k rabínovu domu a zmizel v jeho (průchodní) bráně. Vypadal velice rozrušený a vyděšený, takže se zdál kulhat ještě silněji než dříve. Balík (zjevně tentýž, který nesl invalida cestou k nádraží) byl asi 30 až 36 cm dlouhý, 20 cm široký a 15 až 20 cm vysoký. (Mohla v něm tedy být nádoba o obsahu přes šest litrů.) V dopisu, zaslaném 1. října 1899 po prvním procesu s Hilsnerem vídeňskému listu „Neue Freie Presse“, rabín Goldberg prohlásil, že 29. března neviděl žádného cizího Žida, ani mu neházel papír, nýbrž pouze nějakému žebrákovi v papíru zabalenou almužnu. Místní obecní úřad však zjistil, že toho dne v Polné vůbec žádný žebrák nebyl.

Třetí Žid, viděný na cestě k místu činu, byl svědky označen za **Bertholda Frieda** a při konfrontaci během předběžného vyšetřování **znovu identifikován** zčásti s naprostou jistotou, zčásti s velkou pravděpodobností. Byl nápadný hlavně vpředu

zkadeřenými vlasy, velkýma očima i charakteristickým oděvem. Kromě polenských svědků proti němu mluvilo i **oznámení kolínského Žida Otto Lustiga**, které učinil tamějšímu policejnímu komisaři. Říkalo se tam: Jemu osobně známý Berthold Fried se mu (Lustigovi) cestou z Turnova do Železného Brodu **přiznal, že spolu s Hilsnerem zabil Anežku Hružovou**.

Fried byl právě ve vazbě v Praze pro potulku. Vyšetřující soudce kutnohorského okresního soudu Baudiš požádal o jeho eskortování do domovské obce Polné, kde pak proběhla konfrontace se svědky. Na dotaz polenského starosty Sadila kolínský policejní komisař 25. července sdělil: Fried byl v Kolíně vyslechnut 24. července. „Podotýkám, že Fried zpočátku popíral, že by Lustiga znal, a teprve když jsem mu z jeho cestovní knížky dokázal, že v Turnově a Železném Brodu byl, přiznal, že Lustiga zná a uvedl jej i celým jménem. Řekl jsem mu, že Lustig proti němu svědčil a potvrdil jeho výpověď. Zbledl jako stěna a s výkřikem: „Bože, to přece nemohl udělat!“ se téměř zhroutil. (Moje vlastní pozorování.) Lustigova výpověď končí slovy: „**Když je mezi námi taková banda, pak ať za to pyká**, a potom můžete mé svědectví jako Žida brát vážně!“

Pak se ukázala zvláštní věc, že totiž ve Všeobecné nemocnici v Humpolci je Berthold Fried zanesen jako hospitalizovaný od 24. března do 3. dubna. Přestože řada svědků před vyšetřujícím komisařem (i později během porotního procesu) s naprostou jistotou vypověděla, že Berthold Fried byl 28. a 29. března viděn i osloven v Polné, zmíněný nemocniční záznam stačil kutnohorskému státnímu návladnictví k prohlášení všech výpovědí za mylné a k upuštění od žaloby na Frieda. A přesto mohlo mnohem spíše dojít k omylu nebo dokonce k záměrné chybě při zápisu o jeho propuštění z nemocnice. Nestalo se snad ještě nikdy, že by alibi bylo obstaráno podvodně?

2. část

Kutnohorský porotní soud

Po skončení předběžného vyšetřování byl kutnohorským státním návladnictvím vyhotoven obžalovací spis. Od 12. do 16. září pak probíhal proces před příslušným porotním soudem v Kutné Hoře. Procesu předsedal okresní soudní prezident a dvorní rada dr. Ježek s přísedícími dr. Peškem a dr. Budeciem. Žalobu zastupoval státní návladní dr. Schneider-Svoboda. Rovněž porota zasedla v plném stavu a soudní síň byla obecnstvem zaplněná do posledního místečka. Třetinu tvořili zahraniční židovští novináři dokonce až z Paříže.

Prezident zahájil soudní přelíčení 12. září v 9 hodin dopoledne. Po vzetí porotců do přísahy se četl obsáhlý obžalovací spis. Poté byl obviněný vyzván vypovědět, co dělal 29. března toho roku.

Hilsnerovy odpovědi: zapírání

Hilsner: Odpoledne ve tři hodiny jsem odešel na Kateřinský vrch. Tam jsem potkal Leixnera, Dvořáčka a Zelingra. Vyzval jsem je jít společně do města. Když odmítli, šel jsem tam sám kolem hájku a pivovaru. Po čtvrté hodině jsem byl na náměstí.

Prezident: Poslyšte, to vám tak krátká cestu trvala hodně dlouho!

Hilsner: Zelingr popírá, že byl se mnou, ale je to pravda. Co jsem v předběžném vyšetřování řekl o Leixnerovi a Dvořáčkovi, ovšem pravda není, protože Dvořáček dostal pracovní knížku teprve o dva dny později.

Prezident: Proč jste to tedy při výslechu uváděl?

Hilsner: Zmýlil jsem se!

Prezident: Tak, zmýlil!

Hilsner: Po příchodu k horní bráně jsem potkal Brettische a Hugo Frieda a odešel jsem s nimi do synagogy. Bylo nás tam víc než deset a modlili jsme se. Pak jsem se šel domů najíst.

Prezident: Co jste jedl?

Hilsner: Macesy. Bylo sedm hodin večer. Pak jsem šel spát.

Když byl Hilsner dotázán po jednotlivých místnostech obydlí a ubytování cizinců, odpověděl, že u nich často přespávali cizí Židé.

Prezident: Znal jste Anežku Hrůzovou?

Hilsner: **Ne, neznal jsem ji.**

Prezident: Tedy jste ji vůbec neznal? Víte o tom, že máme řadu svědků, kteří potvrzují, že jste ji **znal dokonce velmi dobře**? Proč jste potom během předběžného vyšetřování řekl, že jste ji přece jen znal? (Rozruch v soudní síni.)

Hilsner: Sice jsem ji potkával, ale neznal jsem ji jménem; také jsem s ní neměl poměr.

Prezident: No prosím! (Veselí v soudní síni.)

Hilsner: Ale nikdy jsem s ní nemluvil.

Prezident: Máme však svědky, že jste jednou za ní šel až ke Koudelovu domu. Bála se vás a raději se vrátila. Tedy jste ji dokonce **pronásledoval**.

Hilsner: Neznal jsem ji.

Prezident mu namítl, že si Anežka matce a poručníkovi stěžovala na strach z Hilsnera.

Hilsner: Věděl jsem, že u Prchalové šije nějaké děvče, ale jméno jsem **neznal**.

Prezident: Tak se podívejte! Každou minutu nám tu říkáte něco jiného. ... Jak jste byl toho dne oblečený?

Hilsner: Slavný soude, celý den jsem měl **tmavomodrý** oblek.

Prezident: Dopoledne však zelenavý?

Hilsner (otázkou zaskočený): Odpoledne na Kateřinském vršku jsem měl tmavomodrý.

Prezident: To je pravda. Proč jste potom ve tři hodiny z Kateřinského vršku odešel?

Hilsner (váhavě): Měl jsem hlad.

Prezident: Tak, již ve tři hodiny? Říkáte, že jste tehdy nešel směrem k lesíku Březina. Přesto jste až ve čtyři hodiny přišel na náměstí. Kde jste byl tak dlouho?

Hilsner: Zelingr to ví, i když říká, že se mnou nebyl.

Prezident: Ta věc se Zelingrem je také nepravdivá. Během předběžného vyšetřování jste uváděl, že vás dohonil, pak jste zase šel rovnou s ním, a najednou jste se s ním setkal teprve na náměstí! ... Kolik obleků vůbec máte?

Hilsner: Tři obleky. Šedý, černý a tmavomodrý.

Prezident: Ale měl jste **ještě jeden šedý**.

Hilsner: Ano, od paní Hitschmannové.

Prezident: No vida! Proč jste potom tak dlouho zalhával? Kolem toho se přece všechno točí. (Vzrušení v soudní síni.)

Hilsner: Myslel jsem, že ten oblek matka prodala a proto jsem o něm nemluvil.

Prezident: Pak jste přece mohl říci: „Myslím, že ten šedý matka prodala.“ Bylo by to mnohem věrohodnější. Vy jste však lhal do té doby, než **váš vlastní bratr vypověděl**, že kalhoty od obleku jsou ve staré synagoze. (Soudní sluha klade kalhoty na stůl.) Jsou to vaše kalhoty?

Hilsner: Ano.

Prezident (vážným hlasem): Obžalovaný! Na těchto kalhotách byly nalezeny skvrny od krve a soudní lékaři říkají, že je to lidská krev (Vzrušení.)

Hilsner: Slavný soude! Loni jsem byl ve Žďáru zaměstnán na stavbě dráhy. Lámal jsem se Skálou kameny; přitom mi jeden upadl na **levou nohu** a já jsme se skutálel ze svahu.

Prezident: Krvácel jste?

Hilsner: Ano, také z nosu.

Prezident: Vidíte, ani to jste dříve neřekl. Jak se však dostaly skvrny krve na nohavici?

Hilsner: Možná jsme se o ni otřel.

Prezident: Co jste si přitom ještě poranil?

Hilsner: Nohu.

Prezident: Kterou?

Hilsner (váhavě): Pravou.

Prezident: Tak? Předtím jste říkal **levou**. (Veselí v sále.)

Hilsner: Snad jsem se tehdy zmýlil. (Znovu pobavení v publiku.)

Prezident: Nejpravděpodobnější je, že jste si neporanil **žádnou** nohu. Dělník Skála to vyprávěl úplně jinak. Když se vám zdál kámen příliš volný, vylekaně jste od něj odskočil a skutálel se ze svahu. Všichni se vám smáli a pak jste se zase vrátil do práce. ... Nyní přicházíme k tomu, kdy jste byl v lese Březina. Byl jste viděn jít

tam a vracet se dopoledne, a (hlasitě) **večer tam jít znovu**. A víte také v jakém obleku? V **šedém**!

Hilsner: **Nebyl jsem ve dne v lese** Březina a proto jsem tam nemohl být viděn.

Prezident: Znáte malíře pokojů Muzikáře a povozníka Cinka? Oba vás tam jasně viděli. Cink vás viděl jít se dvěma dalšími Židy kolem Pojmanova domu. Kdo byl kulhavý Žid, s kterým jste tehdy šel?

Hilsner: Nešel jsem přece s nikým.

Prezident (ukazuje bílou, oloupanou hůl): Hilsnere, podívejte se zde na tu hůl. Je otlučená od úderů a skvrny na ní jsou od krve, krve Anežky Hrůzové. Patří tato hůl vám?

Hilsner: Ne. Míval jsem hůl, ale červenou.

Prezident: Kde je?

Hilsner: Nevím.

Prezident (bere hůl do ruky, přistupuje k Hilsnerovi, připomíná mu přepadení paní Vomelové v lese a napodobuje, jak tehdy obžalovaný hůl držel): Podívejte se, jak všechno souhlasí. Paní Vomelová říká, že jste měl **šedý oblek a bílou hůl**. Když jste na paní Vomelovou vyskočil z houští, mával jste s ní takto (opakuje pohyb po Hilsnerovi). Co tomu říkáte?

Hilsner: V lese Březina jsem nebyl a tedy jsem tam nemohl mít ani hůl.

Prezident: Hilsnere, teď vám musím připomenout něco velice závažného. Svědek Pešák vás **viděl v době vraždy blízko místa činu s holí v ruce**.

Hilsner (rychle): Slavný soude! Chtěl bych zde říci následující: Celá ta věc vychází z Vídně. Pročpak se svědek Pešák přihlásil až teď?

Prezident: To se vysvětlilo. Pešák nechtěl dříve mluvit, protože měl od Židů zakázky. Pak se však s tím někomu svěřil a věc se dostala až sem. A skutečně od té doby také **od Židů již žádnou zakázku nedostal**.

Hilsner: To všechno jsou svědci, kteří mi chtějí způsobit jen neštěstí.

Prezident: Mezi těmi, kdo svědčí proti vám, je **vaše vlastní matka, bratr i vaši souvěrci**. Vaše matka říká, že jste toho večera ještě jednou odešel ven z domu; vy tvrdíte, že jste spal. Váš bratr neví nic o tom, že jste mu, jak tvrdíte, otvíral dům. A Steiner ani Lustig nevědí o tom, že jste byl v synagoze. Tito svědci vás přece nechtějí dostat do neštěstí. ... Nyní se dostáváme k noži. Vražda byla spáchána velkým a velmi ostrým nožem, a (přistupuje k Hilsnerovi) **vy jste takový nůž měl**. (Naléhavým, ale tichým hlasem): Hilsnere, přiznejte se, bude to tak pro vás lepší. **Všichni svědci vypovídají proti vám**.

Hilsner (plačtivě): Už šest měsíců sedím nevinně ve vyšetřovací vazbě.

Prezident: Bude to pro vás lepší, když se přiznáte. K čemu ještě lhát? Uslyšíte svědkyni Vytlačilovou, která u vás viděla velký nůž.

Hilsner: **Neměl jsem žádný nůž**.

Prezident: Viděl jste mrtvolu Hrůzové?

Hilsner: Ne.

Prezident: Ale přece na hřbitově. Pohlédl jste se na mrtvou? (Dělá prstem pohyb kolem krku.) Podívejte se, jaký hrozný řez měla mrtvola, a takový může být veden jen nějakým podobným nožem, jaký jste měl.

Hilsner: Já jsem to neudělal.

Prezident: Možná vám uvěřím, že jste smrtící řez nevedl, aby byl jste u toho.

Přisedící Pešek: Jak je to s ostatními Židy, s nimiž jste se v den vraždy viděl?

Hilsner: **Neměl jsem vůbec žádné židovské kamarády**, jen katolické.

Dr. Pešek: Myslím, že by bylo lepší říkat pravdu a přiznat se.

Prezident (ukazuje na kalhoty na stole): Kalhoty byly prané. Udělal jste to vy?

Hilsner: Ano.

Prezident: Tedy znovu přiznáváte? Kdy jste to udělal?

Hilsner: Loni ve Žďáru.

Prezident: A to ještě kalhoty pořád neuschly, když je komise našla? To vám nikdo neuvěří.

Státní návladní: Svým lhaním jste se připravil o dobrodiní důvodu ke zmírnění trestu. Máme přes padesát svědků, kteří mluví proti vám, a mezi nimi i vaši vlastní matku.

Soukromý zástupce zúčastněné strany, dr. Baxa: Jak přišli lidé na myšlenku, že to **vy** jste pachatelem vraždy? V předběžném vyšetřování říkali: „Protože my Židé jsme tehdy měli poslední sváteční den a také se věří, že potřebujeme křesťanskou krev.“ Hilsner na to **mlčel**.

Zločin spáchalo více osob

Jako první byla vyslechnuta Anežčina matka Marie Hrůzová, která se cestou na stanoviště svědků vyhnula Hilsnerovi velkým obloukem. Mimo jiné vypověděla: Anežka by se Hilsnera rozhodně nemusela obávat, kdyby ji přepadl **sám**.

Prezident: Myslíte tedy, že jich muselo být víc?

Svědčyně: Ano.

Prezident: Podezírala jste někoho z pachatelství?

Hrůzová: Hned jsem podezírala Hilsnera, protože ji pronásledoval.

Prezident: Kdy se Anežka zmínila, že ji pronásleduje?

Svědčyně: Několik dní před vraždou.

Četnický strážmistr Klenovec popsal nalezení mrtvoly i zabezpečení místa před davem zvědavců. Okamžitě mu bylo jasné, že smrtelná rána nemohla být zasazena kapesním nožikem. Zpočátku neměl žádné konkrétní podezření na pachatele, ale pak se obrátilo na Hilsnera. Když jeden z jeho kamarádů vypověděl, že vlastnil velký nůž, provedl u něj domovní prohlídku.

Hilsnerův obhájce dr. Auředníček: Neslyšel jste, že **bratr zavražděné** byl tehdy poškrábaný v obličeji?

Svědék: To jsou jen plané řeči. Vraždu muselo ostatně spáchat několik lidí.

Dr. Auředníček: Nevíte o dalších důvodných podezřeních proti Janu Hružovi?

Svědék: Ne. (Str. 142, 153 ad., 166.)

Poručník Novák byl prezidentem dotázán na zavražděnou: Byla silná?

Novák: Ano, vždyť také sama orala.

Prezident: Dokázal by ji Hilsner přemoci?

Svědék: Takový skrček? (Veselí v sále.) Muselo by jich být víc. ... Pak vypravoval, jak Hilsner Anežku pronásledoval a ona jej žádala o ochranu.

Prezident: Hilsnere, co tomu říkáte?

Hilsner: Nikdy jsem ji nedoprovázel.

Prezident: Rád věřím, protože to by si Anežka nenechala líbit. Ale vy jste ji pozoroval a pronásledoval, to je zcela jisté.

Švadlena Prchalová, u níž Anežka pracovala, ji vylíčila jako veselou a **velmi silnou** dívku.

Tři vrazi

Druhý den hlavního přelíčení byl jako první slyšen obuvník Šic, Icikův mistr. Uvedl, jak mu Icik (Moric) často vyprávěl o přenocování cizích Židů včetně koše-ráků a rabínů v obydlí Hilsnerových, jak Icik ve dnech kolem vraždy přišel do práce nemytý a nečesaný a omlouval se přenocováním rabína z Polska. Také se zmínil, jak mu Icik řekl: Je možné, že jeho bratr Leopold zabil Anežku a vyprávěl mu o jeho bezesných nocích po objevení mrtvoly; on ji zavraždil a teď se v noci pořád modlí hebrejsky a obrací se ke stěně.

Prezident: To opravdu řekl?

Svědék: Ano, zcela jistě. (Str. 116 ad.)

Šic se podílel na pátrání redaktora Schwera z vídeňského listu „Volksblatt“. Dr. Auředníček to hodlal postavit jako nepřipustné vměšování do úředních záležitostí. Poté dr. Baxa pronesl následující závažné výroky (str. 140, 164, 166), zaměřené především proti vyšetřujícímu soudci Reichenbachovi: „Kdo byl tehdy svědkem toho, **jak** se v této věci vedlo vyšetřování, ten již ví, že zdaleka nebylo uděláno všechno tak, jak mělo být. Mnoho okolností bylo puštěno se zřetele. Hodně **podezřelých** osob **nebylo zatčeno** a naopak se dostaly **do vězení** osoby, jejichž **nevina se rychle prokázala**. Kdyby bylo tenkrát podniknuto všechno, co se mělo, byla by tato temná a mysteriózní záležitost již **dávno plně objasněná**. (Bouřlivý souhlas a potlesk v auditoriu. President vyzývá ke klidu.)

Jako svědek je nyní předvolán Hilsnerův bratr Moric (Icik), ale využívá svého práva nevypovídat – zjevně aby nemusel svědčit v bratrův neprospěch.

Malíř pokojů Muzikář potvrzuje, že odpoledne v den vraždy mezi 4. a 5. hodinou viděl Hilsnera v **šedém obleku** na náměstí ve společnosti několika Židů. Hils-

ner šedé oblečení znovu popřel. Muzikář opakuje svou výpověď Hilsnerovi do tváře a potvrzuje ji připomenutím, jak tehdy ještě paní Vladykové řekl, že se diví, jak se může Hilsner potloukat po městě ve starém obleku, když přece Židé mají svátky. Svědek dále líčí, že také dopoledne Hilsnera viděl, ale tenkrát v tmavomodrém obleku.

Povozník František Cink svědčí s naprostou přesností o scéně před Pojmanovým domem při skládání sena. Popisuje, jak jej po páté hodině Hilsner se dvěma Židy míjel a **rychle odcházeli k lesíku Březina**. Uvádí, jak Hilsner své společníky ještě vyzval k uhašení cigaret i jak ohavný a pajdavý Žid rychle schoval do kapsy dlouhý a úzký předmět, zabalený v novinách (**vražedný nůž**). Hilsner měl tehdy na sobě **šedý** oblek. (Str. 113.)

Přisedící dr. Pešek: Mohl byste to říci Hilsnerovi do očí?

Cink: Ano, jistě.

Přisedící: Učiňte to. Hilsnere, přistupte blíž!

Cink (k Hilsnerovi): Toho dne, kdy jsem vás viděl, jste měl na sobě **šedý** oblek. (Rozruch v sále.) – Hilsner znovu zapírá.

Obuvnický mistr Josef Škareda soudu uvádí: Když odpoledne v den vraždy pracoval u otevřeného okna (v ulici, kde stojí Pojmanův dům), viděl Hilsnera – kterého zná již čtyři roky – spěchat s nějakým druhým Židem směrem k posledním domům v Polné na cestě do lesa Březina. Třetího (pajdavého) Žida si nevšiml. Hilsner měl na sobě **šedý** oblek.

Prezident: Druhého Žida jste tedy viděl a poznal?

Svědek: Ano. Byl malý.

Prezident: Kdo to byl?

Škareda: **Berthold Fried**. (Pohnutí v sále.)

Prezident: Cože? Berthold Fried? Ale vždyť ten byl tou dobou přece v humpolecké nemocnici. (Str. 121 ad.)

Svědek: **Co říkám, je svatá pravda!** Máme řadu svědků, kteří jej znají, a také ho viděli. Máme svědky na to, že předcházejícího večera si Fried v Polné objednal nové boty.

Prezident: Ale když byl v nemocnici, jak potom mohl být v Polné?

Svědek: **Trvám na tom, co jsem vypověděl.**

Dr. Auředníček: Kteří svědci Frieda viděli?

Svědek: Obuvník Vomela a jeho učedníci.

Hilsner popírá, že by jej Škareda byl viděl.

Dr. Baxa požaduje předvolání Vomely, jeho učedníků a bednáře Dočekala. Státní návladní se proti tomu vyslovuje, protože je prý naprosto jisté, že Fried byl v nemocnici.

Starostova žena Johana Vomelová z Malé Věžnice líčí soudu přepadení v lese. Hilsner se musí postavit před ní. Vomelová zpočátku prohlašuje, že jej znovu nepoznává. Pobuda v šedém obleku se jí tehdy zdál mít plnější obličej. (Je však třeba

vzít také v úvahu, že Hilsner při přepadení byl v světle šedém, při soudním přeličení v tmavém obleku, a také že mezitím seděl pět měsíců ve vazbě. Výpověď přesto dokazuje, že svědkyně chtěla soudu sdělit jen čistou pravdu a s naprostou jistotou.) Velikost postavy ovšem souhlasí. Na výzvu prezidenta soudu musel Hilsner několikrát přejít sem a tam. Poté svědkyně na dotaz státního návladního prohlásila, že **postava, držení těla i pohyby zcela souhlasí**. Podle obličeje jej nemůže s jistotou poznat, protože byla tehdy hodně vyděšená.

Korunní svědek

Nyní vypovídá zámečnický mistr Petr Pešák o tom, jak odpoledne v den vraždy šel do Dobroutova.

Prezident: Kdy jste vyšel z domova?

Svědek: Ve čtyři hodiny.

Prezident: Víte to zcela jistě?

Svědek: Ano.

Prezident: Odkud?

Svědek: Protože jsem před odchodem natahoval hodiny.

Prezident: Šly přesně?

Svědek: Ano, podle věžních hodin.

Prezident: Dobrá, pokračujte.

Pešák: Nejprve jsem se zastavil u truhláře Večeři a od něj jsem v pět hodin pokračoval do Dobroutova.

Prezident: V pět hodin. Jak to víte?

Svědek: Protože jsem se podíval na věžní hodiny.

Prezident: Co bylo potom?

Pešák: Asi po čtvrt hodině jsem se zastavil a zadíval k lesíku Březina, kde jsem před lety výhodně nakoupil dřevo. Tu jsem naproti u lesa spatřil stát **muže ve světlém obleku s bílou holí v ruce**. (Vzrušení v sále.) Za ním, napůl zakrytý křovím, stáli **dva další muži** v tmavém oblečení. (Vzrušení.) Muž ve světlém obleku vyhlížel k městu, náhle učinil vojenský obrat na místě (svědek napodobuje pohyb) a s holí, kterou držel v půli délky, šel ke dvěma ostatním. Jeden z nich stál v nějaké mělké prohlubni, a proto nemohu říci, jak byl velký. Ale druhý, kterého jsem viděl zřetelně, byl velký, silný a ramenatý. Oběma jsem neviděl do obličeje, ale dobře jsem rozeznával jejich záda a ramena. Zmíněné dva muže jsem neznal.

Prezident: A kdo byl ten třetí?

Svědek: Do obličeje jsem mu také neviděl, ale (v sále vzrušení, pak napjaté ticho) podle **celkové postavy, oblečení, chůze i charakteristického držení hole** to byl **Leopold Hilsner** (pozdvížení v soudní síni).

Prezident: To jsem chtěl vědět. Hilsnere, vstaňte a přistupte k svědkovi. (K Pešákovi): Řekněte mu to do očí!

Pešák (stojící před Hilsnerem říká hlasitě): **29. března jste byl viděn na okraji lesa Březina.**

Hilsner (zajímavě): To jsem nemohl být já. **Vždyť vás vůbec neznám.**

Svědék: Cože? Mne neznáte? Vždyť jste mě pokaždé zdravil: „Dobrý den, pane Pešáku“! (Šum v sále.) – Hilsner to popírá.

Svědék: To už je trochu moc! Vždyť bydlím přece hned vedle vás. Nevzpomínáte si, jak jste byl u mne se svou matkou, abych jí dodával mléko?

Hilsner: To jsem byl ještě dítě.

Svědék?: Ne, to bylo před dvěma roky.

Hilsner říká, že mu připadá podivné, když svědek během předběžného vyšetřování mlčel a teprve teď vypovídá.

Prezident: My již víme, proč: **Nedostává od Židů žádné zakázky.**

Obhajoba povolala proti Pešákovi řadu svědků, kteří pravděpodobně měli prokázat, že vypovídal nepravdivě. Měli dokázat, že je krátkozraký a proto ze svého místa nemohl vidět k lesu Březina, a dále že dříve vedl závadný život a dokonce se prý měl dopustit krádeže vloupáním. Proto se prezident nyní svědka ptá: Slyším, že prý jste krátkozraký.

Pešák: Ne, naopak vidím na dálku lépe než na blízko.

Prezident: Jak daleko bylo to, co jste pozoroval?

Svědék: Jak jsem se naučil odhadovat na vojně, takových 600 kroků.

Prezident: Policejní komisař Sedlák však včera řekl, že to bylo asi 900 kroků.

Svědék: Já to odhaduji na 600.

Dr. Auředníček: Skutečně jste pracoval pro Židy? Můžete uvést jejich jména?

Svědék: Jen si jděte do Polné za Židy a oni vám to už sami řeknou.

Prezident: Pane svědku, tak se s obhájcem nemluví! Nyní se vás ptám já: Pro koho jste pracoval?

Svědék: Pro Adolfa Basche, Hitschmanna, pro Basche pod kostelem i pro Schillera.

Nyní přicházejí na řadu dr. Auředníčkem předvolaní svědci v Hilsnerův prospěch.

Prezident (prvnímu z nich): Pane svědku, znáte Pešáka?

Ignác Cerman: Ano.

Prezident: Je to řádný a slušný člověk?

Cerman: Samozřejmě.

Prezident: Dobrý Bože, vždyť vy máte přece dosvědčit, že Pešák kradl a je tedy zloděj.

Svědék (rozhořčeně): To rozhodně není pravda.

Prezident: Měl byste prý také vědět, že nikdy nepracoval pro Židy.

Svědék: Ale já dobře vím, že pro Židy pracoval.

Prezident (ke svědkově manželce): Znáte zámečníka Pešáka?

Paní Cermanová: Chci zde hned říci, jak to bylo (tím myslí, jak se stalo, že je vedena jako svědek proti Pešákovi). Letos v létě byl u nás nějaký pán, který si říkal Daniel z Vídně. (Hlas z obecnstva: Aha, Židé z Vídně!) Zmíněný Daniel si chtěl u nás objednat vajíčka a také říkal, že si hodlá v Polné koupit dům. Vyptával se mne na vraždu.

Prezident: Jmenoval se tedy Daniel?

Svědkyně (dává na stůl navštívenku): Zde je jeho adresa.

Prezident (čte): „Daniel, pánský krejčí, Vídeň, 2. okres, Rote-Stern-Gasse 23.“ (Zvolání z publika: Tam ho nikdo nenajde!)

Vstává svědek Šereda a říká: Slavný soude! Dotyčného Daniela jsem dobře znal. Není to žádný pánský krejčí, pracoval ve Žďáru a je to **Hilsnerův kolega**. (Pozdvižení v soudní síni.)

Paní Cermanová ještě dodává, že na Pešáka neví naprosto nic špatného nebo pohoršujícího.

Prezident (k dalšímu svědkovi): Znáte Pešáka?

Svědek Innocenc Eis: Ano.

Prezident: Má to prý být špatný člověk.

Svědek: O tom nevím ani to nejmenší.

Prezident (k poslednímu ze svědků v Hilsnerův prospěch): Vy máte údajně vědět, že je Pešák krátkozraký.

Svědek Radouš: Cože? Krátkozraký? Je naopak dalekozraký! (Pobavené veselí v sále a volání: Takhle vypadají svědci obhajoby!)

Hilsner po vraždě

Paní Marie Sobotková vypovídá, že 29. března po západu slunce v šest hodin večer (tedy po vraždě) od Božích muk (kříže na kraji lesa Březina) viděla jít Hilsnera rychle dolů loukou a když přišel k můstku, odplivl si na obě strany. Viděla jej ze 30 kroků a tedy také s jistotou poznala. Hilsner to popírá. Je však pozoruhodné, že jej viděla v tmavém obleku. (Pokud by se nemýlila, je možné přepokládat, že se Hilsner v lese převlékl. Ostatně jde znovu o jasný důkaz, že svědci chtěli vypovídat jen pravdu.)

Hilsnerův holič také potvrdil, že Leopold měl ve zvyku nosit hůl nezvykle v prostředku.

Antonín Dvořáček, Rudolf Leixner a Vincenc Zelingr vypovídají o své schůzce s Hilsnerem na Kateřinském vršku, že je ve tři hodiny vyzval jít s ním do lesa Březina, ale že oni odmítli a on tam šel sám. Také poznávají šedivé kalhoty jako Hilsnerův majetek. Leixner vyprávěl Hilsnerovi a nálezu mrtvoly. Když se přitom na

něj podíval, byl v **obličejí celý rudý**. Zelingr, který se účastnil útoku lidu na židovské město po Hilsnerově zatčení, byl převeden v trestaneckém oblečení.

Prezident: Proč jste uvězněn?

Svědék: Protože jsem jednomu Židovi rozbil okno. Hilsner tvrdí, že se večer se Zelingrem procházel.

Svědék: To není pravda!

Obhajoba vede pak tři svědky, kteří mají potvrdit, že Hilsner večer v den vraždy byl v synagoze. Čte se výpověď kantora Ludvíka Steinera. Prohlašuje, že Hilsnera v chrámu **neviděl**. Polenský košerák Alexander Basch vypovídá, že Hilsner je jeden z nejhorlivějších návštěvníků synagogy, ale toho večera jej tam však **neviděl**. Jakob Lustig vypovídá, že si nedokáže vzpomenout.

Prezident (k Hilsnerovi): Nikdo vám tedy nemůže dosvědčit, že jste ten večer byl v synagoze.

Hilsner: Slavný soude! Velectěná poroto! Všichni tři stáli před synagogou a viděli mne tam vcházet.

Obuvnický pomocník František Veselý se nejvíce ze všech stýkal s Hilsnerem. Vypovídá, že když byl Hilsner všeobecně označován za vraha, na velikonoční pondělí se za ním vydal a řekl mu: „Řekni, jestli jsi to byl ty. Všude se mluví o tom, že ty jsi pachatel.“ Hilsner sklopil oči a odpověděl: „Zeptej se Leixnera, já nic nevím.“

Hilsnerův košerácký nůž

Prezident (ke svědkovi): Viděl jste někdy u Hilsnera nůž?

Svědék: Ano. Jednou mi za branou ukazoval nůž.

Prezident: Jak vypadal?

Svědék: Byl dlouhý, ale na konci nebyl špičatý, nýbrž měl zakulacené ostří.

Prezident: Byl velký a ostrý?

Svědék: Ano, jako malý **košerácký nůž**.

Prezident: Co to znamená? Existují také velké?

Svědék: To nevím.

Prezident: To přece nesouhlasí s vaší výpovědí v předběžném vyšetřování.

Svědék: Když jsem před okresním soudem v Polné řekl, že to byl košerácký nůž, **zemský soudní rada se na mne rozkřikl, abych mlčel**.

Prezident (táhle): Tááák! Zemský soudní rada **Reichenbach**?

Svědék: Ano, ten. (Str. 131, 164, 166.)

Po nálezu mrtvoly vyzval (Veselý) Hilsnera, aby s ním šel na hřbitov prohlédnout si tělo. Hilsner mu vyhověl jen se **zřejmou nechutí**. Veselý si pak klíčovou dírkou ve dveřích márnice prohlédl mrtvolu a Hilsner na jeho naléhání učinil zdráhavě totéž, ale poté prohlásil, že **nic neviděl**. Veselý prohlašuje, že bylo nemožné nic nevidět.

Na dotaz přísedícího dr. Budecia pak Veselý znovu a správně popsal košerácký nůž a potvrdil, že takový viděl u Hilsnera.

Dr. Auředníček: Proč jste potom do vyšetřovacího protokolu uvedl, že Hilsnerův nůž **nebyl** podobný košeráckému?

Veselý: Protože jsem se bál zemského soudního rady. Prostě jsem vypověděl jen to, co mi bylo **předříkáváno**. (Hlasité vzrušení v sále. Volání: Takhle se tedy vyráběly protokoly! Čeští novináři volali: Přesto teď věc vychází najevo! Tak tedy proto jsme byli konfiskováno! [Míněno je soudní zabavení listů, které psaly o vyšetřování.])

Prezident předčítá Veselého výpověď z vyšetřovacího protokolu: Nuže, co tomu říkáte?

Veselý: Správné je to, co jsem vypověděl nyní. Tehdy jsem podepsal pouze to, co mi bylo předříkáno.

Svědék Bařík rovněž viděl u Hilsnera košerácký nůž. Popisuje jej naprosto přesně jako Veselý a zapírajícímu Hilsnerovi to říká energicky do očí.

Prezident: Hilsnere, co na to řeknete?

Hilsner: Setkával jsem se s ním, ale nůž jsem neměl.

Vytlačil: Hilsnere, přísahal jsem mluvit pravdu. Jak můžete popírat to, co říkám? (Hilsner jen krčí rameny.)

Poté vypovídá svědek obhajoby, František Šíma, který by měl potvrdit, že Pešák má pověst nespolehlivého a špatného člověka. Za značného pobavení auditoria však vypovídá zcela opačně a říká, že pan Daniel se mu snažil vnutit lživé informace o Pešákovi.

Poslední svědkyně druhého dne přelíčení, Františka Čermáková, soudu líčí, jak jí Icik Hilsner vyprávěl, že v březnu 1899 u nich byl cizí Žid z Vídně jménem **Fried**, a dále že každoročně o svátcích u nich nocoval **kulhavý Žid** z Polska.

Hilsnerova teta zatčena v soudní síni

Třetího dne soudního přelíčení (14. září) je jako první svědkyně slyšena stará Židovka Bodanská. Prohlašuje, že chce vypovídat, a je vzata do přísahy.

Prezident: Dokážete si vzpomenout na 29. březen?

Svědkyně: Ano. Leopold (Hilsner) byl celý týden doma.

Prezident: Ale mluvíme o 29. březnu.

Bodanská: Tehdy šel ráno do synagogy.

Prezident: A odpoledne?

Svědkyně: **To byl celou dobu doma**. Kolem páté jsem mu vařila kávu a teprve večer odešel.

Prezident: Paní, jak zde můžete něco takového tvrdit? Byl přece na Kateřinském vršku.

Svědce je viditelně na rozpacích, ale přesto trvá na své výpovědi. Pak vstává státní návladní: Vzhledem na zde pod přísahou učiněné prohlášení, které je **očividně lživé**, protože její synovec sám přiznal, že kritické odpoledne byl z domu, požaduji okamžité zatčení svědkyně pro **zločin křivé přísahy** a její dodání do vyšetřovací vazby.

Prezident (k Bodanské): Nyní budete předána vyšetřujícímu soudci. (K Hilsnerovi): Co na to řeknete? Tak vypadají vaši svědci! (Bodanská je odváděna ze soudní síně.)

Dr. Auředníček požaduje, aby se celý soudní dvůr i s porotou odebral do Polné, kde by se na místě 1) porota přesvědčila, že vražda pravděpodobně nebyla spáchána na předpokládaném místě. (Obhajoba se tím snažila o vykonstruování možnosti, že vražda byla spáchána **v domě Hrůzových bratrem oběti nebo dokonce její matkou či sestrou**; tím se měla vysvětlit nepřítomnost krve na místě činu; str. 130, 153 ad., 166.) 2) Prohlídka na místě má posloužit k přezkoumání Pešákovy výpovědi, protože je nemožné, aby na vzdálenost 600 kroků někoho poznal.

Státní návladní k tomu poznamenává, že ohledání místa v tom smyslu, zda byla vražda spáchána na předpokládaném místě nebo ne, je naprosto zbytečné, protože se svědeckými výpověďmi, znaleckými posudky a příslušnými nákresy nesporně prokázalo, že skutečně jde o místo činu. Všichni proti Pešákově hodnověrnosti vedení svědci potvrdili pravý opak. A k zjištění, zda je na 600 kroků možné někoho poznat, postačí vyslání komise.

Dr. Baxa prohlašuje, že zpočátku sám požadoval ohledání místa soudem, aby porotě ukázal, s jakou neslýchanou drzostí byla vražda spáchána těsně vedle veřejné cesty. Nyní to však již nepovažuje za nutné a přidává se k státnímu návladnímu.

Soudní dvůr se radí o žádosti a prohlašuje, že rozhodnutí ponechá porotě. Ta po poradě ústy svého předsedy říká, že ohledání místa celým soudním dvorem považuje za nadbytečné. Soud proto rozhoduje o vyslání vyšetřujícího soudce (Baudiše) k ověření Pešákových výpovědí (str. 155).

Hilsnerovy zakrvácené kalhoty

Následuje čtení protokolu o soudní domovní prohlídce u Hilsnerů z 13. dubna v Polné a 14. ve Velkém Meziříčí, kdy se především hledal světlešedý oblek. Paní Hilsnerová předložila **údajně všechny** Leopoldovy oděvy, ale byla mezi nimi pouze šedivá vesta a příslušné **kalhoty scházely**. Po Icikově výpovědi z 26. dubna o úkrytu kalhot se k paní Hilsnerové znovu dostavila soudní komise k nové domovní prohlídce. Jak konstatuje protokol, **opět popřela, že by její syn vlastnil šedivé kalhoty**. Poté ji komise vzala s sebou do staré synagogy. Jako přízvaní znalci nyní svědci Špaček a Fiala soudu líčí, jak si komise vyzvedla klíče u chrámového sluhy a vstoupila do synagogy, jak paní Hilsnerová **nadále ujišťovala, že**

její syn šedé kalhoty nevlastní a je nevinný, jak byl poté nalezen kufr a v něm se objevila nejdříve ženská kazajka, poté sukně a nakonec hledané a ještě vlhké šedivé kalhoty s plesnivým knoflíkem a červenohnědou skvrnou.

Soudní lékař, profesor dr. Reinsberg, uvádí: Při mikroskopické prohlídce červených skvrn bylo nalezeno množství červenožlutých podélných krevních tělísek. Skvrny tedy mohou pocházet **pouze od krve**. Protože řečená tělíska měla velikost i tvar lidských krevních destiček, prohlašujeme s největší pravděpodobností, že **skvrny pocházejí od lidské krve**.

Dr. Auředníček: Krevní tělíska jsou jak známo žlutá. Jak lze potom mluvit o červených krevních těliscích? Dále se ptám, zda skvrny přesto nemohly pocházet od plísně?

Reinsberg: Krevní tělíska jsou žlutá, ale ve větším množství zbarvují krev červeně a proto je nazýváme červená. Druhou otázkou nám pan obhájce prokazuje špatný kompliment, když nám připisuje neschopnost rozeznat plíseň od krevních skvrn. (Velké pobavení v sále.)

Soudní lékař, docent dr. Slavík, vypovídá shodně s prof. Reinsbergem.

Dr. Auředníček: Je zcela vyloučené, že by skvrny mohly pocházet od nějakého jiného pošpinění?

Slavík: Takový předpoklad je **naprosto vyloučený**.

Obhájce: Můžete s naprostou jistotou prohlásit, že tyto skvrny obsahují lidská krevní tělíska?

Slavík: Mohu říci jen tolik: Největší pravděpodobnost mluví pro to, že to byla **lidská krev**. Naprosto přesnou analýzu nešlo provést, protože skvrny byly vyprány. Zbytky krve jsou pouze ve vnitřních vláknech látky; ovšem s nejvyšší možnou pravděpodobností dovolují mít za to, že jde o lidskou krev.

Vzhledem k tomu, že posudek je v zásadě nejistý a nejasný, dr. Auředníček požaduje vypracování znaleckého posudku lékařskou univerzitní fakultou.

Státní návladní se vyslovuje proti tomu. Posudek obou znalců je jasný a zcela shodný. Vzhledem k seprání skvrn nebylo možné provést pouze spektroskopickou analýzu; naproti tomu všechny tři ostatní metody prokázaly lidskou krev. Jen vzhledem k nemožnosti použít čtvrtou metodu mluví soudní lékaři pouze s největší pravděpodobností. Dr. Baxa se k názoru žalobce připojuje.

Soudní dvůr rozhoduje o zamítnutí žádosti obhajoby, protože posudek je zcela jasný a dostatečný.

Za velkého vzrušení obecnostva je nyní volána k podání svědectví matka obžalovaného, Marie Hilsnerová.

Prezident: Proč jste se odstěhovala z Polné?

Svědkyňe (tiše): **Protože jsem musela**. Byla jsem náboženskou obcí **vypovězena**, když se to stalo.

Prezident: Požíváte dobrodiní zákona v tom smyslu, že zde nemusíte vypovídat. Chcete jej využít?

Hilsnerová: Pro mne je strašně těžké vypovídat.

Prezident: Proto se vás přece ptám. Nechcete vypovídat?

Hilsnerová: **Raději ne.**

Prezident: Potom můžete zase jít.

Ze slov Marie Hilsnerové je zřejmé, že by její pravdivá výpověď obžalovanému přitížila. Pokud by mohla vypovědět něco v jeho prospěch, jistě by to ráda udělala.

Další svědek zná Hilsnera od dětství, a ve Žďáru s ním pracoval na stavbě dráhy. Při vylamování kamene se Hilsnerovi sesmekla motyka a zranil se na noze, tedy trochu si sedřel kůži na kotníku.

Prezident: Krvácel z nosu?

Svědek. Ne.

Prezident: On však tvrdí, že krvácel z nohy i z nosu.

Svědek: Ne, znovu se vrátil do práce.

Prezident: Říká, že se chtěl nejdřív umýt u studny.

Svědek: Ale kdepak. Vždyť studna byla hluboko v lese.

Prezident (k Hilsnerovi): Co je tedy pravda?

Hilsner: Krvácel jsem z nosu.

Skála: **Jak jen můžeš tak lhát?**

Redaktor novin „Volksblatt“ Schwer píše jako svědek, že během jeho pátrání po vraždě ustavičně padala jména Hilsner, Beran (o němž se jasně ukázalo, že se na ní nepodílel), Berthold Fried a Kurzweil, košerák z Golčova Jeníkova. Vyšetřováním se zabýval i proto, že Kurzweil podal na „Deutsche Volksblatt“ žalobu za to, že jej dával do spojitosti s vraždou a psal o něm, že v inkriminovanou dobu byl v Polné a vracel se domů s podrápaným obličejem. O Kurzweilově přítomnosti v Polné může list uvést 20 svědků. Může citovat obuvníka Šice a jeho učně Františka Hlávku a Antonína Dobrého jako svědky Icikova vyjádření, že ve čtvrtek po vraždě Kurzweil přenocoval u Hilsnerů.

Svědek Novotný vypovíá, že Icik při pobytu ve Velkém Meziříčí potvrdil zmíněné Kurzweilovo přenocování a na otázku mistra Šice: „Iciku, že Leopold nezabil to děvče, není-liž pravda?“ odpověděl: **„Ach ne, ten kdo to udělal, je už dávno pryč.“**

Svědce Svobodová vypovíá, že v den výslechu kantora Steinera zaslechla oknem hovor polenských Židů Árona Aufrechta, Fischera a Bodanského. Aufrecht řekl, že Steiner neměl tvrdit, že Hilsner nebyl v synagoze, ale místo toho raději prohlásit, že **v synagoze pravděpodobně byl**. Také ostatní dva Židé byli velice rozčilení a říkali, že Steiner vypovídal špatně.

Krev oběti zachycena a odnesena

Čtvrtý den přelíčení začalo čtení pitevního nálezu a následně byli slyšeni soudní lékaři.

Znalec dr. Prokeš líčí soudu smrtelné proříznutí hrdla hlavními tepnami až k páteři. Protože okraje rány byly hladné a ostré, a krční chrupavky jsou tuhé, musel být řez veden dlouhým, pevným a ostrým nástrojem. Krev, přicházející přímo ze srdce hlavními tepnami, musela při tom velmi prudce vytrysknout, v důsledku čehož oběť značně rychle vykrvácela. Strangulační rýhu na levé straně krku, způsobenou tenkým motouzem, lze označit za těžké, ne však smrtelné zranění. Vedení řezu si představuji tak, že oběť ležela obličejem k zemi. Vrah jí levou rukou stlačil hlavu na stranu a pravou rukou zasadil smrtící řez.

Prezident: Z čeho usuzujete, že byla obrácena k zemi?

Dr. Prokeš: Protože jinak bych byl našel krev. Ta by musela velice prudce vystříknout do všech stran, ale ani na stromech, ani na samotném těle jsem žádnou krev neobjevil.

Soudní lékař poté popisuje osm zranění hlavy, sahající až na lebeční kost, která lze souhrnně označit za těžká. Jako jednotlivá by byla považována ze lehká. Pak soudu líčí ostatní poranění. Mrtvola se v důsledku chladného počasí a vykrvácení uchovala v dobrém stavu.

Prezident: **Byla úplně vykrvácená?**

Dr. Prokeš: Ano.

Prezident: Kolik krve jste v těle našel?

Dr. Prokeš: V pravé srdeční komoře **několik kapek**, v mozku jen **krevní pěnu**.

Prezident: Kolik krve bylo na místě?

Dr. Prokeš: **Mimořádně málo, asi ve velikosti dlaně** a byla sražená.

Prezident: Byla tam také čerstvá krev?

Dr. Prokeš: Asi šest kroků daleko bylo místo postříkané krví.

Prezident: Z čeho tak lze soudit?

Dr. Prokeš: Protože ne tak silně sražená krev byla jako koláč.

Prezident: Jaké měla oběť tělo? Silné?

Dr. Prokeš: Zdravě vyvinuté, dobře živené, slovem **silné a otužilé** děvče.

Prezident: Ano, víme, že pracovala i na poli. Dokázala by se ubránit, kdyby byla napadena jednotlivcem?

Dr. Prokeš: Ano, úskočnému útoku asi ne.

Prezident: Myslíte tedy, že byla udeřena zákeřně, odzadu?

Dr. Prokeš: Ano.

Přisedící dr. Pešek: Byl smrtelný řez možný, kdyby oběť kladla odpor?

Dr. Prokeš: Ne, to není možné. Pokud by se bránila, pak by se našly příslušné známky.

Přisedící: Mohl to udělat **jeden** člověk?

Dr. Prokeš: Soudím, že **ne!**

Státní návladní se znalce ptá, čím byla způsobena ostatní zranění (kromě řezu na hrdle).

Dr. Prokeš: Holí nebo kamenem. Na místě činu jsme také našli zakrvácené kameny.

Státní návladní: Rány byly zasazeny k omráčení oběti?

Dr. Prokeš: Ano.

Dr. Baxa: Oblečení bylo z oběti strženo násilím. Pokud chce pachatel oběti proříznout hrdlo, musí jí k tomu strhnout oděv, např. z kyčlí?

Dr. Prokeš: Ne, to není nutné.

Baxa: Kdy byl oděv z oběti serván, před smrtí nebo až po ní?

Dr. Prokeš: **Předtím.**

Dr. Baxa: Co usuzujete z okolnosti, že nebyla nalezena žádná krev? **Co se s ní vůbec stalo?**

Dr. Prokeš: To neumím říci.

Baxa: Odpovídalo množství nalezené krve zdravému děvčeti?

Dr. Prokeš: Krev tvoří 13. díl váhy těla. Jestliže Hrůzová vážila 70 kilogramů, mohla mít 5 kilogramů krve, to je 5 až 6 litrů.

Dr. Baxa: Ukažte porotcům, kolik krve by se muselo na místě činu najít, kdyby se tam nechala vykrváct.

Dr. Prokeš: (Ukazuje na podlaže): Byl by to asi tak velký krevní koláč.

Dr. Baxa: Na hrudi oběti byly otisky jehličí. Krev by přece musela postříkat hrud' i podbřišek. Byla tam krev?

Dr. Prokeš: **Absolutně žádná.** Jen smrkové jehličí.

Dr. Baxa: Je možné, že krev oběti byla **záměrně zachytávána?**

Dr. Prokeš: Ano, to připouštím.

Baxa: Jaký je váš názor na možnost, že krev byla na místě činu zašlapána do země?

Dr. Prokeš: To je **nemožné.** Nikdo by přece nešlapal do krve, a i kdyby náhodnou ano, našly by se později stopy.

Dr. Baxa: Kdyby byla oběť zavražděna **oblečená**, muselo by se nalézt v dolních částech těla **více** krve?

Dr. Prokeš: **Ano.**

Dr. Baxa: **Pachatelé tedy oblečení odstranili proto, aby tělo vykrvácelo?**

Dr. Prokeš: **Ano.**

Dr. Auředníček požaduje důkazy konstatování, že pachatel chtěl oběť údery do hlavy jen omráčit, ne zabít.

Dr. Prokeš: Soudím, že záměrem bylo **omráčení**, aby mohl s obětí **nakládat podle svého.**

Prezident: Podle úsudku znalce po ohledání rány na krku a strangulační rýhy, která však byla jen lehká, tedy lze soudit, že ostatní zranění byla jen přípravou na

hlavní čin, kterým byl smrtelný řez hrdlem. Jaká zranění byla oběti předtím způsobena, nelze zjistit pouhým pohledem, nýbrž z prozkoumání celku jako takového.

Obhájce se otázkami na znalce snaží zpochybnit konstatování, že smrt **nenastala** strangulací, tedy uškrcením.

Dr. Auředníček: Nemí vám snad známo, že se krev může po třech dnech rozložit a zmizet?

Dr. Prokeš: **To není možné. Kam by asi měla zmizet?**

Obhájce: Vy tvrdíte, že zločinu bylo přítomno **několik** osob a také připouštíte, že oběť byla omráčena prvním úderem?

Znalec: **Ano!**

Na další otázky obhájce, zda existuje možnost zavraždění jinde než na místě nálezu, dr. Prokeš prohlašuje, že v celém okolí hledal stopy krve a dokonce **ani na cestě nenalezl žádné, které by tam nezbytně musely být, kdyby byla mrtvola dopravena na místo nálezu odjinud**. Když pak obhájce znovu tvrdil, že krev mohla být na místě činu zašlapána, znalec mu odpověděl: To je zcela **nemožné**. Kdyby tam krev byla, pak by prostě **nemohla zmizet**.

Obhájce: Ani tehdy ne, kdyby tam chodilo několik set lidí?

Znalec: Tolik lidí tam nemohlo vstoupit. Byli tam ostatně četníci a ti by ničení stop nedovolili. (Stačí si připomenout, že za necelou půl hodinu po nálezu mrtvoly již byla na místě činu soudní komise.)

Nyní je slyšen druhý znalec, soudní lékař dr. Michálek. Popisuje zranění a nástroje, jimiž musela nebo mohla být způsobena, i způsob smrti. Kdyby byla Anežka bývala zardoušena, muselo by se v mrtvole najít víc krve. Byla však zcela **vykrvácená**.

Prezident: Kolik krve jste našli?

Dr. Michálek: V levé srdeční komoře **velmi málo**, v pravé vůbec **žádnou**.

Prezident: Zranění na krku bylo způsobeno ve zcela neobvyklé poloze?

Znalec: Hrůzová ležela přitom obličejem dolů, protože jinak by silný proud krve musel postříkat celé okolí.

Prezident: Nic takového se tam nenašlo?

Znalec: Jen **mimořádně málo**.

Prezident: Byla krev na místě nálezu mrtvoly?

Znalec: Také jen **velice málo**.

Prezident: Kde ještě?

Znalec: Vedle cesty v prohlubni. Místo bylo krví postříkané a potřísněné.

Prezident: Víc než tam, kde se našla mrtvola?

Znalec: Ne.

Prezident: Kolik jí mohlo celkem být?

Znalec: Je skutečností, že jsme **nenalezli množství krve, které by odpovídalo vykrvácení**. Musela by jí být velká kaluž, krevní koláč. Třináctou část těla tvoří krev. Je jasné, že jí mohlo být 5 až 6 kilogramů.

Prezident: Kolik litrů?

Znalec: **Jistě pět.** Co jsme tam našli, co zůstalo, bylo sotva **půl druhého litru.**

Dr. Michálek označuje zavražděnou jako **silnou** osobu a uvádí důvody, z nichž soudí, že vraždu spáchalo **několik osob**, dále že oběť byla přepadena zákeřně zezadu a nejdříve omráčena údery. Strangulace měla za účel přivodit oběti bezvědomí.

Dr. Baxa: Je možné soudit, že by **jeden** člověk držel provaz a současně zasadil řeznou ránu?

Znalec: To **není možné**, protože hlava musela být držena zvrácená dozadu

Baxa: Museli být tedy dva.

Znalec: Provaz byl vhozen na krk oběti tak, že se smrtící řez projevil i na něm. (Byl totiž částečně také proříznutý.)

Baxa: Je tedy nemožné, aby nebyl potřísněn krví, kdyby oběť ležela na zádech?

Znalec: Ano, to je nemožné.

Baxa: Oběť tedy byla obrácená obličejem k zemi. Nenašli jste na těle nějakou krev?

Znalec: Ani na hrudi, ani na břiše.

Dr. Baxa: Mohla tedy být krev **zachytávána**?

Dr. Michálek: My jsme ji tam přinejmenším nenalezli.

Dr. Baxa: Ale je to možné, když krev tryská?

Znalec: **To jistě možné je**, ostatně to vím sám z domácího hospodářství.

Baxa: Máte pro to nějaké vysvětlení?

Znalec: Nevím, s jakým záměrem by byla krev zachytávána.

Dr. Baxa: Na to se také neptám, protože to neví nikdo z nás.

Znalec: **Ano, mohla být zachytávána.**

Dr. Baxa: To kdybychom věděli! Do nějaké nádoby?

Znalec: Možná ano.

Prezident: Že byla krev oběti zachytávána? Co vás vede k takovému náhledu?

Dr. Michálek: **Protože na místě nebyla nalezena krev, mrtvola jí nebyla postříkaná, a konečně z toho důvodu, že kalužinka krve byla sotva viditelná.**

Na otázky obhájce, který ustavičně zpochybňoval zavraždění na místě nálezů, dr. Michálek odpovídá, že v tom případě by muselo k vykrvácení dojít jinde a tam by se pak musela krev nalézt. Protože však vykrvácení postupuje velice rychle, je nemožné, aby oběť vykrvácela někde jinde a potom na jiném místě zase začala krváčet. A pokud bychom i připustili možnost ustavičného krvácení mrtvoly, pak by byla její cesta znatelná podle krvavých stop. (Str. 130, 142, 166.)

Na otázku obhájce, zda smrtelná rána nemohla být způsobena obyčejným větším kapesním nožem, dr. Michálek odpovídá: Taková rána musela být zasazena **delším** nožem. Ani ostrý kapesní nůž by nepronikl tuhými částmi těla jako například krční chrupavkou.

Obhájce dr. Auředníček: Říkáte, že šaty byly před smrtícím řezem odstraněny?

Znalec. Ano, jinak by dolní partie těla nebyly tak vykrvácené.

Vzhledem k početným otázkám obhájce byly na stůl soudce rozprostřeny zakrvácené části oděvu zavražděné. **Hilsner hledí upřeně k zemi a neodvažuje se na ně podívat.**

Obhájce: Rád bych věděl, jak mi vysvětlíte zakrvácení sukně, když byla podle vás před smrtícím řezem odstraněná?

Znalec: Zranění na hlavě byla dřívější, a proto i sukně od nich zakrvácená.

Obhájce: Tvrdíte, že oběť byla svlečena za živa. Můžete to říci určitěji?

Znalec: Vysvětluji si to tak, že různé části oděvu byly přinejmenším uvolněny, **aby neztěžovaly odtok krve, a tím aby byla dána možnost naprostého vykrvácení.** Víc k tomu nemohu říci.

Jeden z porotců se ptá: Řekl jste, že **před** řezem byla sukně uvolněna. Není možné nějak přispět k odtékání krve **po** smrtícím řezu?

Znalec: Pokud je tělo nadzdvíženo, krev odtéká rychleji. (Připomeňme si, že Moric Scharf to přesně tak viděl v tiska-eszlárské synagoze.)

Beran není pajdavým vrahem

Řada svědků, paní Šůrová, Balcr, Huber a povozník Cink, viděla několikrát pajdavého Žida, jak jde s Hilsnerem na místo vraždy. Svědci tedy byli konfrontováni s **Hynkem Beranem**, který také kulhá, ale všichni shodně prohlásili, že není oním **pajdavým vrahem**.

Svědce Marie Huberová soudu líčí, jak Hilsner se svými dvěma spoluviníky spěšně míjel Cinkův vůz se senem před Pojmanovým domem.

Prezident: Hilsner, co na to říkáte? Kdo byli ti dva, s nimiž jste šel?

Hilsner: **Nešel jsem s nikým.**

Huberová: Cože? Co nám to tu povídá, přece to musí vědět! (K Hilsnerovi): Proč pánům tak drze lžeš a děláš si z nich blázny?

Nyní je se svědky ještě konfrontován Žid Brettisch; ti však prohlašují, že není tím třetím, který šel s Hilsnerem do lesa k místu vraždy.

Potvrzení Pešákovy výpovědi

Prezident soudu předčítá protokol komise, vyslané soudem do Polné pod vedením rady zemského soudu, Baudiše. Úkolem komise bylo přezkoumat pravdivost Pešákových údajů. (Str. 143)

Protokol podrobně popisuje, jak se komise odebrala k truhláři Večeřovi, poté vyšla z domu, pohlédla na věžní hodiny a shledala, že bylo právě pět hodin. Z daného místa bylo na hodiny vidět zcela zřetelně.

Pak komise vyhledala místo, odkud se Pešák díval k lesíku Březina. Zjistilo se, že souhlasí svědkem udaný čas na absolvovanou cestu.

Poté na místo na okraji lesa, označené Pešákem, vyslala komise svého zapisovatele Karla Pokorného ve světlém obleku a s bílou holí v ruce, a místa dvou ostatních spoluviníků zaujali polenští obyvatelé Dvořáček a Mišingr. Komise vyčkala na západ slunce, tedy na osvětlení, jaké měl tehdy svědek Pešák. V šest hodin večer byla postava ve světlém obleku zcela jasně viditelná, a sice tak, že ji bylo možné velmi dobře rozeznat podle chůze, oblečení i charakteristických pohybů. Bylo rovněž zjištěno, že z místa, kde stál tehdy Pešák, je dobře vidět celá cesta až k Božím mukám, což obhajoba popírala. (Vzrušení v sále.)

Svědka Strnad říká, že 29. března viděl Hilsnera se dvěma ostatními Židy a dokonce s ním mluvil. Vyzván prezidentem, říká obžalovanému: Hilsnere, přece dobře víte, že jste mne ještě **prosil, abych za nic na světě nikomu neříkal, kdo jsou oba ti Židé.**

Prezident (k Hilsnerovi): Tedy jste svědka přímo žádal, aby nic neříkal.

Hilsner: **Ano, to jsem udělal.** (Výkřiky: **Konečně se přiznává!**)

Prezident: **Ted' jste se přece jen sám prozradil!** (Hilsner mlčí.)

Průvodním řízením končí čtvrtý den přelíčení.

Otázky

Pátý a poslední den přelíčení (16. září 1899) byl zahájen čtením posudku soudních znalců, kteří vypovídají, že Hilsner sice je prchlivý a snadno vznětlivý, ale tělesně i duševně normální.

Soudní dvůr tedy klade porotě otázky po vině:

Hlavní otázka: **Je Hilsner vinen, že se ve spolku s dalšími dopustil zákeřné vraždy Anežky Hrůzové?**

Eventuelní otázka: **Je Hilsner spoluvinný vraždou?**

Obhájce dr. Auředníček žádá o třetí otázku, znějící na nepřímou spoluvinu.

Po delší poradě soudní dvůr žádosti vyhověl a přidává druhou eventuelní otázku: **Je Hilsner vinen, že ve spolku s neznámými pachateli měl úmysl zavraždit Anežku Hrůzovou, aniž by se sám vraždy aktivně zúčastnil?**

Poté státní návladní přednáší závěrečnou řeč. Pokazuje na okolnost, že jen málokterý hrdelní proces tak dlouho vzrušoval a zaměstnával veřejnost jako ten současný, který **stejně jako francouzská Dreyfusova aféra udržuje v napětí celý svět.** (Také Dreyfus **musel** být „nevinen“ – šlo přece o Žida!) Každodenní přívál dopisů a telegramů, hrnoucích se na soud, zabývajících se objasněním případu, i nepřetržité přetřásání případu v tisku jasně dokazují zájem obyvatelstva celé Rakouské říše na polenské vražedné aféře. Státní návladní naléhavě nabádá porotce, aby se ve svém rozhodování nenechali ovlivňovat tiskovými kampaněmi, nýbrž výhradně tím, co v soudním jednání zažili, viděli a slyšeli. V tom případě si je jistý, že budou rozhodovat se smyslu obžaloby. Nakonec rekapituluje skutečnosti průvodního říze-

ní a vyzdvihuje okolnost, že vražda byla spáchána s mimořádnou opovážlivostí na způsob pouliční loupeže. Dodal, že vrazi oběť osmi údery do hlavy – z nichž žádný nebyl smrtelný – a poté škrcením pouze omráčili, aby jí nakonec mohli **proříznout hrdlo**.

Řeč dr. Baxy: Kde je krev?

Následně promluvil k porotcům dr. Baxa:

Prosím za prominutí, že se ještě ujímám slova; pan kolega Auředníček mluvil o věci, o které nebylo vůbec řeči. Já se opírám o průvodní řízení a bylo mi jasno, že se jednalo o zachycení krve. Avšak on odpovídal na rituální vraždu. Já jsem o tom nemluvil. Jsem příliš rigorózní jurista, než abych pletl do líčení věci, které v něm nebyly. Pan kolega předkládal věci, na které třeba učence, což bych mohl také učiniti, ale, jak můžete vědět, že je to pravda. Co řekl kolega Auředníček, jsou dávno známé věci. Já vím také o Blochovi, o dobrozdáních teologických fakult, ale to všechno nevylučuje možnost, že se v Polné nejednalo jediné o zachycení krve křesťanské dívky.

Kdykoliv se jedná o speciální případ, pokaždé se ukazuje na nálezy učenců a pod. Pročpak, když na tom záleží, nejmenuje Hilsner ty dva Židy, kteří s ním chodili. O to se jedná, kdo byli ti Židé. Kdykoliv jde o určitý případ, vždycky se hledí, aby celá věc zůstala v temnu, vyrukuje se s 19. stoletím a snižuje se, jako kolega Auředníček, který užil slov: Je to vylhané, vnucuje se hanebné pokrytectví, hloupost, zlomyslnost, hnus, nevědomost, lest, ošklivost. A Hilsner také říkal, že jen zpozdilí lidé tomu věří, a to si rače pamatovat, že v celém řízení nemluvil o rituální vraždě nikdo, než Hilsner, Beran a pan dr. Auředníček.

Já připouštím, že si pan kolega dal všemožnou práci a že svou obtížnou povinnost vykonal co nejlépe, ale není to jeho vina, že se důkaz nezdařil. On snesl veliký materiál proti rituální vraždě, ale kdybych já začal, vedlo by to jinam. Nejsem odborníkem, jako jím není dr. Auředníček, ale mám zde některé věci, ač dr. **Auředníček má jednu výhodu, že smí mluvit proti rituální vraždě, ale my pro ni mluvit nesmíme.** Stěžuje si, že celý svět je proti Hilsnerovi. Není to pravda, vždyť byl dán přímý rozkaz a všechno je zkonfiskováno, jakmile se mluví o rituální vraždě. A já se ptám, zná-li kolega Auředníček výrok rabína Vitalea, že příchod Mesiáše krví obětí nežidovských panen bude uspíšen. Zda zná, že v první knize Sohar stojí, že ve 4. nejlepším paláci ráje budou ti, kdož zabíjeli akumy, to jest křesťany? Že tam tedy sedí Židé, **kterí zabíjeli všude lidi ostatních národů?** Zná-li výrok rabína Elykema, že ostatní národy jsou dobytek? V talmudu je celá řada míst, kde se s největší vášnivostí, zlostí a urputností mluví proti všemu, co není židovské.

Mohl bych citovat z knihy Sohar o pronásledování národů akumů, atd. Já vím, že to nepatří k věci, já jsem to nevyvolal a nerad o tom mluvím, abych nedostal výčitku nerigoróznosti. Známy jeden rabín píše: ‚Počet těch pravověrných Židů, kteří z náboženských ohledů požívají krev lidskou, mimo Uhry a Halič, není veliký,‘ a dále praví, že krev prolitá má být dávána do jistých pokrmů. Tak bych mohl snášet nekonečně citátů, ale kdo je rozsudím v této síni, kde se jedná o důkazy a jednoduchý fakt: spáchal nebo nespáchal? Kdo ví, že je to pravda, kdo z nás má vědeckou autoritu? Dr. Auředníček odpustí, když řeknu, že chybil, když takovým způsobem věc sem zanesl a ještě více chybil, že se postavil příliš na tu jednu stranu. Kdežto já hledám stále a chci nabýti přesvědčení o pravdě. Ale dr. Auředníček jednoduše **o tom nejzávažnějším, o zachycení krve** nemluvil a žádal nové dobrozdání, zda smrt nastala následkem zaškrcení nebo podřezáním. Ten provázek přece byl na krku děvčete skutečně proříznut. Kdyby byla mrtva uškrcená, nepotřebovali by řezat. Provázek nebyl sesmeknut, děvče bylo živé; kdyby bylo uškrceno, nebylo by podle zdání lékařů krvácení. Je vidět, že nejprve byl provázek z jakýchkoli důvodů hozen a teprve pak byla oběť podřezána. To je zde směrodatné, jak se to stalo.

Co zde bylo předneseno, toho jsem se držel a na to pan kolega Auředníček zapomněl. My nejsme o rituální vraždě autoritami, ale jisto je, že touto věcí se nyní hne a že přijdou autority, které nebudou mluvit nadávavým, ale vědeckým způsobem a mírně.

Co se týče ostatních věcí, nemám, co bych uvedl, poněvadž pan státní zástupce pověděl vám přesvědčivým způsobem, jak se mají.

Já vás jen v zájmu věci a pravdy prosím: Neračte hledět na různé věci zde přednesené, hleďte jen na Hilsnera a na tu zavražděnou dívku a přijdete k takové pravdě, že řeknete si v srdci: My jsme konali svoji úlohu poctivě a čestně.

Kdo byl přítomen řízení, které se vedlo způsobem nestranným, objektivním a jasným, musil přijíti k přesvědčení, že zde máme jednoho vinníka a jest jediné litovat, že **zde nemáme všechny tři**.

Leopold Hilsner mohl by nám je jmenovat v poslední chvíli, aby vyšli najevo; on toho však neučiní, poněvadž by to vrhlo řádné světlo na všechno, o čem bylo mluveno, i o čem mluveno nebylo. Já vás žádám, abyste v zájmu spravedlnosti a pravdy zodpověděli otázku první neb druhou kladně.

Poté dr. Baxa připomíná podrobnosti průvodního řízení, mluví o fanatické opovázlivosti, s níž byl zločin spáchán, a dodává, že naléhal na konfrontaci Berana se svědky, aby se objasnila otázka spoluviny. Svědci vypověděli, že Beran není Židem, kterého viděli s Hilsnerem. Všichni naopak viděli pajdavého Žida, kterého také shodně a přesně popsali. Z toho, páni porotci, dobře vidíte, jak přesně si lidé pachatele uchovali v paměti. A posuďte také, zda bychom konečně našli i toho pra-

vého, když svědek Cink říká: Poznal bych jej mezi tisíci jiných. Obžalovaný byl omývačem mrtvol a těmi jsou vždy ortodoxní Židé. A my víme, že Židé, kteří u Hilsnera přenocovali, přišli z Polska, ze země ortodoxního Židovstva.

Souboj Baxa – Auředníček

Obhájce dr. Auředníček si stěžuje, že dr. Baxa zabití Anežky Hružové označil za rituální vraždu. Byla zde tedy vznesena strašlivá obžaloba na **celý národ**. (!) Hilsner popírá, že bylo proti němu vedeno důkazní řízení. Abych mohl prokázat neudržitelnost obžaloby, vznesené dr. Baxou, požaduji vypracování **fakultního posudku** v tom smyslu, zda příčinou vraždy nemohlo být případně uškrcení. Dále mohu předložit **posudky dvaceti učenců z teologických fakult**, které označují rituální vraždu za neexistující.

Státní návladní se proti obhájcově žádosti vyslovuje. Důkazní řízení je uzavřeno a žaloba zněla na vraždu, ne na rituální vraždu.

Dr. Baxa: Jestliže obhájce nabízí řadu důkazů, já **mohu soudu posloužit přinejmenším stejně tolika**. Přesto jsem zde předkládal **pouze skutečnosti** a neřekl jsem jediné slovo, které by nebylo doloženo skutečnými událostmi, prokázanými v tomto soudním řízení.

Soudní dvůr vyhláší zamítnutí obou žádostí obhajoby. První proto, že lékařské posudky jsou zcela shodné a jasné. Druhou z toho důvodu, že jí navržená otázka je mimo téma žaloby i případného rozsudku.

Poté vystupuje dr. Auředníček s obhajovací řečí: Jisté noviny ustavičně psaly o rituální vraždě. Vede se paralelní vyšetřování a nezákonným způsobem se hledají svědci. (Výkřiky „ohó“ v sále a prezident hrozí vyklizením sálu.) Obžalovaný je vykreslován v tom nejhorším světle. Objevují se brožury, vytvářející nálady pro rituální vraždu, což musí každého slušného člověka naplnit odporem. (Výkřiky „no tohle!“) Je to ostuda, že na samém konci 19. století **může být obviňován člověk ze spáchání takové vraždy**. (Smích.) Pověst o rituální vraždě vznikla ve 13. století a byly proti ní vydány papežské buly. – Obhájce dr. Auředníček pak zmiňuje proces v **Tisza-Eszláru, který nazývá věčnou ostudnou skvrnou evropské kultury**, vůbec se všemožně snaží otřást důkazy Hilsnerovy viny a závěrem apeluje na porotu, aby se nenechala svést tzv. veřejným míněním.

Dr. Baxa mu oplácí: Co zde dr. Auředníček vykládá o rituální vraždě, jsou dávno známé věci. **Nemůže však vyvrátit, že v Polné bylo Židy zavražděno křesťanské děvče a jeho krev odnesena pryč**. (Volání „bravo“.) Proč se pan obhájce nevyslovil k tomu, **kam krev zmizela**? Všechno má být zase zahaleno do temnoty. Obhájce jen znovu přichází z omšelými frázemi o hlouposti, zlobě, špatnosti, atd. Slovo rituální vražda zde nejprve použil Hilsner, poté Beran a nakonec sám pán ob-

hájce. A ten, kdo by dokázal jedním slovem zjednat ve věci jasno – mlčí! **Proč Hilsner neřekne jména dvou Židů, s nimiž byl v Polné viděn tolika svědky?**

Jednohlasně: Vinen – trest smrti

Po shrnutí případu prezidentem soudu se porota odebírá k poradě. Po hodině se vrací do jednací síně a její předseda oznamuje:

1. otázka: 11 ne, 1 ano.

2. otázka: Je Hilsner spoluvinen? **Jednohlasně ano.**

Státní návladní požaduje trest smrti. V tu chvíli několikatisícové shromáždění před soudní budovou, které novináři informovali o výroku poroty, hromově volá „sláva!“

Soudní dvůr po krátké poradě odsuzuje Hilsnera k **trestu smrti oběšením**.

3. část

Dohra

Události kolem kutnohorského procesu

Připomeňme si výpověď svědka Veselého o podivném postupu vyšetřujícího soudce Reichenbacha, a také Baxovu důraznou výtku, že se při vyšetřování neudělalo ani zdaleka všechno, co se k objasnění vraždy udělat mělo. (Str. 131 ad., 140, 166.) Připusťme, že Reichenbach nepostupoval vědomě v rozporu se svými povinnostem; liberální předsudky a zaslepenost by jeho jednání vysvětlovaly rovněž, a rakouskou justici, pokud nebyla židozедnářsky infiltrována, je třeba jako celek označit za svědomitou, což nakonec dokazuje Hilsnerovo odsouzení. Na druhé straně nelze potlačit poznámku, která se při pozorném sledování procesu přímo vnucuje, jako by totiž potrestání Hilsnera spočívalo na **kompromisu nevypátrání ostatních spoluviníků**, kompromisu, na němž se **dohodla vláda a Židovstvo**. Vláda tedy měla alespoň jednoho potrestaného, zato však Židovstvo pro něj mnohem více důležitější **utajení** ostatních vrahů a především **velkého tajemství**.

Židé i v polenské aféře použili všech zbraní, své finanční i tiskové moci stejně, jako v případech Trientu, Damašku, Tisza-Eszláru i stovkách dalších. A právě tyto vlivy byly nejspíš rozhodující v tom, že zavraždění Anežky Hružové nebylo plně objasněné. Jisté je tolik, že ohledně toho byly v dolnorakouském, českém i říšském sněmu vzneseny nezávislémi poslanci ostré obžaloby.

Mnohé ze zmíněných stížností se týkaly soudního **konfiskování listů**, které se případem zabývaly, a to jak českých, tak i německých, a to dokonce i tehdy, když referovaly **pouze o úředně prokázaných skutečnostech**. Skutečností zůstává, že

vídeňský poslanec Schneider v dolnorakouském zemském sněmu v květnu 1899 prokázal, že vídeňský list „Deutsche Volksblatt“ byl soudně konfiskován za pouhé přetištění článků z nezkonfiskovaných českých listů. A teď pozor: **Ke konfiskaci došlo 28. dubna poté, co 24. dubna deputace „Rakouské izraelitské unie“²² požadovala u ministra spravedlnosti zakročení vlády.** Jisté také je, že dr. Baxa v květnu 1899 v českém zemském sněmu prokázal, že v pražském ústavu jako psychopat chorý internovaný Janda byl ze dne na den prohlášen za duševně zdravého, propuštěn z ústavu a pražskou policií eskortován do Kutné Hory, aby podle Baxy „na něj mohlo být svrženo podezření z vraždy a pozornost veřejnosti odvrácena od rituální vraždy... Ano, ani v nejmenším to neskrývám a otevřeně prohlašuji, že zde **rozhodující roli sehrály peníze**“. – Když se pak ukázala nemožnost dát Jandu do spojitosti s vraždou, byl jako „**duševně zdravý**“ **znovu zavřen do blázince.**

V říjnu a listopadu 1899 proběhla v rakouské říšské radě dlouhá a bouřlivá debata o rituální vraždě. Vídeňští poslanci Schneider, Schlesiger a pražský poslanec Březnovský vznesli řadu interpelací na rakouskou vládu, v nichž obvinili předběžné vyšetřování, že **pachatelům ponechalo čas k zametení stop zločinu**, ani **nevystavilo zatykač na dvaceti svědky přesně popsaneho a nejvíce podezřelého pajdavého Žida**, zatímco na druhé straně zcela **bezdůvodně podezíralo** z vraždy rodinu Hrůzové a jmenovitě bratra Jana. (Str. 131, 140, 164.) Dále se v interpelacích poukazovalo na fakt, že na nátlak Židů se po kutnohorském procesu sáhlo k opravným právním prostředkům a dokonce bylo zahájeno nové vyšetřování proti rodině Hrůzové, prohledán její dům, kde se **při hledání stop krve seškrabávaly dokonce i stěny!** (Str. 130, 142, 153 ad.) Mluvílo se také o pronásledování, vyhrožování disciplinárním řízením a penzionování prezidenta soudu Ježka i zástupce žaloby dr. Schneidera-Svobody za jejich postoje v kutnohorském procesu.

V celé věci byla přednesena důvodná podezření proti Goldbergovi, Hermannu Baschovi, Leopoldu Grafovi, Samuelu Friedovi, Hermannu Auferchtovi a Kurzweilovi. Jimi všemi se zde nemůžeme zabývat a proto si uvedeme jen

Podezřelé okolnosti proti Goldbergovi a Kurzweilovi

Služebná košeráka Morice Kurzweila z Golčova Jeníkova, Barbora Vránová, se dobrovolně přihlásila s oznámením, že Kurzweil časně ráno 29. března odcestoval z domova. Vránová mu osobně nesla jeho příruční kufr na dráhu. Řada svědků potvrdila jeho nepřítomnost v Golčově Jeníkově, ale také návrat v 11 hodin večer i skutečnost, že v následujících dnech chodil po městě s podrápaným obličejem, který schovával v šátku. Cestou do Polné nastoupil Kurzweil do vídeňského vlaku,

²² V originále „Österreichische israelitische Union.“

ale bleskově jej zase opustil, když tam spařil známého tajemníka náboženské obce Koffera. Proto raději vystoupil stanici před Polnou ve Šlapanově.

Krejčovský mistr Ledel ohlásil, že mu Kurzweil poslal ještě vlhký oblek k vyčištění a vyžehlení. Na otázku po důvodu vlhkosti služebná odpověděla, že jej musela na Kurzweilův příkaz vyprat, protože byl **potřísněn krví**.

V polovině května 1899 podal Kurzweil na poště v Golčově Jeníkově krabici, adresovanou polenskému **rabínu Goldbergovi**. Zásilka byla deklarována jako **parfém**. Poštovnímu úředníkovi se zdál být balíček podezřelý a proto jej předal soudu. Při úředním otevření tam byla nalezena lahvička, zabalená v silně naparfémované vatě a obsahující **hnědočervené kuličky**. Protože vzniklo podezření, že jde o sušenou lidskou krev, byla lahvička odeslána k prozkoumání do Prahy. Výsledek analýzy však **nebyl nikdy oznámen**.

Druhý rozsudek – vězení – omilostnění

Po prvním odsuzujícím rozsudku se celé světové Židovstvo ještě usilovněji chopilo Hilsnerova osvobození jako své národní věci. Jeho nátlak na rakouskou vládu prosadil do té doby nebývalý případ, že **Nejvyšší soud jako kasační instituce zrušil** rozsudek kutnohorského porotního soudu a nařídil nové projednávání. Příklad byl tedy kutnohorskému soudu – označenému za „zaujatý“ – odebrán a přikázán porotnímu soudu v Písku.

Není účelem této knihy podat celou historii rituální vraždy. Nechce nic víc, než přinést spolehlivou a jasnou odpověď na titulní otázku. Náš záměr dostatečně plní popis charakterických událostí v kutnohorském procesu. Jistě by bylo zajímavé ukázat si i průběh píseckého procesu, ale v rámci této práce se jej musíme zřeknout. Proto si zde pouze zmíníme, že i tento proces – který budil ve veřejnosti ještě větší rozruch a neklid než předcházející –, skončil stejně tak **jednohlasným výrokem viny v případě Hrušové**. Tentokrát byl však Hilsner obviněn **také** ze zavraždění Marie Klímové a i v tomto případě **jednohlasně shledán vinným**. (Str. 101.) I podruhé byl tedy odsouzen k smrti. Poznovu na kasační soudní dvůr zaslaná stížnost na neplatnost procesu byla v dubnu 1901 zamítnuta, čímž rozsudek nabyl právní moci a také by byl vykonán, kdyby císař František Josef I. nezměnil **rozsudek smrti cestou milosti na doživotní těžké vězení** pro Hilsnera, kam také trest nastoupil a strávil tam 17 roků.

Židovstvo ani na chvíli nepřestalo po dvakrát jednohlasně odsouzeného rituálního vraha pokládat s neslýchanou drzostí za věc národní cti a neúnavně pracovat na jeho osvobození. Petice a deputace ze všech stran se v pravidelných periodách jen hrmuly. Poslední deputace „Rakouské izraelitské unie“ pod vedením židovského říšského poslance dr. Julia Ofnera jednala s ministrem spravedlnosti. V tehdejší tísnivé situaci Rakouské říše vláda usoudila, že dlouho nevydrží odolávat systema-

tickému nátlaku mocných Židů a navrhla novému císaři Karlovi I. omilostnění Hilsnera. O několik dní později byl usvědčenému vrahovi **další trest prominut cestou císařské milosti**.

Hilsner, který si za svůj zločin musel odpykat sedmnáct let ve vězení, se po propuštění přestěhoval do vídeňské židovské čtvrti, kde pod jménem **Leopold Haller** až do své smrti 9. ledna 1928 **žil na účet vídeňského Židovstva**. Nežidovskému vrahovi by se skrývání pod jiným jménem bylo tehdy jen sotva povoleno.

Jak se z Hilsnera udělal „mučedník“ a z Polné „báchorka“

Když 14. ledna 1896 stál farář dr. **Josef Deckert** před vídeňskou porotou, obžalován z provinění proti veřejnému klidu a pořádku, kterého se údajně dopustil kázáním ve svém farním kostele sv. Josefa v květnu 1895, „v němž podle obžaloby podněcoval jiné k nepřátelství vůči národnímu kmeni a náboženskému společenství Židů, tedy státních občanů“ (porota jej jednomyslně osvobodila), farář tehdy ve své obhajovací řeči mj. uvedl: „V židovském časopisu jsem četl: ‚Uherští Židé udělali z Tisza-Eszláru bajku, ale stálo je to hodně peněz.‘“²³

Omilostnění Hilsnera i jeho smrt byly Židovstvu znovu podnětem oslavit jej jako **národního „mučedníka“**! Jako doklad z mnoha ohledech charakteristických výroků si zde ocitujeme články tří židovských vídeňských novin u příležitosti Hilsnerovy smrti.

List „Der Tag“ z 13. ledna 1928 psal:

„Pro antisemitské propagandisty let 1899 a 1900 s jejich divokou rasovou nenávisť byl v Rakousku i v Čechách Hilsner vrahem oné ‚ctnostné křesťanské panny‘ Anežky Hružové²⁴, která byla v roce 1898 (chybně!) nalezena v lese poblíž českého městečka se strašnou řeznou ránou v hrdle. Právě se vzrůstající antisemitismus tímto zločinem oživil bajku rituální vraždy a tehdy ani ne třicetiletého Leopolda Hilsnera ocejšoval za rituálního vraha. Když se Hilsner po osmnáctiletém věznění ‚omilostněn‘ císařem Karlem IV.²⁵ znovu vrátil mezi lidi, ostatní svět (míněn je židovský svět, protože Nežidé se do světa lidí nepočítají!) jej uvítal a pozdravil jako **hrdinu**, jako **heroje**. ... Hilsner se poté odebral do Vídně, byl svými souvěrci po měsíce slavnostně prováděn kavárnami i rodinami Leopoldstadtu²⁶ a sbírka vynesla tehdy skutečně úctyhodnou sumu 30 000 korun. ... Jak známo, jedním z nejhorlivějších obhájců Hilsnera v období rozruchu kolem rituální vraždy byl **Tomáš Masaryk**.

²³ *Der wahre Israelit* před vídeňskou porotou, Vídeň 1896, str. 91.

²⁴ Povšimněme si výsměšného tónu zločinecké židovské bandy na adresu obětí!

²⁵ Uherské počítání králů; jako císař správně Karel I. Autor článku byl zjevně z Uher přivandrovalý Žid.

²⁶ Tehdy židovské město ve Vídni; pozn. překl.

... Když byl Masaryk již **prezident** Československé republiky, **přijal v audienci Hilsnera a dal mu rady pro další život.**“

„Neues Wiener Journal“ z 12. ledna 1928 psal:

„Jen velice málo lidí šlo za rakví ubožáka, který jako **oběť** (!) památného procesu rituální vraždy v Polné... strávil osmnáct let ve věznicích na Pankráci a ve Steinu. ... Jméno Hilsner vzbuzuje vzpomínky na čas, kdy se jeho jméno stalo bojovým pokřikem zuřivých bojů, planoucích od soudního sálu v Kutné Hoře až po rakouský parlament a udržujících v napětí svět i daleko přes hranice Rakouska. Také Francií tehdy hýbal proces, v němž se jednalo o **rovněž nevině** (!) odsouzeného Žida, oběť (!) antisemitských intrik (!): proces kapitána Dreyfuse.“

Poté se v článku připomínají akce židovských říšských poslanců Ofnera a Strauchera i „Rakouské izraelitské unie“ na osvobození odsouzeného vraha a rovněž se zmiňují 2 000 československých korun, které **Masaryk věnoval Hilsnerovi** v roce 1927. Dále se tam typicky židovsky překrouceným žargonem píše:

„Mohli bychom zde poukázat na mnoho dalších procesních chyb, které by v každé jiné kauze stačily k anulování rozsudku, dalo by se znovu kázat na nevěrohodnost výpovědi korunního svědka Pešáka, který prý na tisíc metrů ‚zřetelně‘ viděl, že Hilsner zabil Anežku Hrůzovou, zatímco vedle něj stáli dva kaftanoví Židé s vousy a dlouhými noži v ruce a mumlali modlitby. (Není třeba dodávat, že nic takového Pešák nevypovídal!) Protože skutečný vrah (!) nebyl objeven, musel jím být Hilsner. Antisemitské štvání v Čechách potřebovalo rituální vraždu a protože Hrůzová byla zabita dva dny před židovskými velikonoce, 1899, nemohl polenský Hilsner ujít strašlivému osudu.“

Nakonec ještě třetí ukázka. List „Freiheit“ z 11. ledna 1928 psal:

„... Hilsner, oběť (!) hrdelního procesu v Polné, zemřel. ... **Jeho nevina je mimo jakoukoli pochybnost.** ... Indicie proti němu nebyly vůbec žádné a neproběhlo by ani žádné vyšetřování (Přirozeně! Jak hloupé, dělat takové cavity kvůli ‚ctnostné křesťanské panně‘! A to tím spíše, když jako vrah připadal v úvahu Žid!), kdyby nebyl případ náhle zneužit ke štvání s motivem rituální vraždy. Proběhly dva porotní procesy. První v Polné (asi těžko, protože tam porotní soud nikdy nesídlil!) muselo být přerušeno (naprostý výmysl!), protože tam došlo k nepokojům, a poté byl případ předán okresnímu soudu v Kutné Hoře (nesmysl, protože právě tam byl kompetentní porotní soud!). Z politické pomstychtivosti pak kutnohorští porotci vyřkli své ‚vinen‘.“

Zde máme před sebou vzornou ukázkou způsobu, jakým Židovstvo dělá z rituální vraždy „bajku“. Židovské noviny nazývají odsouzení Hilsnera „nejtemnější kapitolou dějin starého Rakouska“ („Tag“) a „smutnou justiční epizodou ze staré rakouské monarchie“ („Neues Wiener Journal“), protože se staré Rakousko **odvážilo potrestat** zabití svého děvčete židovským rituálním vrahem. Dnes, po rozpadu Ra-

kouska podle vůle a plánu Žida a jeho zednářstva, se v bezmocných „následnických republikách“ již něčeho takového jistě nemusí obávat.

Kořeny rituální vraždy

Co bylo v této knize uvedeno z historických skutečností, nám naprosto stačí, abychom na rituální vraždu obecně mohli použít slova dr. Baxy: „Je skutečným a nepopíratelným faktem, proti němuž žádný člověk na světě nic nezmůže.“ – Přesto byli a jsou mnozí, kteří této skutečnosti pořád nechtějí věřit. Je to možná vysvětlitelné tím, že přesně neznají historický stav věci. „Bráníme se takové hrozné myšlence. Náš cit se vzpírá proti takovému, po mnoho staletí střeženému tajemství,“ řekl dr. Baxa. Vzdor všem historickým skutečnostem by opravdu bylo těžké uvěřit, kdybychom nedokázali najít niterné důvody a logiku tohoto hrozného faktu v samotném judaismu. A zdá se, že je to vědomí nebo alespoň nejasné tušení **niterného zdůvodnění**, které Židy jako celek vede k nesmyslnému a konec konců i nebezpečnému **fanatickému popírání skutečností** i ke stejně tak **fanatické obhajobě** rituálních vrahů, s nimiž se tím ovšem v očích veřejnosti **identifikují** a jsou jí pak také plným právem nahlíženi jako zločinní agresori.

Jestliže se příslušník národa nebo religiózního společenství dopustí zločinu, lze z postojů ostatních členů národního nebo religiózního společenství seznat, zda se na zločinu podíleli nebo ne. Jestliže zločin neschvalují a pachatele za něj soudí, pak tím ukazují, že jde o čin vyšinutého jednotlivce. V opačném případě prokazují svou solidární spoluvinu. Židé přece musejí vědět, že by nikoho nenapadlo klást Židovstvu jako celku vinu za vražedné činy poblouzněných sektářů, **kdyby se od takových zločinců odvrátilo a požadovalo resp. pomáhalo jejich vypátrání a odsouzení**. Tím by veřejně ukázalo, že Židovstvo jako takové má s takovými zločinci stejně tak málo společného, jako pisatelé Starého zákona, kteří tehdejší rituální vraždy pranýřovali jako těžký zločin. Zdálo by se, že již pouhý rozum by měl Židovstvu přikázat právě takové chování. Jestliže však vzdor tomu ve všech pomešiánských dobách pozorujeme **pravý opak**, pak nám z toho vyplývá jeden jediný závěr: Že k tomu Židy nevede nějaká nepochopitelná pošetilost, nýbrž buď **vědomí nebo tušení** jisté, byť i osobně nezaviněné **solidarity s rituálními vrahy**. Pokud se dopustí vraždy příslušník katolické církve, pak toho každý katolík hluboce lituje, ale nikdo se tím nebude cítit spoluvinný a nebude se snažit vraždu zakrývat jejím popíráním a pokusy o zatemňování pravdy. Zcela jinak je tomu u Židů: **Kdykoli se má prokázat židovská rituální vražda, cítí se tím dotčeno celé Židovstvo**. Jen tím se vysvětluje jeho typické a vždy stejné chování v takových případech. Tím však Židovstvo jen prokazuje zásadní spojitost judaismu s rituálními vraždami,

i když tím přirozeně **všichni** Židé jako Židé **nejdou** rituálními vrahy nebo že takové vraždy schvalují.

Hřích a myšlenka oběti

Abychom do šera věci a daných souvislostí vnesli světlo, musíme se vydat hodně daleko, až k samotnému základnímu problému kultury. Tam pak na počátku lidských dějin narazíme na onu tragickou, nejvšeobecnější lidskou událost, jež se tehdy i ve všech následujících dobách ustavičně odehrávala a odehrává v životě každého národa i individua, a která jediná také vrhá světlo na veškerý lidský osud i kulturní dění: Na neblahé požití ovoce stromu poznání dobra a zla. Ne však pravého poznání, které svědomím, Božím hlasem v člověku, osvětluje a usměrňuje rozum, nýbrž falešné, klamné poznání, jež se od zaměření na věčnost odvrací jen k přirozenému, pouze lidskému a pozemskému. Je to požití ovoce ze stromu pozemské, smyslové kultury, odtržení člověka od jeho původu a posledního smyslu bytí, jeho odvrát od věčného zdroje všeho pozemského bytí, vzpoura proti věčnému řádu, na jehož místo se pak sám člověk staví jako ústřední bod pseudořádu, jako modla.

V důsledku hříšného pádu, který nám dosvědčuje Bible, tradice lidského rodu, mýty národů i zkušenosti dějin, upadl člověk nejen do existence nedostatečné, ubohé a bědně individualistické jepice své pouhé přirozenosti, nýbrž i do nejhoršího provinění vůči svému nejmoudřejšímu, nejdobrotivějšímu a nejsvětějšímu Stvořiteli, Otci a Pánu.²⁷ Za všechno, čím člověk je a co má, děkuje svému věčnému ideálu a Stvořiteli. Jestliže se proti němu bouří, ničí tím svůj vlastní důvod bytí, smysl i právo vlastního života. Všim, co je a má, se strašlivě provinuje a vinu může (do jisté míry) odčinit odevzdáním se jako oběť tomu, jemuž všechno dluží a proti kterému se tak opovážlivě vzepřel.

Tyto nejhlubší historicky i logicky doložené souvislosti jsou základem smírných obětí všech národů svému božstvu. Je nepodstatné, jak dalece jsou si přitom vědomy jejich nejhlubšího smyslu. Mohou jej často jen nejasně tušit: Krvavé obětování má božstvo usmířit, smazat pocit hříšného provinění. A takové provinění je proviněním člověka – musí tedy být vlastně obětován i sám člověk. **Zde je nehlubší a poslední, sám o sobě skutečný důvod děsivé lidské oběti.** Že se místo ní často obětovalo zvíře, že se na beránka, kozla, nebo tele vkládala ruka a tím symbolicky přenášela vina na hlavu nevinného zvířete a to pak bylo poráženo jako zástupná oběť hříšného člověka (odtud výraz „obětní beránek“), nemění nic podstatného na tom, oč se zde jedná: Že člověk hříchem ztrácí právo na život a jen jeho obětová-

²⁷ Podstatu, význam a důsledky hříšného pádu objasňuje 3. kniha *Prvotní stav a pád člověka z řádu* (*Urstand und Fall des Menschen aus der Ordnung*) v díle Antona Orela *Weltantlitz*.

ním, obětováním své krve božstvu, od něhož se hříšně odvrátil, může dosáhnout usmíření, nakolik je toho člověk schopen.

Zmíněná myšlenka oběti ve spojení s představou utrpení, nebo lépe řečeno jako jedna stránka myšlenky utrpení nám umožňuje hlubší pochopení úlohy oběti Stvořitele, který zástupně za nás všechny jako skutečně nevinná smírná oběť a velkonoční beránek odevzdal svůj život a krev nebeskému Otci na spásu lidstva z prvotního pádu a hříchu.²⁸

Oběť ze msty

Od této obecně lidské, niterně logické oběti viny a hříchu se výrazně liší lidská oběť judaismu jako její démonické zpitvoření a zvrácení. Je to lidská oběť nenávisti a pomsty, kterou chtějí judaisté sloužit svému Bohu.

Pro porozumění musíme znát **extrémní protiklad** mezi skutečným izraelitstvím a jeho naplněním v **křesťanství** na straně jedné, a **judaismem** na straně druhé. Téma je dokonale podáno v knize „Weltantlitz“ Antona Orela. Zde si jen v krátkosti ukážeme základní rysy z dodatku řečené knihy i separátu „Judaismus“, jejichž podání podle kritiky „nabízí nejhlubší a konečný vhled“.

Pravým smyslem smlouvy a vyvolení, udělených izraelitům, bylo jejich povolání vydat ze sebe Spasitele lidstva a dosáhnout spásy. **Falešné, hříšné dědičné a pozemské pojetí převráceného smyslu smlouvy i vyvolení, jak je chápali judaisté, spočívalo v údajném povolání hebrejského národa podle těla být bohu-libou světovou šlechtou, určenou k světovládě nad ostatními národy.**

Jak falešné je judaistické chápání smlouvy, dosvědčuje již prorok Izajáš (8. století př. Kr.), který ji zcela výslovně označuje za „dojednání s peklem“ (28,15 ad.), jímž také skutečně je. Tato údajná smlouva není opravdovým svazkem s Jahvem, věčným duchem řádu, ani s Abrahámem a jeho skutečnými dítky, není smlouvou opravdových izraelitů a křesťanů, nýbrž spolkem judaistů s „knížetem tohoto světa“, vystupujícím pod maskou Jahveho, pravého Boha. Sám Kristus to řekl do tváře svým židovským odpůrcům (J 8,38 ad.):

„Já mluvím, co jsem viděl u Otce svého, a vy činíte, co jste viděli u otce vašeho.“ Odpověděli jemu: „Otec náš jest Abrahám.“ Řekl jim Ježíš: „Jste-li dítky Abrahámovy, skutky Abrahámovy činite. Ale nyní hledíte mě usmrtiti, člověka, který jsem vám mluvil pravdu, již jsem slyšel od Boha; toho Abrahám nečinil. Vy činíte skutky otce svého.“ I řekli mu: „My jsme se nezrodili z cizoložství. Máme jednoho Otce, Boha.“ Ježíš tedy jim řekl: „Kdyby vaším otcem byl Bůh, milovali

²⁸ Podrobné objasnění je ve 4. knize *Wiederherstellung der Ordnung durch die Erlösung* jeho díla *Weltantlitz*, zvláště pak v oddílu „Logik und Psychologie der Messiasgestalt“ a v kapitole „Die Erlösung eine Leidens- und Todesaufgabe“. Pak porozumíme také zkoušení Abraháma Bohem (str. 13).

byste mě, neboť já jsem z Boha vyšel a přišel... Proč nerozumíte mluvě mé? Proto, že nemůžete slyšet slova má. Vy jste z otce d'ábla a chcete činiti žádosti otce svého. On byl vrahem od počátku a nestál v pravdě, neboť pravdy není v něm.“

(Falešného) Boha, kterého právem nazývají svým otcem, označuje sám Kristus za d'ábla. Ten je skutečně jejich Bohem, ovšem skrytým za maskou Jahveho. Údajná smlouva s Jahvem je podle Izajáše i samotného Krista skutečně **spolkem s d'áblem**. A pekelná je také bludná víra, jako by Bůh tělesnému potomstvu Abraháma, tedy židovskému národu, závazně přislíbil světovládu a pošle mu mesiáše k jejímu dosažení. Judaismus popírá dědičný hřích i nezbytnost spásy Židů, ba dokonce v **samotném židovském národě** přímo vidí k pozemské světovládě povoláného mesiáše. Tedy se zcela podle Kristových slov hlásí ke „knížeti tohoto světa“ jako je svému otcí, k **synovství d'ábla**.

Ve skutečnosti však byl izraelitům předpovězen spasitel duší, vykupitel všech národů z hříchu, vítěz nad peklem i světem, skrze něhož pak **duchovní** dítka Abraháмова kmene, společenství vykoupěných z hříchu a duchovní smrti, tedy křesťané celého světa, dosáhnou spásy v Božím království. Jde tedy o naprostý protiklad k pozemsky převrácenému, pozemsky smyslovému snu judaistů o světovládě, o „ne navenek viditelný“, nýbrž „niterný“ (L 17,20 ad.) a „ne z tohoto světa“ (J 1836).

O zásadním protikladu mezi izraelitsko-křesťanským a světovládným judaistickým pojmem podrobně a jednoznačně mluví Jan Křtitel, Kristus, i evangelisté Jan a Pavel, zčásti i v bouřlivé polemice s judaisty.

V tom také spočívá důvod bezmezné zběsilosti judaistů: Kristus jejich falešný plán vyvolenosti napadl a rozbil. Právě proto, že neměli Abraháma, nýbrž „d'ábla za otce“, neporozuměli Kristovi, nemohli v něm rozpoznat Božího Syna a Mesiáše, a v důsledku pozemského zaslepení Jej museli považovat za porušovatele smlouvy a rouhače, jenž jim ohrožuje jejich světovládný cíl, který se **jim** jevil jako naplňování smlouvy. V tom je jejich **vina**, ale současně i **ospravedlňování**. Velekněz Kaifáš dospěl k závěru (J 11,50), že „jest lépe, aby jeden člověk zemřel za lid, a ne aby celý národ zahynul“, což bylo míněno judaisticky, ale jak evangelista dodává, šlo o bezděčné proroctví pravdy.

Judaisté svému Bohu – kterého měli za Jahveho, ale ve skutečnosti byl d'áblem – chtěli přinést **bohulibou obět' nenávisti a pomsty** tím, že Krista vydali na ukřižování za údajný rouhačský čin proti smlouvě s Bohem a jeho vyvoleným národem. Od tohoto poznatku je však již mnohem snazší pochopit, jak mohli fanatičtí judaisté přijít na to, že mají usilovat o obnovování a pokračování v oběti nenávisti a pomsty, podle jejich pojetí bohulibé oběti. Odtud **znesvěcování hostie**, provrtávání, rozřezávání a přibíjení na zeď konsekrovaného obětního chleba, v němž – jak je Židům dobře známo – uctívají křesťané zpřítomnělého Krista. Odtud také ukřižování a jiné **krvavé obětování** ve jménu Krista pokřtěných, kteří se stali údy jeho mystického těla. Je třeba mít stále na paměti, že po zavržení Mesiáše a tím i před-mesiánského izraelitského náboženství, jehož cílem byl právě Mesiáš, se nenávist

ke Kristu a Jeho spasitelskému dílu stala základem a skalním dogmatem antiizraelského, antimesiánského judaismu, rabinismu a talmudismu. Proto také fanatický judaista věří nebo alespoň **tuší, že svému Bohu nemůže přinést žádnou jinou libou obět', než Krista nebo křesťana.**

A poté zvláště ve středověku, kdy se Židé hodně zabývali čarováním a magií, byla **pověra** dávána do souvislosti s rituální vraždou, což je snadno pochopitelné při děsivosti a tajemnosti té věci a také v souladu se Starým zákonem, kde jsou již tehdejší rituální vraždy opakovaně spojovány s pověrou a čarodějnictvím. Zvláště pověrečný obyčej **požívání křesťanské krve** je, jak již byla zmínka, judiasticko-démonickým zpitvořením Kristem přikázaného požívání masa a krve Spasitele v křesťanské hostii. Krvavá židovská pověra, ať už hraje jakkoli velkou roli u těch, kteří se zabývají zabíjením křesťanů, je přesto jen nepodstatným okrajovým jevem vedle podstaty věci – **porážením oběti**. Zde je vlastní jádro věci: **Bohoslužebný, tedy rituální čin.**

Židovstvo a rituální vražda

Je to právě zmíněné jádro věci a **jeho souvislost s jádrem judaismu**, protiklad ke Kristu a křesťanství, co je celým Židovstvem včetně těch nezasvěcených buď **plně chápáno nebo alespoň tušeno**. Tím, že celé Židovstvo (s nepatrnými výjimkami, potvrzujícími pravidlo) popírá s typicky jednomyslným fanatismem nespornou skutečnost rituální vraždy u sekty židovských zasvěcenců i přes nezvratné důkazy jako třeba v Tisza-Eszláru nebo v Polné, a také tím, že **celé Židovstvo rituální vrahy ve všech případech kryje, samo tím jen prozrazuje spojitost rituální vraždy s judaistickým rasovým instinktem**. Celé světové Židovstvo instinktivně cítí, že se to dotýká nejvnitřnějšího jádra judaismu způsobem, který je pro ně samotné nanejvýš nebezpečný. Proto také vždy unisono pokřikuje a používá jako jeden muž všech osvědčených prostředků k zakrytí rituální vraždy, kdykoli je někde odhalena.

Vzhledem k nesmírně impulzivní až chorobné náruživosti židovské rasy je tím nezbytnější ji upozornit, že by bylo na místě vzít konečně rozum do hrsti. Pro ilustraci odkazuji na následující slova velkého vídeňského starosty Karla Luegera ze 17. listopadu 1899 v rakouském parlamentu: „(Židovský) poslanec Kareis tvrdil, že před mnoha lety na jednom shromáždění, kterého se podle jeho slov účastnili lidé všech konfesí, jsem prý prohlásil, že kdo věří na rituální vraždu, je buď hlupák nebo lhář, a že jsem jako dík za to přijal ozdobnou jehlici. Dovolte, abych uvedl na pravou míru historii zmíněné jehlice, která jak v (židovském, liberálně-demokratickém) ‚Wiener Tagblattu‘, tak i v (židovském sociálnědemokratických) ‚Arbiter-Zeitung‘ i v nejrůznějších letácích sehrála značnou roli, abyste sami viděli, jak se nehorázně lže. Jako advokát jsem před porotním soudem ve Vídni zastupoval jistého Žida proti jinému Židovi. Můj klient byl porotou jednohlasně osvobozen a jako

dík mi za to věnoval ozdobnou jehlici. Tu však měl dostat státní zástupce v tiszaszlárském procesu, který ji nepřijal. Šlo tedy o odloženou věc, kterou mi klient z vděčnosti daroval. Pokud pak jde o můj výrok, jsem pevně přesvědčen, že jsem jej na veřejném shromáždění **nikdy neproněsl**, a to ani v soukromí, přestože dnes zde klidně přiznávám, že nevěřím na rituální vraždu v tom smyslu, že **všichni Židé jsou rituálními vrahy**, tedy i zde přítomný dvorní rada Kareis (smích). Velice dobře znám Mojžíšovy knihy a vím, že ten Žid, který **žije podle Mojžíšova zákona**, se rituální vraždy nedopustí. To však nijak nevylučuje, že **v Židovstvu nejsou jednotlivé sekty**, které věří, že lidská krev je k nějakým účelům dobrá. Smutné je pouze to, že všichni Židé se **vždy jako jeden muž semknou**, kdykoli se něco takového stane. Je velkou chybou Židů zastávat se kdejakého lumpa, svolávat na jeho obranu shromáždění a ve všech tiskovinách jednohlasně prohlašovat, že není na světě čestnější člověk než on. **To v každém člověku jen vyvolává podezření, že na rituální vraždě musí být víc, než jsou Židé ochotni přiznat.** Jsem přesvědčen, že Židé sami vědí, že **v jejich středu existuje sekta, která páchá rituální vraždy**, a bylo by v zájmu všech, kdyby v té věci přiznali pravdu.“

Přiznat pravdu by také znamenalo upřímně a poctivě poznat, kde jsou kořeny pomesiánské rituální vraždy: V postoji Židů k základnímu problému kultury, k prvotnímu hříchu a vykoupení; k Adamovi, v němž zhřešilo celé lidstvo; ke Kristu, druhému Adamovi, v němž mají být všichni vykoupeni a spaseni. Kořeny jsou ve zhoubné a hříšné domýšlivosti judaismu, který potřebu vykoupení démonicky popírá, i v jeho ďábelské nenávisti vůči Kristu, jenž Židům nabízí s opovržením a zuřivostí odmítanou spásu. Dále jsou kořeny rituální pomesiánské vraždy v jejich postoji k prvotnímu pádu a dědičnému hříchu: Přestože Židé také padli s Adamem, právě jako judaisté se přesto bez potřeby lítosti, pokání a změny smýšlení považují tělesným původem od Abraháma za oprávněné a posvěcené, a proto ze všech ostatních národů za jediné vyvolené k pozemskému panství nad světem a ostatními národy. Dále kořeny spočívají v jejich postoji ke spáse a Spasiteli. Tím, že Židé odmítají Spasitele, který vyzývá k pokornému sebepoznávání, lítosti, pokání, změně smýšlení a překonávání světa, ba dokonce jej považují za velezrádce vyvoleného národa a rouhače domnělému Bohu, sami ve skutečnosti obětují duchu tohoto světa, tedy ďáblu, protože jen takového chtějí uznávat za mesiáše, který jim zajistí světovládu bez jakýchkoli povinností. A právě zde, v samém **nejzákladnějším zdroji judaismu**, také spočívají kořeny postmesiánské rituální vraždy. Židé by mohli vynaložit potřebnou prozíravost a důvtip, aby to uznali, a tím ovšem i **poznali fundamentální omyl judaismu**. Takové poznání by jim mohlo pomoci ke spáse – ale oni se toho instinktivně hrozí, protože jejich pyšná domýšlivost ovládá nejen přísně pravověrné talmudské, nýbrž od židovské ortodoxie odpadlé a více či méně zpohanštělé moderní Židy.

A je zde další, s tím související typicky fanatické krytí rituální vraždy i vrahů celým Židovstvem, které jen vyvolává velice nebezpečné podezření; **podezření, že si instinktivní rasové cítění Židů osobuje právo nad životem a smrtí Nežidů, a to především křesťanů.** Přísně věřící talmudští Židé tak činí s plným vědomím: Rabinismus podle pomatené ideje vyvolenosti Talmudu učí, že Nežidé (gójové) ba obecně všichni neúplní lidé jsou pouze zvířaty v lidské podobě, určené jen ke sloužení Židům. Zločinu se tedy podle toho lze dopustit pouze na úplném, dokonalém člověku, tedy na Židovi. Zvířata a Nežidé jsou bezprávnými tvory, přenechanými libovůli Židů. A to ještě zdaleka není všechno! Jak učí rabinismus, že Žid má (ne pouze že smí!) Nežida, křesťana šidit a okrádat, protože si tím jen bere to, co mu domnělou smlouvou vyvolení bylo Bohem přislíbeno, stejně tak učí, že zabíjení Nežidů, údajných odpůrců Boha, je bohulibou činností. Od přísně talmudské víry více či méně vzdálený, odpadlý a zpohanštělý Žid již tomu sice unikl, ale rasovou židovskou domýšlivostí, své blouznění o povolání a oprávnění vládnout ostatním národům vleče nadále s sebou a je do něj zamilován, protože lichotí jeho smyslnosti, hrabivosti a touze po požitcích.

Svým fanatickým postojem k otázce rituální vraždy jen Židé sami sobě **zahrazují cestu k poznání svého velkého národního bludu i k vlastní spáse.** A také tím jen umocňují nebezpečí, které pro ně z toho nezbytně vyplývá. Paní H. G. (viz druhý oddíl „Dopis pokřtěné Židovky“) se velice mylí, když se domnívá, že zakrýváním a popíráním rituální vraždy prokazuje svým soukmenovcům službu z lásky. Křesťanská láska, s níž Židy na jejich pro život i spásu nebezpečný blud upozornujeme, jim dokazuje, že temno, spočívající na tomto hrozném tajemství, lze rozptýlit klidným zkoumáním a psychologickou kritikou.

Tradiční postoj celého Židovstva k věci rituální vraždy je pro něj samé o to životně nebezpečnější, že na jedné straně je v mnoha zemích rychle sílící a mezinárodně propojené obranné hnutí proti světovému židovskému nebezpečí, a na druhé straně se čas od času veřejnost dozvídá o nové rituální vraždě, což nesmírně stupňuje hněv postiženého obyvatelstva. Zmíníme si jen několik nejznámějších případů z posledních desetiletí: 29. června 1891 byl v Xantenu na Rýně zavražděn pětiletý Johann Hegemann, 11. března 1900 v polské Chojnici²⁹ osmnáctiletý Ernst Winter. V ukrajinském Kyjevě byl 12. března 1911 rituálně poražen třináctiletý Andrej Juščinskij. V procesu, který proběhl až v září a říjnu 1913, byl sice obžalovaný Mendel Beilis osvobozen, ale samotná rituální vražda se nesporně prokázala. Řada svědků obžaloby byla zavražděna ještě před procesem, a téměř všichni přeživší žalobci, svědci i znalci, kteří se prokázali jako „antisemité“, padli později za oběť zuřivému bolševismu. 22. března 1928 byl ve vestfálském Glabbecku rituálně zavražděn dvacetiletý Helmut Daube; židovský policejní šéf Weiß a židovský prokurátor Rosenbaum záměrně sledovali falešnou stopu a obvinili z vraždy nevinného

²⁹ Tehdy západopruská obec Konitz; pozn. překl.

mladého Hußmanna, který byl později osvobozen. 17. března 1929 byl v Manau u Hofheimu v lese rituálně zavražděn pětiletý Karl Keßler; bavorští rabíni Freudenthal, Stein, Baerwald, Hannover, Salomon, Wohlgemuth a Ephraim vydali „slavnostní“ popření skutečnosti rituální vraždy, v němž se odvolávali na „zásadní díla nejvýznamnějších křesťanských učenců, katolického faráře dr. Franka a evangelického profesora a tajného rady Stracka“. Proto se na svém místě na ně pozorněji podíváme.

My křesťané a rituální vražda

Zcela jiné než u Židů jsou důvody pro odmítání židovské rituální vraždy u těch křesťanů, kteří v tom Židy dodnes podporují. Často zde máme co dělat s nejnepohodlnější dobromyslností, která čistě pocitově takové hrůznosti považuje za nemožné, jindy zase s velice špatně užívanou křesťanskou láskou, která chce zločince šetřit a tím jim vydávat na pospas jejich oběti. Někdy jde o povrchnost a neznalost, která bez důkladné znalosti věci se pak odvažuje čistě pocitového soudu, jež ovšem spojuje s nárokem na neomylnost. Vzdálení jednání podle skutečně křesťanské lásky pak takoví obhájci Židů odpůrci naopak urážejí, a to většinou tehdy, když se k tomu ještě přidává ješitná a samolibá snaha vypadat v očích modernistů – zvláště však samotných Židů – jako osvícení, pokrokoví, tolerantní ušlechtilí lidé. Je to snaha, která se pak kvůli zastření pravdy vědomě i nevědomě utíká k pošetilým sofismům a překrucování.

Svědectví proti rituální vraždě

Přímo školním příkladem zásadně překrouceného a pro samotné Židy škodlivého obhajování je spis bavorského katolického faráře a zemského poslance dr. Friedricha Franka „Církev a Židé“.³⁰ Sedmá kapitola má titul „Rituální vražda“. Frank v ní píše, „že ani ve vyšších společenských kruzích nechybějí lidé, věřící na pohádku o židovské vraždě pro krev“ (str. 3), a také že „názory dr. Rohlinga, který je o krvavém židovském rituálu přesvědčen, jsou **vědecky zcela neudržitelné**“ (str. 64). – A jak svá tvrzení dokládá? Inu, obvyklým povídáním (str. 58), „že jsou nepodložená obvinění z rituální, náboženstvím přikazované vraždy a obyčeje požívání křesťanské krve, vznášená proti **celému** židovskému národu. Podle mého nejhlubšího přesvědčení nelze dokázat a také dosud dokázáno nebylo, že existuje jediný **všeobecný** židovský obyčej nebo dokonce **náboženský předpis** pro Židy k požívání křesťanské krve nebo jejímu užívání k nějakým religiózním účelům“. – Tvr-

³⁰ V originále *Die Kirche und die Juden*, 3. Aufl., Regensburg 1893.

díl snad někdy někdo něco takového? Tak předně je zde vykonstruován falešný pojem rituální vraždy, a pak se „dokazuje“, že pro takový falešný pojem neexistuje žádný důkaz. Tím samozřejmě skutečnost rituální vraždy nelze sprovodit ze světa!

Na Frankově argumentaci je ostatně nejkrásnější fakt, že navzdory své dialektické akrobacii popíranou rituální vraždu přesto sám přiznává. Frank klade otázku po historických příčinách obviňování z rituální vraždy a sám na ni odpovídá (str. 58): „Tyto příčiny spočívají v tom, že od 12. století bylo vraždění křesťanských dětí Židy **soudně i mimosoudně zjištěno**. Dále spočívají v tom, že k vraždám dětí Židy obvykle docházelo v **období velikonoce**. Mají příčinu také v tom, že z vraždy obviňování Židé se před soudem otevřeně **přiznávali** k jednotlivým okolnostem svého zločinu, a také že se podle přiznání Židů **nalezly nádoby** s uschovanou křesťanskou krví. **Teprve po zjištění takových skutečností** se mezi křesťanským lidem začala šířit víra, že Židé z náboženských důvodů chytají a zabíjejí křesťanské děti. Proto jsem jistě ne neprávem řekl, že taková víra je do jisté míry oprávněná.“

Stejně argumenty jako katolický farář Frank přednesl i protestantský prof. dr. Strack, na nějž se odvolává jak „Církevní lexikon“ a bavorský rabín, tak i paní H. G. Skutečnost zabíjení křesťanů připouští i Strack; jen popírá „rituální“ účel, protože v Talmudu se takové rituální předpisy nedají najít a proto je víra v rituální vraždu pouhá pověra – jako by někdo někdy něco takového tvrdil nebo se domníval, že rabín před shromážděnou náboženskou obcí v synagoze za slavnostního předčítání pasáže Talmudu a modliteb podřezává křesťanskému dítěti hrdlo! Takto si jen pánové Strack, Frank a další učenci stejného druhu představují rituální vraždu – samozřejmě k plné spokojenosti Židů. Chtějí vidět jen takový druh vražedného rituálu – jestliže neexistuje, je rituální vražda prostě pouhá „bajka“.

August Rohling, tehdy profesor hebrejských starožitností na pražské univerzitě, ve své „Odpovědi rabínům“³¹ (str. 53) píše, že podle jeho přesvědčení je krvavý rituál „učebním bodem rabínského náboženství. Důkaz takového tvrzení spočívá především na historických skutečnostech, protože západní Židé křesťanským hebraistům (znalcům hebrejštiny) dostupné texty svých knih **upravili** tak, že se z nich nedá čerpat žádný přesvědčivý argument. Pokud by mi vrchnost umožnila strávit několik let v Orientu, pak věřím, že bych mohl najít i texty takového druhu.“

Pouze jako kuriozitu zaznamenávám, že tentýž hrabě **Paul von Hoensbroech**, který ve své biografii papežství „spatřuje papeže v čele vražedného a krvavého systému“, obviňuje „vědomě i nevědomě antisemitský, konzervativní a ultramontánní tisk“, že „kvůli štvání znovu předhazuje lehkověrným masám pomlouvačnou bajku o židovské rituální vraždě“.³² – Opravdu příkladný historik!

³¹ Celý titul knihy zní *Meine Antworten an die Rabbiner – Fünf Briefe über den Talmudismus und das Blutritual der Juden* (Moje odpovědi rabínům – Pět listů o talmudismu a krvavém rituálu Židů), Praha 1883; pozn. překl.

³² V originále *Das Papsttum*, 1. Bd., 4. Aufl., Leipzig 1901, S. 644f.

Pokud jde o svědectví **císaře Bedřicha II.** (1212-1250) o nevině Židů, na které se odvolává „Církevní lexikon“, pak by raději tak nešťastný svědek vůbec neměl být připomínán. Tento stoupenec a podporovatel jedovaté filosofie židovského islamisty Averroèse, od něhož z větší části vyšel rozklad křesťanské kultury, utlačovatel papežství a majitel harému s maurskými tanečnicemi, s nímž navíc nestydatě projížděl svými zeměmi, lupič, který raboval chrámy i kláštery a nakradené umělecké poklady prodával Židům, aby měl na svůj rozmařilý a ničemný život – **u takového panovníka si mohli Židé samozřejmě snadno koupit beztrestnost rituálních vrahů.**

Je pravdou, že **papež Inocenc IV.** (1243-1254) vydal 3. července 1247 bulu německým biskupům, která pak byla sdělena i francouzským biskupům. Stalo se tak na bouřlivé písemné prosby německých a francouzských Židů. „A co říká papež? Vychází z nesporné (ovšem rabínsky překroucené) skutečnosti, že **Písmo svaté** (Mojžíšský zákon) i Židům zakazuje zabití a obětování člověka, a dále říká, že nemálo vladařů Židy **mylně** obvinilo z pojídání srdce zabitého dítěte o Velikonočích. Zlovolně, říká Inocenc, se Židům podsouvá smrt člověka **vždy**, když se někde nalezne mrtvola. Na základě takových a mnoha jiných **výmyslů** pak mnozí vladaři krutě postupují proti Židům, **aniž by ti byli obžalováni před soudem**, přiznali se a byla jim dokázána vina. Tím si řečníci panovníci dovolují proti Bohu a spravedlnosti Židy okrádat, zavírat do vězení a odsuzovat k smrti, takže ti jsou na tom hůře, než jejich otcové v Egyptě, bídě ze svých bydlíšť musejí odcházet do exilu a proto se z obavy před vyhubením obrátili na Apoštolský Stolec. Nechceme, končí papež, aby Židé, jejichž obrácení milosrdný Bůh očekává, byli **nespravedlivě** (injuste) trýzněni a přikazujeme vám chovat se k nim dobrotivě a netrpět, aby v budoucnu byli nezaslouženě (indebite) obtěžováni z řečených a podobných příčin.“ Jak každý vidí, nemluví bula ve prospěch rabína Leviho, píše Rohling, z jehož „Odpovědi rabínům“ (str. 54) zde citujeme. „Bula pouze uznává, že Židé **nejedí srdce dětí** a zapovídá **nespravedlivé** utlačování a obtěžování Židů, **vymýšlení** zločinů a odsuzování **bez řádného procesu**. Zda rabínské kruhy v rozporu s Bibli mají učení o požívání krve, tím se bula **vůbec nezabývá.**“

Stačí dotyčnou bulu jen číst, abychom na první pohled viděli, jak byla dobrotivost papeže stejně tak **oklamána a zneužita** Židy, kteří pak s odvoláním na Bibli a mojžíšský zákon představovali trientské, damašské, tiska-eszlárské i polenské vrahy celému světu jako nevině pronásledované mučedníky Židovstva. Také o Hilsnerovi Židé dodnes tvrdí, že byl odsouzen bez důkazů, ba dokonce i bez indicií

jen z nenávisti vůči Židovstvu.³³ Papež Inocenc tehdy naprosto neměl možnost k přezkoumání skutečností, a v jeho době nebyl fakt rituální vraždy křesťanů tak všeobecně známý jako např. v čase trientského procesu.

A že si Židé opravdu ošklivě zahráli s dobrým srdcem papeže, je zřejmé z následujícího. Ve Francii bylo již dlouho v plném proudu pátrání po **židovských knihách**, protože obsahovaly ohavné urážky Krista, protikřesťanské učení i příkazy rabínů. Král **Ludvík IX. Svatý** například nechal roku 1242 v Paříži veřejně spálit plný vůz židovských náboženských knih. Židé se plačtivě obrátili na papeže s vychytralou žalobou: Když se jim vezmou jejich knihy, nemohou pak již porozumět Písmu svatému. Poté papež Inocenc pověřil svého legáta Oda postarat se, aby byly Židům vráceny knihy, které mohou být tolerovány. Legát však papeži dokázal, že Židé jej i kardinály **oklamali** a také že jejich knihy nemohou být trpěny, i když místy obsahují něco málo dobrého. Poučen již lépe o pravdě, napsal papež králi dopis, v němž mu sděluje, jak nyní již sám nahlíží, že Talmud, na němž Židé tak lpěli, je plný urážek Krista i jeho panenské matky Marie, ohavného učení i neslýchaných pošetilství, které Židovstvo jen **odvracejí od učení mojžišského zákona a proroků**. Proto král může pokračovat v již započatém díle a **všechny židovské knihy ve svém království předat plamenům**. Papež také **schválil** plán svatého Ludvíka na **vyhnání Židů z Francie**, protože nedbají církevních zákonů, vydaných na ochranu křesťanů před nimi a tím ohrožují spásu křesťanských duší. Kdyby býval měl Inocenc IV. k dispozici dokumenty o rituální vraždě jako později Benedikt XIV., jistě by o ní ve své bule usoudil stejně jako on.

Posudky učenců – biskup Kopp jako svědek proti rituální vraždě

Zcela jinak než o snadno omluvitelném oklamání Inocence IV. je třeba soudit o podivných „znaleckých posudcích“ z 19. století, jasně odporujících historickým skutečnostem, na něž se odvolává také farář dr. Frank (str. 59): „V roce 1882, když zmizení zavražděné Ester Solymosiové v Uhrách dalo podnět k opětovnému vznesení obžaloby vůči Židům z užívání krve, čtyři univerzitní profesori a osmnáct křesťanských učenců včetně veledůstojného knížete biskupa Koppa z Vratislavi (tehdy fuldského biskupa) napsalo zevrubný posudek proti obviňování Židů z rituální vraždy.“ – Na posudek se ostatně odvolával i dr. Auředníček jako na důkaz Hilsnerovy nevin. My si však pomatujeme výstižné vyvrácení jeho „argumentu“ dr. Baxou: „K čemu jsou všechny posudky, když nemůžete vyvrátit, že v Polné bylo Židy zavražděno křesťanské děvče a jeho krev odnesena pryč!“

³³ Od napsání těchto slov se na tom nic ani sebeméně nezměnilo, viz např. pravidelně se opakující mediální kampaně o „neviném“ Hilsnerovi nebo dokonce (snad vážně míněný) návrh na jeho soudní rehabilitaci; pozn. editora.

Abychom si mohli udělat představu o obsahu významu tak často citovaného „posudku“, ukážeme si zde příslušný dopis pozdějšího kardinála Koppa, který si od něj vyžádal rabín Cahn, aby jím mohl prokázat nevinu vrahů dívky z Tisza-Eszláru:

Fulda, 4. prosince 1882

Vážený pane doktore!

Na Vaše přání neodkládám vydání písemného prohlášení, učiněné ústně při našem nedávném rozhovoru: Myšlenka, že by Židy mohla být křesťanská krev použita k rituálním účelům, není odůvodněna ani židovským náboženstvím, ani dějinami, a tedy že takové obvinění, ať již spočívá na jakýchkoli domněnkách, musí být označena za naprostou a zavrženíhodnou nepravdu.

V plné úctě Vám oddaný

G. Kopp, fuldský biskup

Provinciálnímu rabínu,
pana dr. Cahna, zde

Rabín Cahn dal biskupův list na vědomí veřejnosti. Prošel celým světovým židovským tiskem a stále znovu na něj bylo poukazováno; dokonce i v katolických kruzích, jako by Koppova neznalost a povrchnost ve věci mohla být nějakým důkazem pro neexistenci, ba přímo nemožnost nesporné historické skutečnosti! Koppův omyl samozřejmě hodně přispěl k potlačování pravdy. Alespoň jeden příklad. Krátce poté, co Kopp napsal svůj nešťastný „posudek“, profesor fuldského kněžského semináře, profesor Arenhold, doktor romanus, ve své přednášce zabrousil na historické případy rituální vraždy a dokázal jejich existenci jasnými argumenty. Netrvalo dlouho, a dr. Arenhold byl poslán jako farář do odlehlé vesnice.

Proti Koppovu „posudku“ pak vystoupil milánský list „Osservatore cattolico“, v němž – jak informuje Frank (str. 63) – byl dr. Kopp „nazván diletantem a jeho posudek ve věci rituální vraždy označen za **povrchní a odporující pravdě**. Vele důstojnému pánovi se tam radí studovat katolickou literaturu, připomenout si procesy z Trientu, Damašku atd. i skutečnost, že naše Církev svatá vlastní tolik ostatních důkazů, které nelze úspěšně vyvrátit. „Je prospěšné konstatovat, že krvavý hebrejský rituál existuje a že především katolické církvi přísluší zásluha o jeho kriminálně odhalení trestními procesy.“

„Nemohl jsem věřit vlastním očím,“ píše Frank zděšeně (str. 63 ad.), „když jsem ta slova četl. No ovšem! Kdo zná příslušnou literaturu, ten ví resp. musí vědět, že ani proces v Trientu, v Damašku, ani žádný jiný nepřinesl hodnověrné důkazy, že tzv. krvavý obřad Židů existuje. Dále musí vědět, že katolické církvi a především papežům přísluší zdvihnout svůj hlas proti bludné představě o krvavém rituálu.“ – Asi jako Benedikt XIV. ve své bule Beatus Andreas? Frank nicméně pokračuje: „Chlapec Šimon z Trientu je uctíván jako mučedník, protože místní klérus ve své žádosti o blahořečení papežskému stolci uvedl, že byl Židy umučen na výsměch

Kristovi. O rituální vraždě tam není zmínka. V kanonizační bule papeže Sixta V. se také nikde nezmiňuje, že Šimon byl zavražděn Židy.“

Omlouvání rituálních vražd

Komicky ubohá argumentace dr. Franka je trumfnuta pouze jeho omlouváním rituálních vrahů: Jedná se přece jen o několik málo případů (což naprosto není pravda!) a Židé k nim byli vyprovokováni (protože ve středověku se křesťané ještě uměli Židům ubránit).

Frank (str. 59 ad.) píše: „Je sice pravda, že v jednotlivých kauzách bylo zavraždění křesťanských chlapců Židy **soudně zjištěno**, ale vždy to bylo jen několik málo (!) případů. ... Ale obžalovaní Židé přece sami přiznali, že křesťanské děti zavraždili, aby mohli jejich krev zachytit a uschovat! **Také to je pravda**. Vrchní rabín Joppinus z Lincolnu i Židé v Trientu, obvinění ze zavraždění chlapce Šimona, učinili rozsáhlá doznání. Přesto se v nich nikde nenajde potvrzení, že Židé obecně (!) musejí požívat křesťanskou krev nebo že je jim potřebná k jiným religiózním účelům. Všechna doznání mluví pouze o tom, že **křesťanské děti jsou vražděny jako oběti k velikonočním svátkům**. Byla zjištěna pouze **skutečnost vraždy**, ne však existence příslušného religiózního předpisu...

My souhlasíme, že vraždy jsou Židy páčány k získání krve, a že jako v Trientu, byl rituálně poražen křesťanský chlapec a jeho krev uschována k rituálním účelům. V takovém případě souhlasíme i s tvrzením, že to jsou vždy jen ojedinělé případy (!) a odpovědnost za ně že se vždy smí dávat jen zúčastněným pachatelům, ne však celému religióznímu společenství, k němuž viníci náleželi.“

Co však dělat s tím, když se **celé religiózní společenství stále znovu prohlašuje solidárním s rituálními vrahy?**

Frankův druhý důvod omlouvání (str. 60) zní: „Při posuzování takových případů nesmíme zapomínat, že Židé v každém století křesťanského letopočtu, jak jsem již ukázal, trpěli více či méně zuřivým pronásledováním. Postupovalo se proti nim ohněm, mečem i vyháněním. Lze se potom divit, že horká krev východu, která stále vře v žilách Židů, mnohdy překypěla a **zchlazovala se na hostiích, krucifixech a na křesťanských dětech**...? Přesto bylo vždy jen málo Židy zabitých křesťanských dětí v poměru k obrovskému množství Židů, zavražděných křesťany (!).“

Jak zoufalých slovních veletočů je třeba k obhajobě židovských zločinců! Frank zcela přehlíží, že to byly právě zločiny Židů, jejich lichva, rouhačství a vraždy Nežidů, jejich bezmezná krutost vůči křesťanům, která pokaždé znovu a znovu vyčerpala jejich trpělivost a vedla k obrannému boji proti nim. Nikoli pronásledování Židů Kristem je podnítilo k Jeho ukřižování, k rituálním vraždám Šimona z Trientu, P. Tomáše, Ester v Eszláru a Anežky v Polné, nýbrž právě naopak: **Zločiny Židů a jimi působené utrpení ostatním národům byly zdrojem, z něhož vytryskly**

obránné boje proti hrozným židovským trýznitelům, které se pak v absurdním překroucení nazývají „**pronásledováním Židů**“. A že v takových obranných bojích zahynulo více Židů než jimi bylo rituálně poraženo křesťanských dětí, což se Židům počítá za omluvu a křesťanům za vinu, takový druh „spravedlnosti“ rádi přenecháme křesťanským omlouvačům rituálních vražd.

Počet historicky zaznamenaných židovských rituálních vražd ostatně není v pomesiánské éře opravdu nijak malý. Pokud je mi známo, dosahuje čísla 300, mezi nimiž jsou však jen **velmi známé případy z několika málo zemí**. (Alespoň částečný výčet: Cholewa-Pawlikowski, „Talmud“, str. 243 ad.; Ónody, „Tisza-Eszlár“, str. 64 ad.; Pranaitis-Deckert, „Das Christentum im Talmud der Juden“, str. 134 ad.) Byl by na místě pokus konečně probádat **všechny** země ohledně židovských rituálních vražd. Výsledek by byl bezpochyby překvapivě bohatý, protože většina odhalených případů není historicky příliš známá. A kolik případů zůstalo neodhalených a stále je – připomeňme si snad desítky tisíc lidí, kteří každoročně beze stopy zmizí! Skutečný počet lze jen odhadovat, ale můžeme mít s klidným svědomím za to, že jich je opravdu hodně. Čím dříve budou prozkoumány archivy, a zvláště těch soudů, které se takovými případy zabývaly, tím dříve také budou moci být nalezeny dokumenty, které možná již po několika letech zmizí stejně jako výše zmínění lidé. Nezapomínejme, že Židé již po staletí systematicky slídí ve všech archivech i knihovnách, a cokoli jim nepohodlné nechávají „zmizet“. Z velmi bohaté vídeňské univerzitní knihovny v době, kdy byla vedena dvorním radou Salomonem Frankfurterem, zmizelo nápadně mnoho knih a rukopisů „antisemitského“ obsahu. V nesmírně obsáhlých a cenných sbírkách dokumentů vídeňského domácího, dvorního a státního archivu proběhla rozsáhlá „sumarizace“ ohledně příčin války 1914-1918, kvůli údajnému nedostatku místa byl přemístěn vídeňský justiční palác se stejným výsledkem a 15. července 1927 byl zapálen bolševiky a zcela vyhořel. V současnosti se Židé mimořádně horlivě zabývají „prozkoumáváním“ jim **nepochopitelně zpřístupněných** nesmírných pokladů vatikánského archivu a knihoven. Přinejmenším tam by to přece mělo varovat!

Svátek purim ve staré a nové době

„Církevní lexikon“ se ohrazuje proti Mommertovu názoru o mimořádné krvelačnosti starých Hebrejců. Mommertovy názory jsou nám lhostejné, ne však historické skutečnosti. Farář Josef Deckert ve svých kázáních „O nejstarších a nejnebezpečnějších nepřátelích křesťanství a křesťanského lidu“³⁴ poukazuje na řadu velkých masakrů z časů hebrejských patriarchů, Mojžíše, soudců a králů, které pránítuje jako příznačné pro záludnost, pomstychtivost a krutost starých Hebrejců a ti proto nebyli lepší než nejsurovější pohanské národy. (Farář naproti tomu pozname-

³⁴ Vídeň 1895, str. 18 ad.

nává, že mnohé z takových ukrutností se staly na Jahveho příkaz, „proti čemuž lze ovšem mnohé namítnout“. Ve skutečnosti zde byl jako v případě mnoha číselných údajů i příběhů původní text pokažen rabínským přepracováním, což by potom ovšem bylo znovu příznačné pro krvelačnou fantazii rabinismu.)

Ponechme tedy stranou starší záležitosti a otevřme si starozákonní **Knihu Ester**, která vznikla v době babylónského exilu. Ve 3. kapitole se tam vypráví, jak Haman, první ministr perského krále Asuerose neboli Xerxe I., se u panovníka zasadil o nařízení k všeobecnému vyhnání Židů z perské říše. Sotva lze pochybovat o tom, že královský výnos nebyl dílem pouhého rozmaru, nýbrž spočíval v postoji Židů k říši a jejím zákonům. Židovka Ester, povýšená z oblíbené harémové ženy na královnu, však u panovníka vymohla (kap. 7 a 8) popravení Hamana a zcela opačný příkaz, který mu nadiktovala se svým strýcem Mardukajem a nechala odeslat všem satrapům, místodržícím i prefektům 127 provincií světové perské říše: Král osudným výnosem povoluje Židům ve všech městech shromáždit se a se zbraněmi vytáhnout na své protivníky, pobít je včetně žen i dětí a zmocnit se z pomsty i jejich majetku. Za den krveprolití byl určen 12. adar 473 př. Kr. Podle řečeného výnosu vytáhl Mardukaj z královského hradu oděn v purpur a se zlatou královskou korunou na hlavě, a v hlavním městě Susy i ve všech provinciích propukla radost mezi Židy, kteří se připravovali na řež. Strach z nich byl tak velký, že **mnozí lidé z jiných národů se vydávali za Židy**.

Když nadešel den vraždění (9,2 ad.), „shromáždili se Židé ve svých městech i ve všech provinciích krále Xerxe, aby se pomstili za všechno zlé. Nikdo se jim nepostavil na odpor, protože se jich všechny národy bály. Satrapové i místodržící, slovem všichni představitelé královské vlády, **spíše Židy ještě podporovali**, jelikož je přepadl strach z Mardukaje. ... Takto Židé porazili mečem i oprátkou všechny své nepřátele a dělali si s nimi, co jen chtěli. Přímou v královském hradě Židé pobili 500 mužů a mezi nimi i mnoho Hamanových synů. ... Židé v provinciích zabili na 75 000 protivníků. ... Mardukaj poté událost zaznamenal, psaní zaslal Židům všech provincií krále Xerxe a uložil jim za povinnost slavit každý 14. adar jako den, kdy si Židé zjednali pokoj (!). Památný den dodnes Židé oslavují hostinami a bouřlivým veselím.“

Jak říká text knihy (9,20), vyličení událostí pochází od Mardukaje. Je samozřejmé, že krvežíznivý Žid podal historii překroucenou ve prospěch svých souvěrců.

Další podobný obraz! Za císaře Hadriána (117-138) vzniklo mezi velmi početnými Židy na Kypru i v lýdských městech Malé Asie silné hnutí proti nežidovskému obyvatelstvu s cílem dostat tato území plně do židovské moci. Židé, kteří měli na ostrově většinu, tam v jediném dni povraždili 240 000 Nežidů a poté v lýdských městech na pevnině dalších 220 000.

Od perského krále Chosroese II. koupili roku 614 orientální Židé za nepatrné peníze 90 000 válčených zajatců, většinou křesťanů, a poté je všechny ukrutně povraždili.

Přesto všechny zmíněné krvavé řeže zastíňuje masové vraždění, páchané židovskými vládci bolševismu od roku 1917 na ruských národech. Cílem nepochybně bylo a je připravit nežidovské národy Ruska o jejich **vůdčí vrstvy**, o nositele dědičného základu, o šlechtu, inteligenci, samostatné rolníky, řemeslníky i dělníky, aby se tak 150 milionů bezmocných lidí podřídilo židovské moci. Kdo nedokázal uprchnout do exilu, byl židovskými komisaři česky nemilosrdně zlikvidován, a to zcela podobně jako kdysi v perské říši: „Nikdo se jim nepostavil na odpor, protože se jich všechny národy bály... Představitelé vlády Židy podporovali.“ Počet obětí jde do milionů. – A tito krvežízniví masoví vrazi byli 18. září 1934 ženevskou (židozedařskou) „Společností národů“³⁵ pozváni k členství a také za bouřlivého potlesku přijati „v zájmu univerzality Společnosti národů a zachování míru“, jak to francouzský ministr zahraničí a lóžový bratr Barthou požadoval jménem pařížského Velkého Orientu.

„Chceme-li vědět, co ‚je Žid‘, měli bychom studovat stejně horlivě Shylockovy řeči jako dějiny bankovníctví nebo statistiku duševně chorých,“ píše historik moderního kapitalismu, profesor Werner Sombart ve své znamenité knize.³⁶ Krvelačnost, hrabivost a pomatenost, těmi pudy štván a znelidštěn – tak viděl „Žida“ geniální básník Shakespeare.

Obviňování mladé Církve z vraždění dětí

Vzhledem k takovým skutečnostem může působit jen groteskně, když se paní H. G. odvolává na falešné obvinění, vznášené v prvních třech letech proti Církvi, že se prý při jejích (jak známo vždy jen potají konaných) bohoslužbách zabíjejí a jedí děti, čímž se zjevně snaží dostat takové očerňování na stejnou úroveň s vírou ve skutečnost židovské rituální vraždy.

Řečené obviňování totiž pochází od samotných Židů. Je historickou skutečností, že pomlouvali Krista i apoštoly, pronásledovali je a kde mohli, rovnou i vraždili, a stejně tak byli podněcovateli velkých římských pronásledování křesťanů v prvním století po Kristu. Kromě mnoha jiného k tomu používali i zmíněného výmyslu o zabíjení a pojídání dětí křesťany. Dosvědčují to mj. mnozí vynikající církevní spisovatelé prvních století. **Justinus**, „mučedník a filosof“, který je považován za nejvýznamnějšího řeckého apologetu 2. století a byl roku 165 jako křesťan popraven, ve svém velkém, na císaře Antonia Pia zaměřeném „Obranném spisu“ křesťanů píše takto: „Židé nás považují za nepřitele, a kdyby k tomu měli moc, mučili by nás a zabíjeli.“ – Ve svém „Dialogu s Tryphonem“ (pravděpodobně známým rabínem Tarphonem) svatý Justinus říká Židům: „Znesvěcujete jméno Ježíše a vydáváte jej posměchu a urážkám celého světa. ... Že je dnes jméno křes-

³⁵ Meziválečný předchůdce dnešní OSN; pozn. překl.

³⁶ *Die Juden und das Wirtschaftsleben*, Lipsko 1911, str. 307 ad.

řana všude hanobeno a vysmíváno, to způsobili velekněží a zákoníci vašeho národa. ... Židé najali lidi a posílali je do světa líčit křesťanství jako bezbožnou, protizákonnou sektu a zahrnovat je všemožnými **pomluvami**. Podněcují nejhorší předsudky, kolující o Spravedlivém (Kristu) a jeho stoupencích.“ – Také latinský apologeta 2. století, **Tertullián** (asi 160-220) poznal, že ze synagog vychází pronásledování křesťanů. **Origenes** (185-255), syn mučedníka Leonida, jenž zemřel na následky mučení, kterému byl podroben za Deciova pronásledování ve vězení v Tyru, ve svých osmi knihách „Contra Celsum“ (obránný spis proti pohanskému filosofu Celsovi) píše: „**Od samého počátku Židé šířili pomluvy, jako by křesťané zabíjeli děti a jedli jejich maso.**“

Židy jako argument proti **skutečnosti** rituální vraždy často přednášeným odkazem na známé židovské pomlouvání „však“, jak píše dokonce farář Frank (str. 55 ad.) „ještě zdaleka není zodpovězena otázka, jak přišli křesťané na to, aby Židům předhazovali ukrutné zabíjení křesťanských dětí a užívání jejich krve k religiózním účelům. ... Při obviňování Židů z užívání krve je tomu přece **úplně jinak** než při stejném obviňování křesťanů Židy v prvních stoletích. Protože pohaní slyšeli, že křesťané při svých bohoslužebných shromážděních požívají lidskou krev a maso, došli k přesvědčení, že také k tomu účelu zabíjejí děti. Ale nikdy by žádného pohanského soudce nenapadlo vyšetřit, zda křesťané dítě k religiózním účelům skutečně zabili. Právě zde chybí jakýkoli záchytný bod; o obžalobě za zavraždění dítěte panuje v aktech o mučednících naprosté mlčení. Naproti tomu při obviňování Židů z krvavých rituálů vidíme, jak byli Židé **nejprve obžalováni**, a **teprve poté, co se takové vraždy opakovaly a byly líčeny jako soudně prokázané**, nabyli křesťané přesvědčení, že Židé krev poražených křesťanských dětí potřebují k religiózním účelům.“

Primas Czernoch a kanovník Veith

Když se pak nakonec paní H. G. ještě odvolává na knížete primase Czernocha a kanovníka Veitha jako na svědky proti rituální vraždě, mylí se i v tom.

Uherský arcibiskup **Czernoch** († 1927), o němž ostatně paní H. G. jen všeobecně říká, že „chválil Židy“, nepopíral však rituální vraždu, byl opravdu známý jako značně liberální muž, který se Židy vždy dobře vycházel. Je také pravda, že se jako delegát hraběte Karolyiho, exponenta lóže při zradě rakousko-uherské jižní fronty a průkopníka židobolševického vraha Bély Kuna (Kohna) dostavil 13. listopadu 1918 v čele magnátského poselstva do Eckartsau a vyzval císaře Karla I. abdikovat na trůn svatého Štěpána. „Lze si představit,“ píše Richard Kralík,³⁷ „s jakými pocity o šlechtické věrnosti asi císař podepsal zřeknutí se „jakékoli účasti na státních

³⁷ *Allgemeine Geschichte der neuesten Zeit*, díl 6, Štýrský Hradec 1923, str. 657.

záležitostech‘ a tím i uznání budoucí státní formy Uherska. Tak jednalo rytířské Uhersko se svým korunovaným králem i s nejvyšším národním a státním symbolem, svatoštěpánskou korunou. Za takových okolností pak byla 16. listopadu v Pešti vyhlášena ‚Uherská lidová republika‘. To znamenalo, že se ctižádostivý hrabě Karolyi jako ministerský předseda jako malý král posadil na trůn.“ – O rozsudku Věčného soudce nad svědomím primase Czernocha nám samozřejmě není nic známo. Víme však, že uherským i rakouským židozednářským tiskem byl vždy vynášen a vychvalován, což nám jasně říká, co si máme myslet – ne o jeho svědomí –, nýbrž o jeho činech. Primase Czernocha si tedy paní H. G. může klidně připsat na své konto, ale v naší sporné otázce nemá jeho jméno žádnou váhu.

Naproti tomu Veith by jako svědek jistou váhu měl, protože byl Žid, muž velkých vědomostí i rozhledu, a přitom i energický hledač a vyznavatel pravdy. Pokud by on vydal svědectví o rituální vraždě, nelze mu upřít jistý význam. Samozřejmě ne v tom smyslu, jak si ukvapeně představuje paní H. G., tedy že „jako bývalý Žid musel (o rituální vraždě) vědět“, protože tradice rituální vraždy je tajemstvím zasvěcenců, ne však všeobecným židovským učením. Jestliže by tedy Veith nebyl do tajemství krve zasvěcen, pak taková neznalost rozhodně **není důkazem jeho neexistence**. Navíc Veithovo svědectví naprosto nemíří tm směrem, jak paní H. G. tvrdí.

Johann Emanuel Veith, narozen 1787 v české Chodové Plané v židovské rodině, studoval zvěrolékařství, 1816 se stal profesorem a 1817 ředitelem císařského zvěrolékařského institutu ve Vídni. Jako takový měl vedle bezplatného luxusního bytu a kočáru úctyhodný roční příjem 3 000 zlatých a navíc mohl vést i velkou a výnosnou soukromou praxi. Svého vynikajícího postavení se však vzdal v zájmu vyššího poslání. Stalo se tak následovně. Ještě v otcovském domě se rád zabýval hebrejskou Biblí a v knize proroka Izajáše našel mnoho míst přelepených papírem. „Otče, proč jsou ty pasáže přelepené?“ Odpovědí mu byl notný pohlavek. Musel si tedy obstarat jinou Bibli a ke svému překvapení zjistil, že v otcově Bibli přelepená místa obsahují mesiánská proroctví. To mu nedoprávalo klidu. Pátral dál a zjistil, že se proroctví dokonale hodí na Krista. Jako konečný závěr svého poznání se roku 1818 nechal ve vídeňském kostele sv. Karla pokřtít a vedle své úřední činnosti začal studovat katolickou teologii. Roku 1821 se úřadu vzdal, přijal kněžské svěcení a vstoupil do řádu redemptoristů, kde pak neúnavně působil jako kazatel a zpovědník. Po vynikající spisovatelské činnosti v oboru zvěrolékařství nyní nastoupil i dráhu teologického spisovatele. V roce 1830 musel pro nemoc řád opustit a stal se kooperátorem farního kostela Am Hof a 1832 kazatelem metropolitního kostela Svatého Štěpána s ročním příjmem 100 zlatých a bezplatným dvoupokojovým bytem a stravou. „Na pracovním Veithově stole ležela obvykle všechna nová díla teologické literatury. Rozumí se jaksi samo sebou, že sledoval i protestantské publikace. Jak píše jeho přítel, odvážný a vítězný kněžský bojovník proti josefinismu, libe-

ralismu, judaismu spisovatel Sebastian Brunner,³⁸ „Veith se mi vždy velmi přátelsky svěřoval s tím, čím se zabýval. Kdo ho blíže osobně nepoznal, nemůže si dost dobře udělat správný pojem o laskavosti a dětinské pokoře tohoto muže, ani o nezaujatosti, s níž vyslovoval své názory. Ranní vizitace i samotné hovory s Veithem mi vždy byly velice podnětné a zajímavé i v jiných ohledech. Zvláště v létě a na podzim přicházely do jeho bytu významné teologické i lékařské osobnosti a tím se mi nabízela možnost k seznámení s pozoruhodnými lidmi. Také žadatelé o pomoc, většinou chudí, za ním chodili pro lékařské rady, a on jim mimo to i zdarma dával homeopatické léky. Veithova dobročinnost měla někdy až anekdotický nádech, ale křesťanské na něm bylo především to, že všechno dělal bez sebemenší okázalosti. Chudému otci rodiny, který se mu svěřil se svou situací, dal jednou rukopis s tím, že jej má pouze odnést ke knihkupci a bude mít po starostech. Muž měl o radě své pochybnosti, protože se vymykal jeho zkušenostem, že by popsáný papír mohl mít nějakou cenu v penězích. Přesto však uposlechl radu, dostal za papíry několik set zlatých a bylo po nesnázích. ... Když alumnové kněžského semináře onemocněli, vyhledávali raději pomoc dr. Veitha než proslulých odborníků a chtěli z něj mít svého domácího lékaře. Veith také často trávil celé noci mezi těžce nemocnými seminaristy.“

Jako nemocný dnou musel Veith roku 1845 odejít do důchodu a žil poté s roční penzí 800 zlatých hlavně ze své literární činnosti, v které i po oslepnutí neúnavně pokračoval až do své smrti (1876).

Jeho údajné svědectví proti rituální vraždě, které prý vydal s křížem v ruce z kazatelny svatoštěpánského dómu, je pouze **židovským výmyslem**. Poprvé se objevil v „Novém pitavalu“ Žida Hiziga a poté byl stále znovu ohříván židovským tiskem. Veith se s pomocí svého neúnavného přítele dr. Sebastiana Brunnera tak nehorázně lži marně bránil. Později papežem na protonotáře jmenovaný Brunner ve svých „Vídeňských církevních novinách“³⁹ veřejně prohlásil židovský výmysl za lež s výslovným odvoláním na Veithovo přání. Ve své knize „Církev a synagoga“⁴⁰ Brunner píše: „Je na místě připomenout jednu z **nejdrzejších a nejhanebnějších lží**, kterých židovská literatura ustavičně používá s cílem vylicít vraždu v Damašku jako pochybnou věc. ... Dr. Veith se této záležitosti z kazatelny **nikdy ani slovem nedotkl** – taková je holá skutečnost, která byla Židům již často vytýkána. Veith sám prohlásil, že o výše zmíněné věci z kazatelny **nikdy nemluvil**. Podlost pomluvy spočívá v tom, že se odvolává na mnoho současníků, ale ani jediného z nich nejmenuje. A konečně ubohost lhářů se projevuje tím, že i přes mnohonásobné vyvrácení se jejich lež stále drze opakuje.“

³⁸ *Woher? Wohin?*, 2 díly, 3. vyd., Řezno 1891, str. 225 ad.

³⁹ V originále „Wiener Kirchenzeitung“, č. 19 roč. 1854 a č. 80 roč. 1856.

⁴⁰ V originále *Die Kirche und die Synagoge*, Schaffhausen 1864, str. 283 ad.

Skutečnost, že se dr. Veith **osobně a veřejně ohradil** proti tvrzení, že by vydal svědectví o neexistenci rituální vraždy, jasně dokazuje, že byl o její existenci přesvědčen, jak tomu ani jinak být nemůže u tak učeného a pravdymilovného muže.

Naše křesťanská povinnost

Tím jsou všechny argumenty „Církevního lexikonu“ v podání paní H. G. radikálně vyvrácené. Také je to svědectví o historické pravdě, obhájení cti Církve a jasné vyvrácení Židy horlivě šířených hloupých výmyslů.

Nuže, paní H. G. samozřejmě také hned namítá: Naše vyznávání pravdy je prohrávkou proti lásce. Její výtky je však **neoprávněná** z několika důvodů. 1) Správně chápáné lásce nestojí spravedlnost v cestě. My křesťané rozhodně nejsme povinni z lásky vydávat bezbranné oběti na pospas židovským rituálním vrahům. Máme právo, ba dokonce povinnost sebeobrany. 2) Takové právo máme právě také z přikázané lásky k těm, kteří se stali obětí židovských rituálních vrahů nebo se v takovém nebezpečí ocitnou. Rozhodně nemáme právo jim je bezbranné vydávat na pospas, nýbrž jsme láskou zavázáni dělat všechno podle svých sil, abychom je toho uchránili. 3) Je také zcela špatným chápáním příkazu křesťanské lásky tvrzení, že z lásky máme k židovským vrahům mlčet. Tím bychom se provinili cizím hříchem. Je naší povinností lásky vůči Židům jim takové zločiny vytýkat, připomínat a snažit se vysvobodit jejich svědomí ze zakletí judaistického pomatení. Sám Ježíš Kristus, který zemřel **také** za Židy, i za své vlastní vrahy, nám ukázal, že křesťanská láska nemá co dělat se sentimentalitou, s nedůtklivým nebo zbabělým zamlčováním, s utajováním protikladů ani s opouštěním řádu a práva. Do tváře je nazývá syny ďábla (J 8,44), v jedné jediné řeči je desetkrát označuje za pokrytce (Mt 23), pošle tilce a zaslepence, obílené hroby, za hady a plémě zmijí. „Proto, ejhle, posílám k vám proroky a mudrce a učitele,“ říká jim (Mt 23,33ad.), „a z těch některé zabijete a ukřižujete, a některé z nich budete bičovati ve svých synagogách a pronásledovati z města do města, aby na vás přišla veškerá krev spravedlivá, vylitá na zemi od krve spravedlivého Abela až do krve Zachariáše, kterého jste zabili mezi chrámem a oltářem. Vpravdě pravím vám, všechny tyto věci přijdou na pokolení toto.“

Víme velmi dobře, že i křesťané jsou hříšní a potřební vykoupení. Takoví jsme my lidé všichni. A právě proto je naší povinností, abychom Židům, kteří jsou od spásy vzdáleni nejvíce ze všech národů, více než pohané, ukazovali na strašlivé důsledky jejich nenávisti ke Kristu v ohavném tajemství rituální vraždy, abychom jim ukázali, kam až je může dohnat judaismus, a tím vším jim usnadnili najít první předpoklad obratu ke spáse, který již antická moudrost pohanů rozpoznala ve svém napomenutí jako nezbytný k vysvobození:

Poznej sám sebe!

* * *